

**Hoi Aphorismoi pexikoi te kai emmetroi. Aphorismi, soluti et metrici /
Interprete Joanne Heurnio. Metaphrastis, Joanne Frero et Radulpho
Wintertono [--Epigrammata regionum medicinae professorum].**

Contributors

Hippocrates.

Fryer, John, active 1544-1571.

Heurne, Johan van, 1543-1601.

Hippocrates. Aphorisms.

Hippocrates. Aphorisms.

Publication/Creation

Cantabrigiae : Thomas Buck & Rogerus Daniel, 1633.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/yqxxkzg5>

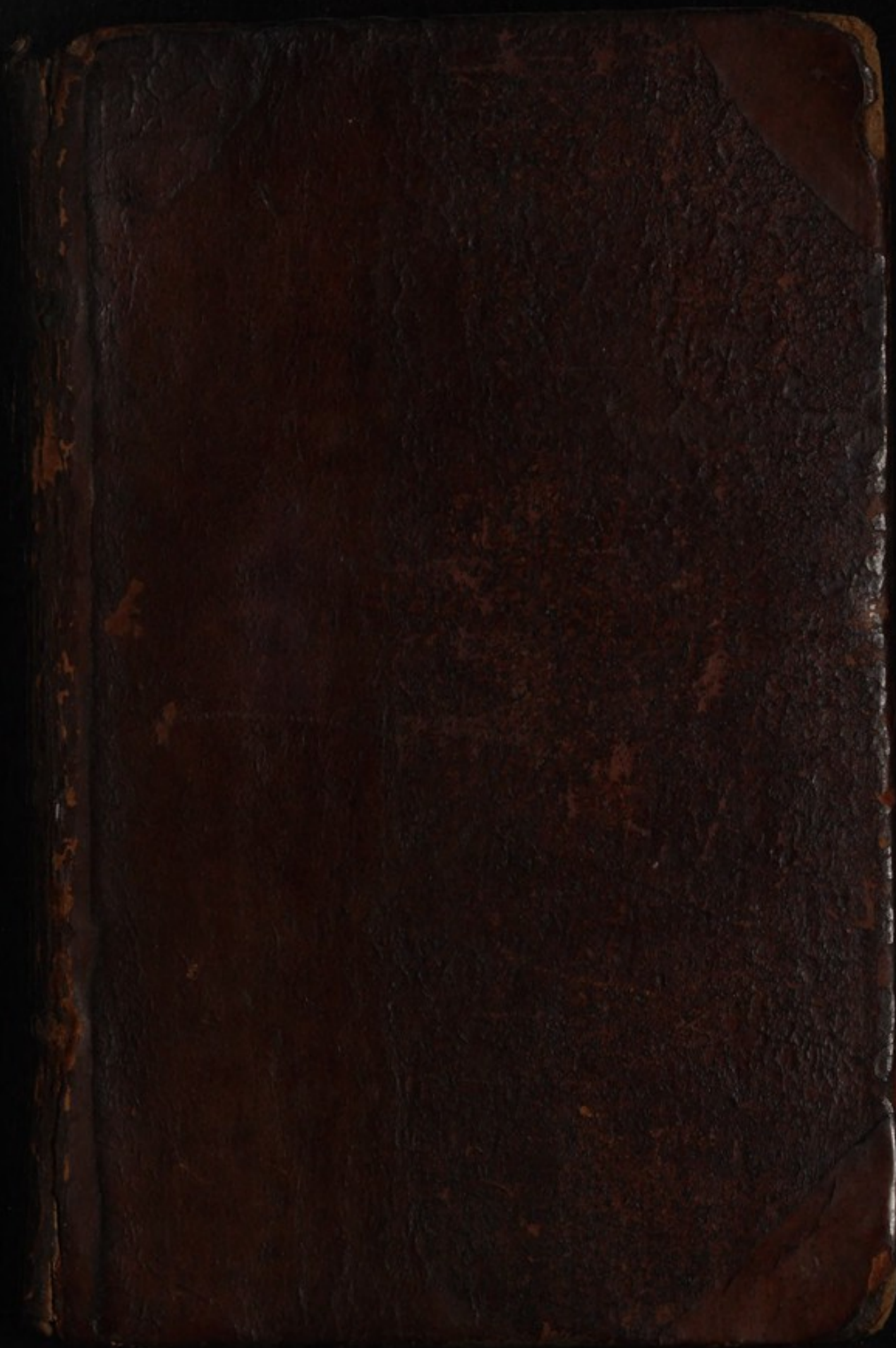
License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

HIPPOCRATI
MAGNI
APHORISMI

CANTABRIGIAE
1633

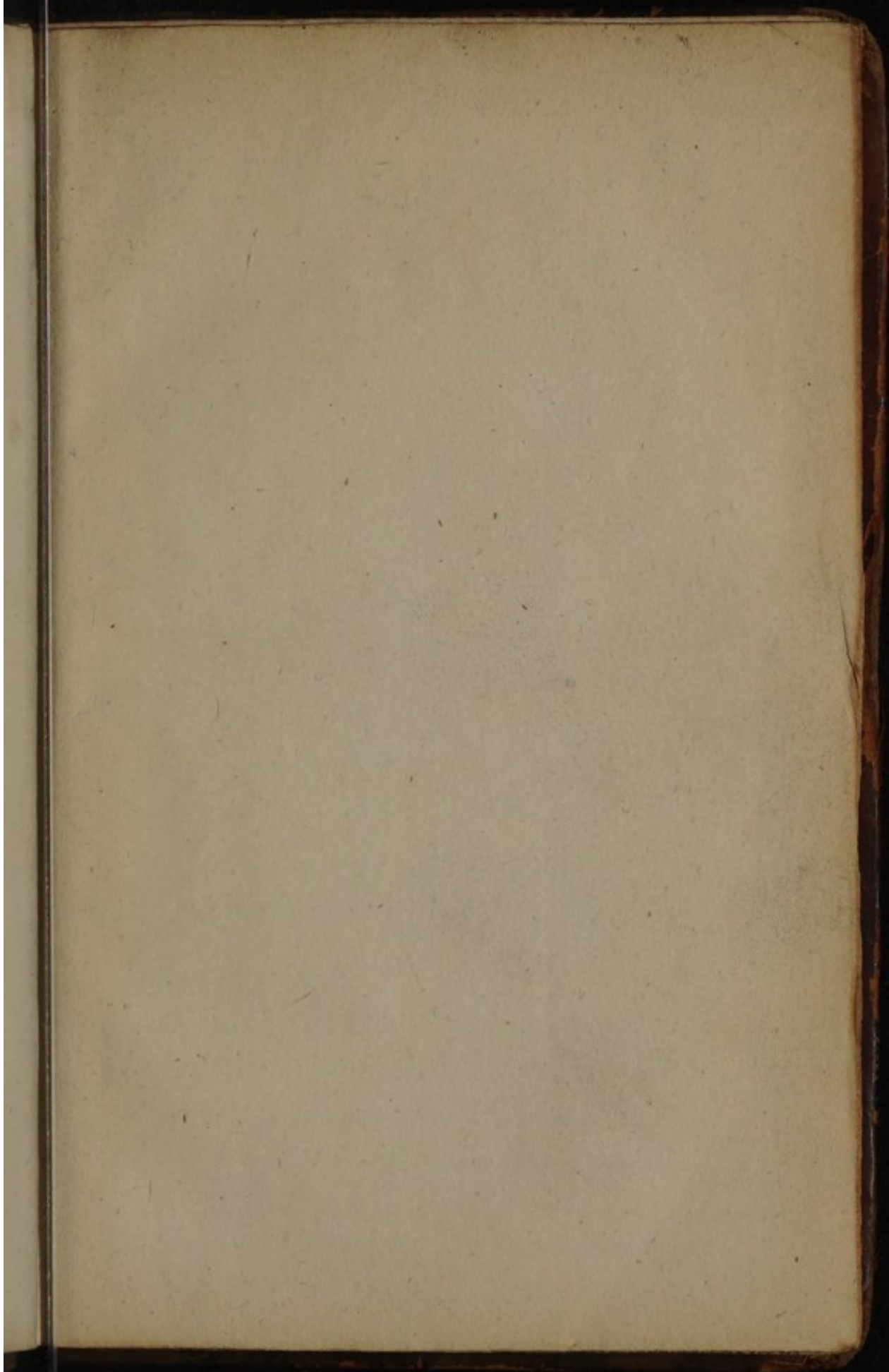

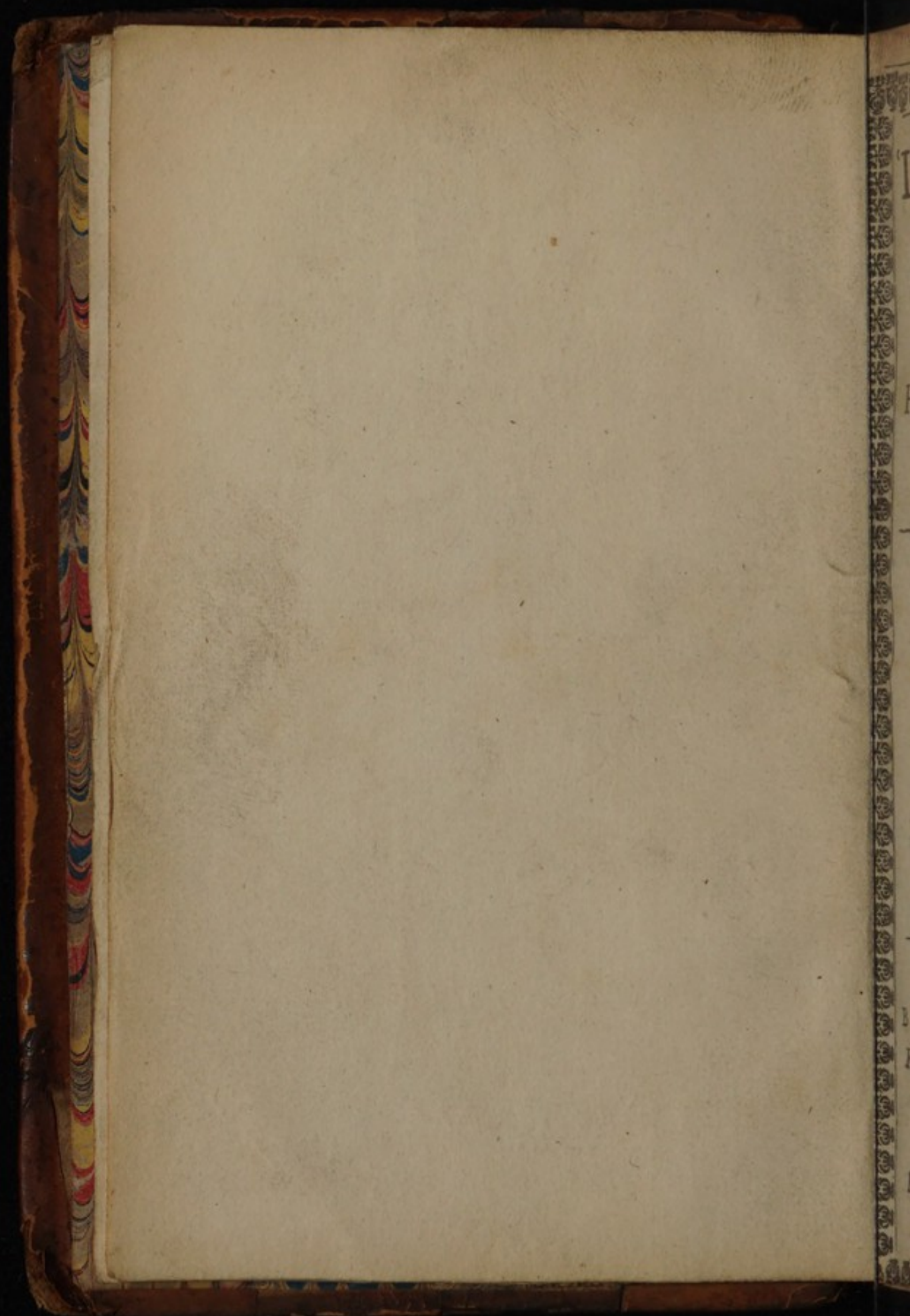
57

3223⁽¹⁾
A

A-x.o.1

STC. 13518

6169311

ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ἽΟΙ ἈΦΟΡΙΣΜΟΙ,
Πεζικοὶ τε καὶ Ἑμμετροί.

HIPPOCRATIS MAGNI
APHORISMI,
Soluti & Metrici.

INTERPRETE *Bextill*
JOANNE HEURNIO
Medico *Utrajectino.* *Em. - 1° - 9*

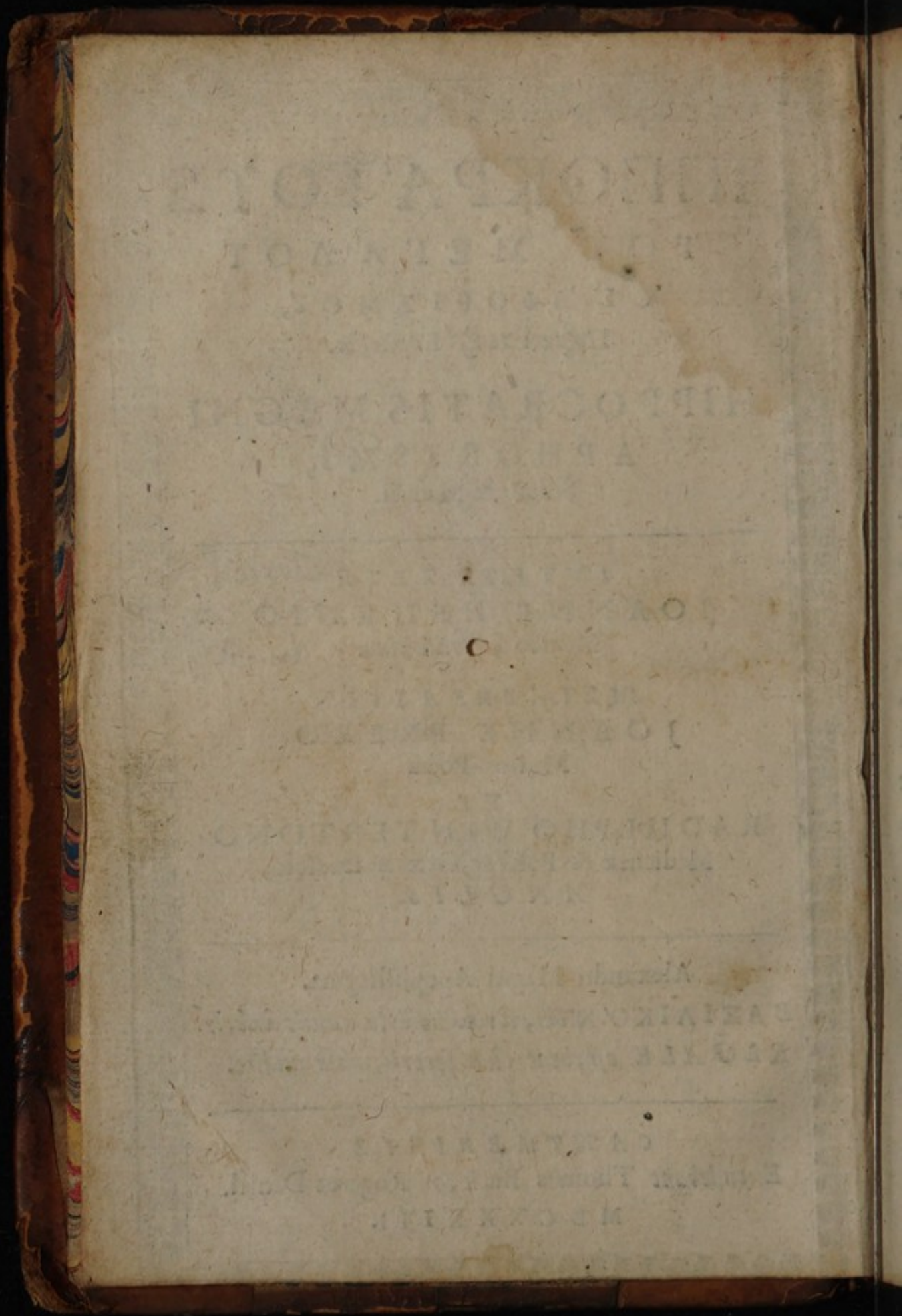
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΣ,
JOANNE FRERO
Medico-Poëta

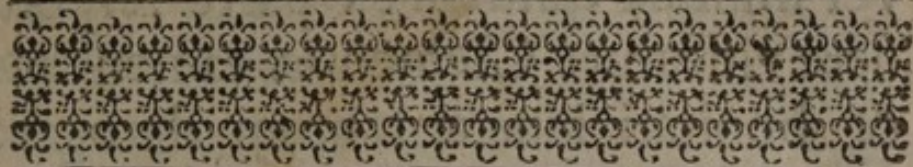
ET
RADULPHO WINTERTONO
Medicinæ & Poëseos Græcæ studioso,
ANGLIS.

Alexandri Magni Apophthegma.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ἔστι, τὸν ἔν ποιῆσαι κακῶς ἀκούειν.
REGALE est, bene cum feceris, malè audire.

CANTABRIGIÆ
Excudebant Thomas Buck et Rogerus Daniel.
MDCXXXIII.

REVERENDISSIMO
IN CHRISTO PATRI

A C

HONORATISSIMO DOMINO
GUILIELMO

*Providentiâ divinâ Londinensi Epi-
scopo, Regiæ Majestati à Consiliis,
Sacelli Decano,*

E T

Academiæ Oxoniensis
Cancellario.

SACRATISSIME ANTISTES,

 Uanquam ipse mihi per-
suadere nullo modo pos-
sum, quicquam à me pu-
fillo homine tam elabora-
tum atque perfectum prodire posse,
quod Reverendissimi Patris ac Ho-
noratissimi Domini titulis ac meritis

Epistola Dedicatoria.

vel minima quidem ex parte respondere videatur: Clementiæ tamen tuæ & bonitati innatæ tantum derogare non debeo, ut credam hoc qualecunque officium nuncupatorium, sincero animi affectu observantiæ nomine oblatum, communem bonarum literarum Fautorem & Patronum tanquam à se alienum prorsus averfaturum. Sed quid ago? Tantone Antistiti ab Ecclesiæ negotiis & studiis sacrationibus otium aliquando ut sit, Aphorismos ut legat? medicorum minimi poëmation ut respiciat? Ignoscat mihi, obsecro, Paternitas Tua. Non illud peto, Aphorismos hosce Ipse ut legas: neque enim ignorare possum quàm sis totus aut in Ecclesia Dei gubernanda, aut in literis sacris perscrutandis & Theologiæ studio persequendo nunquam non occupatus. At quid? Mea carmina? Nè hæc quidem. Illud verò unum, quod tamen instar est omnium, ut ab aliis sive Medicinæ sive Poëseos

Epistola Dedicatoria.

seos studiosis sic legi permittas, ut, quæ per se satis sunt obscura, dum brevitati vehementer studeo & memoriæ confulo, benigni vultûs tanquam propitiî syderis aspectu & splendore prius illustrata, Tuis sub auspiciis in lucem prodeant commendatiora. Quanquam quid dixi? Mea? Non mea, sed Hippocratis, cui quidem, fixâ lege, sic adhaerendum censui, ut nè *latum* aliquando *unguem*, uti aiunt, ab ejus textu discessionem fecerim. Faciant qui volunt; faciunt autem plurimî, quibus nihil placet quod antiquitatem sonat: Habet enim Medicina (utinam non haberent & Facultates aliæ!) suos Thessaleos, qui sex mensium curriculo se artifices perfectos evadere posse confidunt: Qui si audirentur, de vera Medicina actum esset, bonæ literæ è republica exularent, Academias nullas haberemus, aut certè hominum illiberalium & mechanicorum officinis contemptiores; Hippocrates nullus foret: Qui quantus est,

Epistola Dedicatoria.

à vulgo Medicorum jam diu spretus,
contemptus, desertus, ad Paternitatem
Tuam accedit supplex orator, rogans
obnixè in Sacrarium Clientelæ Tuæ
se ut recipias, ab injuriis temporum &
calumniis hominum, quibus oneratus
est, vindices; & Proxenetæ suo Philel-
leni hujus officii qualiscunque veniam
indulgeas. Quod reliquum est: Pater-
nitatem Tuam Ecclesiæ suæ fulcrum
& præsidium munitissimum quàm diu-
tissimè conservare ut velit, ardentissi-
mis votis Deum Opt. Max. obtestatur

Paternitati Tuæ

Servus humiliter deditissimus

Radulphus Winterton.

IN R. WINTERTONI
METAPHRASIN

*Procancellarii Academiae
Cantabrigiensis*

ET

*Reverendorum Sacrae Theologiae
Professorum Censura.*

Censura Reverendi viri
THOMÆ COMBER,

*Sacrae Theologiae Professoris, Decani Carliolensis,
Collegii Sanctae atque Individuae Trinitatis
Praefecti, Academiae Cantabri-
giensis Procancellarii,
Ann. Dom. 1632.*

 Phorismos, quorum laus sine verbo-
rum ambage evidentiam rerum exhi-
bere compertam, Quæ magis expli-
catio deceat, quàm parca sanè verbo-
rum commentatio? Id præstitit appa-
ratu hoc suo vir eruditus R. Wintertonus. Hujus ego
& operam & institutum vehementer approbavam, &
librum ipsum, cùm penes me id munus esset, eden-
dum permiseram: sed tardiùs processere operæ. Ro-
gatus ergò ut pro more, illo munere abdicatus, appro-
bationem testarer meam, Ità factum testor

THOMAS COMBER,

Censura Reverendi viri

THOMÆ BAINBRIG,

*Sacrae Theologiae Professoris, &
Collegii Christi Magistri.*

A Mœnus liber iste & ferax Medicorum hortus;
Quot Aphorismi, tot miræ virtutis sata, tot
morbis mortique antidota. Si quæris, Hippocrates,
Hortulanum, En tibi Wintertonum! Solertem magis
prisca haud dederunt tempora; haud dabunt novissi-
ma. Nemo florum in eo nativos exprimere colores,
nemo virtutum miracula feliciter explicare. Opus verè
Ἀλεξίχρανον quo testis locupletior nullus.

THOMAS BAINBRIG.

April. 13. 1633.

Censura Reverendi viri

MATTHÆI WREN,

*Sacrae Theologiae Professoris, Decani Windeso-
rensis, Domus S. Petri Custodis.*

I Ntegrum hunc Aphorismorum librum evolvere
per negotia nondum licuit; sed quas partes sparsim
percensui plurimas, ita perplacent, ut non possim non
spondere mihi, ad artis Medicæ linguæq; Græcæ
professionem egregie profuturum, quod liber publici
juris per typos factus sit.

MATTHÆUS WREN,

April. 20. 1633.

Censura

Censura Reverendi viri
HENRICI GOCHE,

*Sacræ Theologiæ Professoris, & Collegii
Trinitatis Socii, è Senioribus.*

Quæ duo rarò solent, Intellectus & Memoria, in hoc libello conveniunt. Hippocrates intelligentem faciet, Wintertonus memorem: ille Græcus, hic Philellen; ille Medicorum Pater, hic filius Licentiat; ille Aphorismorum autor, hic Metaphrastes: ambo metri observantissimi. Brevitatem ipsi cum affectarint; vituperarem, si prolixior essem.

HENRICUS GOCHE.

April. 12. 1633.

Censura Reverendi viri
ROBERTI METCALFE,

Sacræ Theologiæ & Linguae Hebraicæ Professoris.

Cum Hippocratis Aphorismos multis nominibus commendatissimos Carmen hoc Græcum ab eruditissimo viro Radulpho Wintertono concinnatum ad plenum repræsentet, eosque in subsidium memoriæ æquo æstimatori etiamnum adhuc commendatiores reddat: Dignum censui quod unâ cum iis in publicum prodiret.

E Coll. Trin.

April. 12. 1633.

ROBERTUS METCALFE.

Censura

2
Censura Reverendi viri
EDOARDI MARTIN,

*Sacrae Theologiae Professoris, & Collegii
Reginalis Magistri.*

HOs septem libros Aphorismorum Hippocratis
omnes commodè ac feliciter numeris donatos à
Radulpho Wintertono, Augustissimi Collegii Regalis
Socio, juxta Statuta istius Collegii Medicinæ Profes-
sioni designato, & celeberrimæ Academiæ Cantabri-
giensis autoritate in utrâque Medicinâ Licentiato,
Utibiles censet ad artis pariter ac memoriæ subsidi-
um, qui typis mandentur,

EDOARDUS MARTIN.

Lectori

Lectori candido, R. W. S. P. D.

EXpectas, opinor, Lector candide, Metaphraseos hujus qualiscunque & instituti mei rationem tibi in ipso vestibulo ut aperiarn. Neque non equum judico, expectationi tue aliqua saltem ex parte ut satisfaciam. Sic igitur accipe.

Sed est tibi prius communicatum quod velim, quodque officii mei ratio hoc in loco silentio præterire me neutiquam patiatur, Quo autore hoc quicquid est operis aggressus sim, quo hortatore in suscepto opere progressus, quo Apolline in dubiis consulto ad finem perduxerim.

Is est (quem, ut ejus merita postulant, honoris causâ nomino) JOANNES COLLINS Medicinæ Doctor, & in Academia Cantabrigiensi Professor Regius: Qui cum pro paterno animi affectu, quo me amplecti solet, de salute mea sollicitus, mœrere penè confectum animadverteret, consuluit, Sepositis ad tempus aliis curis & cogitationibus quæ animum meum diversè trahebant, omnes animi vires aliò intenderem, & huic potissimum operi manum admoveverem: sic enim fore ut paulatim mihi inopinanti obreperet malorum præteritorum oblivio. Feci, ut monuit: Factum est, quod prædixit. Agnosco utrumque, & Medicum summum & amicum singularem. Si tibi quid legenti occurrat quod profit aut placeat, Lector; huic debes, non mihi: si quid secus acciderit; dignus tamen is est cujus causâ etiam ignoscas mihi.

Quod

Epistola ad Lectorem.

Quod ad ipsum Hippocratis textum attinet, Consultis variis exemplaribus nullum inveni, in quod sive Transcriptorum Atticorum incuriam ante usum rei Typographicæ inventum, sive Typographorum oscitantiam multis in locis Lingua communis aut Dialectus Attica in locum Ionice, id est, Hippocraticæ non irrepererat, ut in huiusmodi exemplis (nisi me fallit mea conjectura) Συμῆσαι, Συμῆστας, Συνοσῆσαι, &c. pro συμ-- & συν-- χῆσας, δῆται ἀποχῆσαι, κνεῖν, ἦρ ἦρος, &c. pro forma incontracta, χῆσας, &c. ut patet in plurimis locis; τοῖς ταῖς, pro τοῖσι, τῆσι per Proschematicum Ionicum: Longum esset omnia enumerare. Quid agerem? Solus ego meo unius iudicio confisus omnium auctoritati refragarer? scribendi rationem immutarem? typis ederem? Sunt fortasse quibus id arrogantis, & rovis rebus studentis, videri posset. Non præmitterem has animadversiones meas? Ignorantis, aut certè parùm constantis. Dicant quid velint quibus nihil placeat præterquam suum. Non moror. Satis sit tibi, Lector candide, hac de re te admonitum prius.

Quod ad Dialectos, quibus usus sum, attinet, Hoc te præmonitum volo, Dialectum Ionicam mihi præ reliquis placuisse, & quòd Hippocratis esset, & quòd ejus dulcedine quadam captus essem: quamvis nec eam solam usus sim; sed & aliis, (sequutus in hoc Poëtarum Principem) Æolicam interdum, parcius Doricam, (nisi in Infinit. terminat. in ἐμειναι quæ Pentametris claudendo quadrant optimè) Atticam verò rarissimè, aut si adeo, non nisi metri ratione id exigente.

Quod ad metri rationem attinet, Si quod tibi fortè occurrat carmen, quod Græci Ἀκέφαλον vocant, sive Ἀκαρῶν, seu Μείζων si frequens pedum Enallage, præsertim verò in quinto loco; si Synecphonesis sive Synizelis plurima, præsertim verò in forma Nominum,

Epistola ad Lectorem.

num, Verborum, & Participiorum, incontracta, si addacior. (ut non nemo putet) reliquarum licentiarum Poëticarum usus: Primò id cogites, quàm difficile sit hoc argumenti genus quod in metra redigatur. Deinde hoc resciscas, nihil à me quovis in genere factum esse, quod non idem factitatum sit ab aliis eximtis viris (quibuscum ego minimè comparandus sum; sed factitatum est tamen) in materia non dissimili. Missis aliis, unum nomino, eumque Dionysium, apud quem in libro illo, qui inscribitur Ἡ τῆς ἐκκελεύνης περὶ ὤρωνος, quæ recensui omnia, iisque etiam plura, in una atque altera scheda (neque enim Terra & Mare tertiam complent) ὡς ἐν τῷ πῶ reperies. Postremò hoc intelligas velim, duo potissimum mihi ab initio proposita fuisse; alterum ut memorie consulere; alterum ut ipsissima Hippocratis verba retinerem. Cùm igitur mihi daretur optio, consultius me facturum iudicabam, si asperitate versùs non evitanda Medicorum utilitati potius servirem, quàm affectatà nimis rotunditate committerem, curiosorum hominum auribus placere voluisse ut viderer. De Metaphrasi mea, vel potius Metathesi (Est enim aliud nihil nisi verborum Hippocratis metrica transpositio) nihil est quod dicam nunc amplius: Erit fortasse ubi aliàs, nisi per alios steterit quò minus.

Unum adhuc restat; quod nec celandum est: Quos Metaphrastes Latinus Aphorismos metro donandos non censuit, ut qui aut non dissimiles essent quibusdam præcedentibus, aut quod spurios crederet, me Heurnii exemplar sequutum supplevisse, & alio ab illius charactere, nempe Romano minusculo, Metaphrasin meam distinguendam curasse.

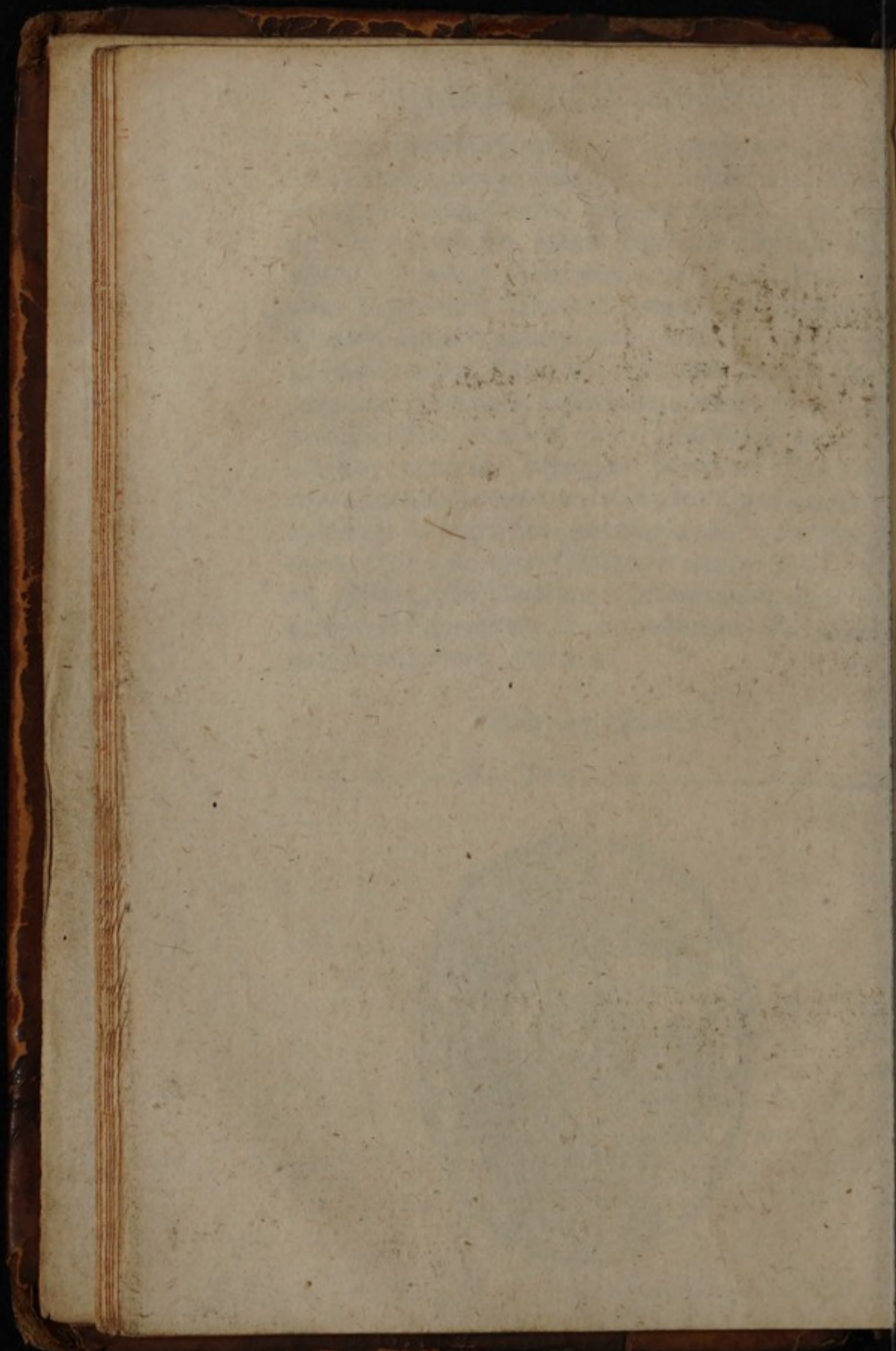
Ecquid est aliud? Imò verò est, Te quod rogem, Lector bone: Non bonorum enim neque favorem ambio, neque

Epistola ad Lectorem.

neque iudicium reformido, neque censuram deprecor
Te verò est rogatum quod velim, Hanc meam qua-
lemcunque Metaphrasin, sive Metathesin, uti dixi
& Supplementum etiam æqui bonique consulas
Quod si feceris, (facies autem, ut spero) Jusjuran-
dum Hippocratis Græco-Latinum cum Metaphras
Græco-Latina (in quarum alteram, datâ operâ, licenti-
as, quibus in hac Metaphrasi usus sum, plerasq; omnes
congerere tanquam in fasciculum certum est mihi, ubi
primùm otium indultum fuerit) editurum promitto.
Quibus exempla subjungam poëtarum Græcorum
atque Latinorum, quos autores habeo: Quod quidem ed
lubentiùs facturus sum, quò magis tibi testatum esse
cupio, (quicquid contra oblatrent malevoli) Nihil à
me factum, nihil scriptum, nihil tentatum, quod non
optimorum autoritate sit comprobatum. Tu interea
præsentibus utere, ac fruiere.

Χαίρε κ' ἑρπασσο.

一
T
E
V

ΤΩΝ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον α.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER I.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

 Βίος βραχύς, ἢ δὲ τέχνη μακρή, ὁ δὲ κμαρός ὀξύς, ἢ δὲ πείρα σφαλερή, ἢ δὲ κρίσις χαλεπή. Δεῖ δὲ ὃ μόνον ἐσωτὸν παρέχειν τὰ δέοντα ποιέοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσέοντα, καὶ τὸν παρέόντα, καὶ τὰ ἔξωθεν.

Ἐσθ' ὁ βίος βραχύς, ἢ τέχνη μακρή, ὀξύς ὁ κμαρός, ἢ πείρα σφαλερή, ἢ ἡ κρίσις χαλεπή. Δεῖ ὃ τὸν ἰητρὸν, νοσέοντά τε, καὶ παρέόντα ποιέμεναι τὰ δέοντα· ἐν δὲ τὰ ἔξω ἔχειν.

Vita brevis; ars verò longa: sed occasio momentosa; [& magni momenti;]

menti;] empirica periclitatio periculosa; judicium difficile. Neque verò Medicus modò sic comparare se debet, ut faciat quod factò opus est; sed & æger, & qui præstò sunt, & quæ foris incidunt.

Vita brevis, sed non brevis ars, occasio præpes,
Tentamentum anceps, judiciumque grave.
Officium præstet medicus, cui pareat æger,
Servique: impediunt exteriora nihil.

ἌΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

ΕΝ τῆσι παραχῆσι τῆς κοιλίης, καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι τοῖσιν αὐτομάτως γιγνομένοις, ἢν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεισθαι καθαίρωνται, συμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν ἢν δὲ μή, τ' ἐναντίον. Οὕτω δὲ καὶ ἢ κενεαυγείῃ, ἢν μὲν οἷα δεῖ γίνεσθαι γίνηται, συμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν ἢν δὲ μή, τ' ἐναντίον. Ἐπιβλέπειν ἔν δεῖ καὶ χόρῳ, καὶ ὄρῳ, καὶ ἡλικίῳ, καὶ νόσῳ, ἐν ἧσι δεῖ, ἢ ἔ.

Γαστέρος ἐν παραχῆσι, καὶ αὐτομάτως ἐμέτοιθε

Τοῖς ἀνευ ἰητρῶν γυγνούσιν τεχνῆς,

Ἦν τὰ δέοντα καθαίρωνται, τὸ μὲν εὐφορὸν ὄσιν·

Ἦν δὲ τι πᾶρ τὸ δέον, δύσφορον ὄσι τόδε.

Οὕτω χ' ἢ κενεαγγεῖν ποιήδε ἔσσει

Οἷον δέι, ἀγαθὴ ἢν ᾗ μὴ, ἐκ ἀγαθῆ.

Τένεκα δέι χάρων τε, καὶ ὠρην, ἠλικίην τε,

Νέσους δ', ἢς ἐνι δέι, ἢ μὴ, ἐπιβλεπέμεν.

IN commotione & profluvio alvi non mediocri, & vomitibus ultro obortis, siquidem qualia purgari oportet excludantur, confert, perferruntque alacriter: sin minùs [convenienter ferantur,] contrá: [damnis etenim augentur.] Sic etiam vasorum evacuatio, si qualem moliri necesse est fiat, confert, ferruntque ex facili, & allevantur: sin minús, contrarium illis evenit. Displicere ergò oportet regionem, tempus, ætatem, & morbos, in quibus opus est, aut non.

ALvus quando fluit, vomitus vel spontè movetur, si facile id possis sustinuisse, juvat.

Sicque artis dum quæris opem, si qualia debent

Exierint, rectè est: sin minús, ista nocent.

Ætates igitur, regiones, tempora, morbos

Respice: nam semper non patiuntur idem.

ΕΝ τοῖσι γυμναστικοῖσιν αἱ ἐπὶ ἄκρον ἐυ-
 εξία σφαλεραί, ἢ ἐν τῷ ἐχάτῳ ἔωσιν
 ἔ γδ δυνάαν ὁ μὲν ἐν τῷ αὐτέῳ, ἔ δέ ἀρε-
 μέν. ἐπεὶ δὲ ἔκ ἀρεμέσων, ἔ δέ τι δυνάαν-
 γαι ὅτι τὸ βέλπιον ὅτι διδόναι, λείπειαι
 ὅτι τὸ χεῖρον. Τυτέων ἔν εἴνεκα ἢ εὐεξίῳ
 λύειν συμφέρει μὴ βραδέως, ἵνα πάλιν
 ἀρχὴ ἀναθρέψιος λάβη τὸ σῶμα μηδὲ
 τὰς συμπτώσας ἐς τὸ ἔχατον ἀγειν, σφαλε-
 ρὸν γὰρ ἀλλ' ὁκοίη ἀν ἡ φύσις ἢ τὰ μέλλον-
 τος ὑπομένειν, ἐς τὸ αὐτὸ ἀγειν. Ὡσαύτως
 διέ κ' αἱ κενώσεις αἱ ἐς τὸ ἔχατον ἀγασαι,
 σφαλεραί κ' πάλιν αἱ ἀναθρέψιες αἱ ἐν τῷ
 ἐχάτῳ ἔδσαι, σφαλεραί.

ΕΞΙΣ ἀθλητέων παναίση, ἐν ἄκρῳ ἔστα,
 ἔστι μάλα σφαλερή· ἔ δέ γδ ἀρεμέειν,
 Ὅυδι ἐμένειν δυνάται τοῖη, ὅση περ ἔσοκεν,
 Ὅυδι ὅπιδεν ὅπι τὸ κρείπρον, ὅτ' ἄκρον ἔχει.
 Τένεκα δὴ ταύτῳ λύειν δεῖ ὅπτι τάχιστα,
 Ὡσε τὸ σῶμ' ἀρχὴν θρέψιος ἀλλαβέμεν.

Μηδὲ χρεῶν ἀγόμεν ξυμπλώσιαι ἕχατον εἶσω.
 Καὶ δὲ φύσιν παντὸς σώματος αἰμ' ἀγόμεν.
 Πᾶσα δ' ἀνάδρεψις σφαλερὴ, καὶ πᾶσα κένωσις,
 Ἐλάτῃ ἢνπερ ἐστὶ. Ἐλατὰ πάντα κακὰ.

Athletarum Euexia quæ ad summum [distentionis] evasit, periculosa: [natura] enim suo statu manere non potest, neque otiosa quiescere. Postquam ergo in otio non sit, nec jam tum ad ejus bonitatem quicquam adjungi cum possit, restat ut labatur in deterius. Quo fit, ut talem Euexiam sine cunctatione solvere oporteat, ut corpus, [redintegratâ nutritione] iterum augetur. Nec tamen extrema inanitio est molienda, quâ vasa omnino concidant; illud enim periculi plenum: sed cujuscumque natura fuerit ejus qui perfect, eò usque educendum. Porro autem ut vacationes ad summum ductæ periculi plenæ sunt: sic rursus summæ refectiones, periculosæ.

Ad summam veniens habitudo athletica molem, Noxia; cum neq̄ quò progrediatur habet.

6 HIPPOCRATIS

*Uno namque statu cum non consistere possit,
Est in deterius retrò necesse ruat.*

*Unde fit ut corpus confestim solvere proficit,
Quò possit rursus convenienter ali.*

*Sed modus hic adsit: nimium vacuare, periculum
Intentat; refici plus nimioque, nocet.*

ἈΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

ΑΙ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες διαίται, καὶ ἐν
τοῖσι μακροῖσιν αἰεὶ πάθει, ἔν τε
τοῖσιν ὀξέσιν, ἔν τε μὴ ὀπιδέχεται, σφαλεραί.
Καὶ πάλιν αἰεὶ ἐς τὸ ἕχατον λεπτότητα
ἀφυγμένα διαίται, χαλεπαὶ καὶ γὰρ αἰ πλη-
ρώσιες αἰεὶ ἐς τὸ ἕχατον ἀφυγμένα, χαλεπαί.

ΑΙ λεπταί τε καὶ ἀκριβέες νοσήσει διαίται,
Ἐν μακροῖσιν αἰεὶ, ὀξέσι τε ἐν πόνεισιν
οὐ ὀπι μὴ δέχεται, σφαλεραί. Πᾶσαι τε διαίται
αἰ πάνυ λεπτόταται, πᾶσιν αἰεὶ χαλεπαί.
Καὶ γὰρ ἀφυγμένα αἰ πληρώσιες ἕχαπίνδε,
Ἀνθρώποισι βροτοῖς εἰσιν αἰεὶ χαλεπαί.

Diætæ tenues & accuratæ cum in
morbis diuturnis in totum pe-
riculosæ, tum etiam in acutis mor-
bis; maximè, si loco & jure non præ-

scri-

scribantur. Iterum extremè tenues
diætæ, periculi plenæ. Nam & renu-
tritiones quæ ad summum pervenê-
re, periculi plenæ.

Fert exquisitè tenuis discrimina victus,
Semper ubi morbus longior esse solet:
Nec minùs in morbis, cum non conducit, acutis
Arctior hæc vitæ regula, crimen habet.

Ὡς ἂν nocet summè tenuem disponere victum:
Sic summè plenum multa pericla manent.

ἈΦΟΡ. 5. Aphor. 5.

ΕΝ τῆσι λεπῆσι διαίτησι ἀμαρτάνουσιν
οἱ νοσέοντες· διὸ μᾶλλον βλάπονται.
Πᾶν γὰρ τὸ ἀμάρτημα, ὃ ἂν γένηται, μέγα
γένηται μᾶλλον ἐν τῆσι λεπῆσι, ἢ ἐν
τῆσιν ὀλίγον ἀσροτέρησι διαίτησι. Διὰ τὸτο
ἔ τοῖσιν ὑγαίνουσι σφαλераὶ αἱ πάνυ λε-
πταὶ, ἔ καθεστηκῆαι, ἔ ἀκραιβέες διαίται,
ὅτι τὰ ἀμαρτανόμενα χαλεπώτερον φέρουσι.
Διὰ τὸτο ἔν αἱ λεπταὶ ἔ ἀκραιβέες διαίται
σφαλераὶ, ἐς τὰ πλείστα, τῆσ' σμικρὸν
ἀσροτέρων.

ΕΝ ὃ διαίτησι λεπτήσιν ἀμαρτίαισι,
 μᾶλλον τε βλάβησιν· οἱ νοσέοντες αἰεί·
 Πᾶν γὰρ ἀμάρτημα, ὃ, πῆ ποτ' ἂν συμβέησι χυεῖσθαι,
 γίγνεται ἐν λεπτῆς μᾶλλον, ἢ ἀδρύτερης.
 Τένεκα τοῖς ὑγαινεσι σφαλεραὶ πάνυ λεπταὶ
 ἀκρεβέες τε εἶσ', αἱ τε καθιζόμεναι·
 Πᾶν γὰρ ἀμαρτηδὲν χαλεπώτερον οἱ γε φέρεσιν·
 αἱ λεπταὶ πλέον ἐν ἀδρύτερων σφαλεραὶ.

QUinetiam in diæta tenui in vitio
 sui sunt ægri: propterea damnis
 augentur. Omnino enim magis tenui
 diætâ, [loco non adhibitâ] quàm
 paulo pleniore peccatur. Quæ causa
 etiam est cur tenuis admodum, stata,
 & accurata diætâ, sanis etiam sit pe-
 riculosa, quòd ejus delicta graviùs
 illi ferant. Ergò tenuis accuratâque
 diætâ paulo pleniore, in plura, est pe-
 riculosa magis.

ΙN tenui victu multum delinquitur ægris,
 Quo fit ut affecti sint graviore malo.
 Illis namque cibi plus fert penuria noxæ,
 Escarum quàm si copia magna foret.
 Evenit hoc sanis etiam. Quare minus omnes
 Implendo se errant; extenuando, magis.

ἈΦΟΡ. 5. Aphor. 6.

ἘΣ δὲ τὰ ἔχματα νοσήματα, αἱ ἔχα-
ται θεραπείαι ἐς ἀκρῆν, κράτισται.

ἘΣ δὲ τὰ ἔχματα πάντα νοσήματα, αἱ θεραπείαι
Ἐχάται ἕως ἀκρῆ, εἰσι ποθεινότεραι.

Sed tamen ad morbos extremos,
Sextrema ad unguem curatio, præ-
clarè facit.

Ancipiti, morboque gravì curatio summè
Anceps, & gravis est acceleranda tibi.

ἈΦΟΡ. 7. Aphor. 7.

ὍΚυ μὲν ἐν κράτοξυ τὸ νόσημα αὐτίκα
τὴς ἐχάτης πόνυς ἔχει, καὶ τῆ ἐχά-
τως λεπιοτάτη ἀγίτη ἀναγκαῖον χρέεα.
ὍΚυ δὲ μή, ἀλλ' οὐδέχεται ἀδροτέρως
διατᾶν, τοσούτον ὑποκαταβαίνειν, ὅκο-
σον ἀν ἡ νόσος μαλθακώτερη τῶ ἐχάτων ἦ.

ὍΠε κράτοξυ νόσημα ταχέως ἔχει ἔχματον ἄλγος,
Χρηδα ἀναγκαῖον λεπιοτάτη γελίω.

ὍΠε

10 HIPPOCRATIS

Ὅτι δὲ μὴ, τότε δὴ τῆς ἀσφοτέρησι διαίτης
 ἐνδέχεται χρῆσθαι καὶ διὰ νόσοιο μέτρον.
 Τόσον ἔπει τότε γὰρ λαβήμεναί ἐστι δίησιον,
 Ὅσον ἂν ἡ νόσος σφοδρότατων ἀπέχη.

ERgò, si morbus sit peracutus, in
 promptu laborum sunt summa
 omnia, ac tum quàm tenuissimâ diæ-
 tâ est utendum: Quòd si non est mor-
 bus peracutus,]ut pleniori diætæ lo-
 cus sit; pro eo [à tenui diætâ]disce-
 dendum, ut morbus extremis fuerit
 levior.

Sunt summo summi morbo incipiente dolores:
 Hic summè tenuis victus habeto locum.
 Ex aliquo sed si paulo sit plenior usu,
 Ipsius morbi sit tibi norma status.

ἌΦΟΡ. ἦ. Aphor. 8.

Οκόταν ἀκμάζη τὸ νόσημα, τότε ἐν
 λεπιοτάτῃ διαίτῃ ἀναγκαῖον χρῆ-
 εσθαι.

Λεπιότατη ἡ διαίτη ἀναγκαῖον τότε χρῆσθαι,
 Ὅσποτε εἰς ἀκμὴν ἤλθε νόσημα εἶν.

At

AT verò cùm efflorescit morbi status, cùmque ille viget maxime, tum pertenuissimâ diætâ uti fuerit perutile.

N*Am dum conficitur summis cruciatibus aeger, Quàm minimo virtus est operanda cibo.*

ἈΦΟΡ. 9. Aphor. 9.

ΣΥντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ ἔτι τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσθαι τῆ διαίτη πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου καὶ πρότερον ἐκεῖνος ἀπαυδήσθαι πρότερον, ἢ ἂν ἐξαρκέσθαι τῆ διαίτη, ἢ ἢ νόσος πρότερον ἀπαυδήσθαι, καὶ ἀμβλυεῖται.

ΣΤὴν δὲ χρῆσθαι καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσθαι λεπτοτάτη γε τροφή. Εἰς ἀκμὴν καὶ ἀπὸ πρότερον ἀυδήσθαι ἐκεῖνον, ἢ ἂν ἀπαυδήσθαι ἢ γε νόσος πρότερον.

SEd unâ scienter colligere oportet, an aeger tali diætâ ad morbi vigorem sufficiat: ac num prius ille deficiat,

deficiat, nec ei satisfiat diætâ; an verò
morbus antè frangendus, atque con-
fidat.

SEd conjecturam facias num tempore tanto
Ægrotus valeat pertolerare famem.
Et nunquid vires minuentur corporis illi,
An morbi poterit vim superare prius.

ἈΦΟΡ. 4. Aphor. 10.

ΟΚόσσοι μὲν ἐν αὐτίχῃ ἢ ἀκμῇ, αὐτί-
χῃ λεπτῶς διαίταν. Ὀκόσσοι δὲ ἢ
ἀκμῇ ὑπερον, ἐς ἐκείνο καὶ πρὸ ἐκείνου μικρὸν
ἀφαιρετέον. Ἐμποροῦσιν δὲ ποτέως διαί-
ταν, ὡς ἀν' ἐξαρκίᾳ ὁ νοσέων.

Οἶσι μὲν αὐτίχ' ἢ ἀκμῇ ἀρ' αὐτίχῃ λεπτὰ διαίταν.
Οἶσι δὲ ὑπερον ἢ, μικρὸν ἀφαιρετέον
Ἐς μὲν ἐκείνο τε καὶ πρὸ ἐκείνου πρὸδε δὲ ἀδρῶς,
Ὡς ἐξαρκίᾳ πᾶν νοσέοντι δένει.

Quibuscunq; igitur morbi sum-
mus vigor in procinctu est, ex-
templo tenuem dietam victitent.
Quibus verò seriùs futurus est morbi
vigor

vigor, & eo ipso tempore [vigoris,]
& paulò antè est deducendum: antea
verò liberaliùs indulgendum, ut
aeger par esse possit.

AC, quicumque tenet morbus, tenuissimus esto
Viētus, cum morbi cæperit esse vigor.
Qui si nec præsens, nec adhuc impendet: abundè,
ut vires constent, suppeditato cibum.

Ἀφορ. ιά. Aphor. 11.

ΕΝ δὲ τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποτέλλε-
ται, καὶ χρεῖ τὸ προσιέναι γὰρ βλάβη.
καὶ ὅσοι κατὰ περιόδους παροξυνοῦνται, ἐν
τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποτέλλεσθαι χρὴ.

Χρὴ δ' ὑποσελλέμεναι ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι
προδέμεναι τότε γὰρ βρῶμα, μάλα βλαβερόν.
Ὡν δὲ καθιστάμενος ὡραῖ δι' ὄξυσμοὶ καὶ κύκλος,
Ὅτι παροξυσμοί, χρὴ ὑποσελλέμεναι.

IN paroxysmis à cibo abstinendum
est: nam ejus accessio damno est.
Quinetiam quæ periodis quibusdam
ingravescent, in horum paroxysmis
abstinere oportet.

Nec

NEc lateat tempus, quando est accessio morbi:
 Tutò vix etenim tunc alimenta dabis.
 In queis circuitus verò est, servabis id ipsum:
 Summè namque cibis abstinuisse juvat.

ἘΦΟΡ. β'. Aphor. 12.

ΤΟΥΣ δὲ παροξυσμὸς καὶ τὰς καταστα-
 σιας δηλώσασιν αἱ νύκτοι, καὶ αἱ ὥραι
 τῶν ἔτεος, καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς
 ἀλλήλας ἀναποδοσίαις, ἦντε καθ' ἡμέρω,
 ἦντε παρ' ἡμέραν, ἦντε καὶ ἀγὰ πλείονος χρό-
 νου γίνωνται. Ἀπὸρ καὶ τοῖσιν ἐπιφανομέ-
 νοισιν, οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πύελον ἢ ἐπι-
 σταξὶ ἐπιφαίνηται ἀρχομένῃ, βραχυψύχῃ ἢν δὲ
 ὑπερὸν ἐπιφαίνηται, μυχύνῃ. Καὶ ἕρα, ἔ-
 ὑποχωρήματα, καὶ ἰδρωτὲς, καὶ ἔυκραιτα
 καὶ δύσκειλα, καὶ βραχέα καὶ μακρὰ τα-
 νύσημα ἐπιφανόμενα δηλοῖ.

ΤΟΥΣ δὲ παροξυσμὸς τὰς τε κρίσιαις καὶ τὰ νύκτοι
 δηλώσασιν, καὶ αἱ ὥραι ἔτι τῶν ἔτεος,
 Ἐπιφανοσίαις τε ὁδῶν πρὸς ἀλλήλας,
 ἦντε καθημέριαι, ἦντε παρημεριαι,
 ἦντε χρόνιοι διὰ πλείονος φιλέωσι νέεσθαι.
 Ἀπὸρ δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐπιφανομένοις. Οἷον

Ἰον εἰν πύελον ῥέη ἐν πλευρίτιδι ἀρχῆ,
 Ἐγγύς ἀμ' ἢ ἀκμή· ἢν δὲ μή, ἔκ ἐτι δὴ.

Ἰουρον, ὑπαιχώρημα, ἰδρῶς τε νοσήματα διλοῖ
 Δύσκειτα κ' εὐκείτα δὴ, μακροῦ τε κ' βραχέος.

JAm verò paroxysmos & status morborum ipsi pro se quicq; morbi aperient, & anni tempora, & statæ periodorum vices intérq; se reciprocationes, si quotidianæ illæ fuerint, tum si alternis diebus repetant, tum si majoribus intervallis. Eò quoque pertinent epiphænomena: ut si ineunte pleuritide expectoratum ilico appareat, brevis est morbus; si autem ferrius, diuturnus. Quin & urinæ, & dejectiones, & sudores, ut apparuerint, secundi aut finistri morbos iudicii, breves aut diuturnos fore significant.

Nunc quoniam accessus, quæ conditióque futura est, Ex morbo, ac anni tempore scire licet.

Circuitus varius poterit quoque multa notare,
 Sive hic quottidie, aut quomodocunque redit.

Indicat haudq; parùm quod morbo accedere natum est:
 Exemplum lateris præbeat indè dolor.

Si namque edatur primo jam tempore sputum,
 Perbrevis: at si extet postea, longus erit.

Urinæ, necnon alvus sudórque docebunt,
 Quod morbi spatium, iudiciúmve dabunt.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Γέροντες εὐφορώτατα νησεῖν φέρουσι
 Δεύτερον οἱ καθησθηκότες ἤκιστα μει-
 ράκια πάντων δὲ μάλιστα παῖδια
 τῶν δὲ αὐτέων ἀὰν τύχη αὐτῶν
 ἐωυτῶν προσημώτερα εἶναι.

Ἦτ' ὁρῶς μάλιστ' νησεῖν γε φέρουσι γέροντες
 Δεύτερον, ἡλικίῃ οἷσι καθισταμένη.
 Οἱ δὲ νέοι μὲν τὰς μὲν τὰς δὲ τὰ παῖδια ὅτι δὲ
 Ἠκιστα ὅσα φύσει ὄσι προσημώτερα.

Senes (quibus est cruda viridisque
 senectus) inediae patientissimi
 sunt: mox homines constantis æta-
 tis: nequaquam adolescentes: maxi-
 méque omnium pueri: atque omni-
 no qui id ætatis fuerint alacriores.

Longa senes leviter tolerant jejunia, deinceps
 Ætatis medium qui ingrediuntur iter.
 Sed juvenes agré, puerique his agrius, omnes
 Ingenio quotquot fervidiore valent.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

Τὰ αὐξανόμενα πλείστον ἔχει τὸ ἔμ-
φυτον θερμὸν πλείστης ἔν δαίλαι
τροφῆς· εἰ δὲ μή, τὸ σῶμα ἀναλίσκειται.
Γέρουσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμὸν· ἀλλὰ τὸ αἶμα
ὀλίγων ὑπεκκαυμῶν δέον· ἵνα πῶ πολλῶν
ἢ ἀποσβέννυται. Διὰ τὸ αἶμα οἱ πυρετοὶ
τοῖσι γέρουσι ἔχει ὁμοίως ὀξείας· ψυχρὸν ἢ
τὸ σῶμα.

Θερμὸν ἔχει τὰ ἀεζόμενα πλείστον τὸ μὲν ἔνδον·
ἔνεκα τοι πλείστης ταῦτα τροφῆς δέεται.
Ἦν δὲ μή, αὐτίκα σῶμα ἀναλίσκειται. Οἱ δὲ γέρουσι
θερμὸν ἔχουσ' ὀλίγον· τοῖς αἶμα δεῖ ὀλίγης.
σβέννυτ' ἀπαιεῖται πῶ πολλῆς. Τοῖς ἐκ αἶμα ὁμοίως
ὀξείας οἱ πυρετοί, ἔνεκα ψυχρότατοι.

QUæ corpora incrementis auge-
scunt, plurimum habent calidi
nativi; proptereaque plurimo egent
alimento: alioqui horum corpus ta-
bescit. Senibus verò parum caloris
supereft: quo fit ut paucis fomitibus
contenti sint: nam copiâ extingue-

B

retus

retur facile. Quæ causa est cur senibus non ità sint febres acutæ: frigidum enim est eorum corpus.

Corpora dum crescunt innato plena calore,
 Nè consumantur, plura alimenta petunt.
 Exiguus verò calor accedente senectæ est:
 Hic nè extinguatur, convenit esse parum.
 Hac causa minus ergò senes torquentur acutis
 Febris, ut quorum corpora frigus habet.

ἌΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

ΑΙ κοιλίαι χιμῶνος ἔῃρος θερμότη-
 ται φύσει, ἔῃπνοι μακρότατοι. ἐν
 ταύτησιν ἔν ὥρησι καὶ τὰ προσάρματα
 πλείω δοτέον καὶ γὰρ τὸ ἔμφυτον θερμὸν πλεί-
 ον ἔχουσι. σοφῆς ἔν πλείονος δέον ὁ σημεῖον
 αἱ ἡλικίαι, ἔῃοι ἀθληταί.

Θερμότεραι δὲ φύσει αἱ κοιλίαι εἰσὶ, καὶ ὕπνοι
 μακρότατοι, ἐν τῷ χίματι καὶ ἔσει.
 Ἐν ταύτησ' ἄρα δεῖ ὥρησι προσάρματα δέναι
 πλείονα. θερμὸν γὰρ τῆμφυτόν ἐστι πλεον.
 Καὶ διὰ τῆτο σοφῆς πλεον ὁ δοκέει δέεσθαι.
 Μάρτυρες ἀθληταί, καὶ πάλιν ἡλικίαι.

INsignes capacitates internæ Hyeme & Vere sunt naturâ calidissimæ, & somni longissimi. Iis igitur temporibus cibi accessio est adjungenda: nam cum calidi innati plus habeant, eo fit, ut iis majore nutritu sit opus: cujus rei documento nobis sunt ætates, & athletæ.

Natura, ventres & bruma & vere calorem
Intus habent summum, fitq; per ampla quies.
Tempora perque isthæc epulis licet ampliter uti:
Quod satîs athlete nos, puerique docent.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 16.

ΑΙ ὑγραὶ διαίται πᾶσι τοῖσι πυρεταῖσι
νυσι συμφέρουσι, μάλιστα δὲ παιδίοις,
ἔτι τοῖσιν ἄλλοις τοῖσιν ἕτως ἐπι-
θροισμένοις ἀγαθὰ.

Τοῖς πυρεταῖσι, μάλιστα δὲ τοῖς παιδίοις,
ἔτι τοῖσιν ἄλλοις τὸ λαβεῖν ὑγραὶ, ἕτως ὑγραὶ λαβεῖν.

Diætæ humidæ febricitantibus
omnibus accommodatæ sunt,
maximè verò pueris, atque aliis qui
sic diætam instituerunt.

Humidior victus pueris, paritèrque suëtis
convenit, accensis corporibúsq; febrì.

ἌΦΟΡ. ζ'. Aphor. 17.

Καὶ οἷσιν ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω,
κατὰ μέρος. Δότεον δὲ πρὸς
τῷ ἔθει, καὶ τῇ ὥρῃ, καὶ τῇ χώρῃ, καὶ τῇ ἡλικίῃ.

Χοῖσιν ἅπαξ ἢ δὶς, καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω
βρώματα χρὴ δέναι, φερέω, κατὰ μέρος.
Τῷ δὲ ἔδει δοτέον πρὸς τῇ ὥρῃ καὶ δοτέον πρὸς
καὶ πρὸς τῇ χώρῃ, καὶ πρὸς τῇ ἡλικίῃ.

Quinetiam quibus consentaneum
est semel aut bis die [pastum ini-
re,] quibúsq; pleniore aut parcio-
re manu, & quo progressu fieri oportet.
Sed concedendum est aliquid
consuetudini, & tempori, & regioni,
& ætati.

Num semel, aut bis edant, num pauca an multa, vi-
dendum:

Idē minutatim, morbus ut ista feret.

Plurima sed mori, ac etati plurima danda:

Summāque sit ratio temporis, atque loci.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Θέρως κὶ φθινοπώρῃ σιτία δυσφορώ-
τατα φέρουσι χειμῶνος, ῥῆϊστα ἤρος,
δευτέρου.

Δυσφορὰ τῷ δέρεθ' ἅτε σιτία κὶ φθινοπώρῃ
εὐφορὰ, χειμῶνος δευτέρου, ἀλλ' ἕαρος.

Æ State & Autumno cibos æger-
rimè ferunt: Hyeme, facillimè:
τιοχ, Vere.

A Utumno ac æstate cibus qui sumitur, agrè
sumitur: apta magis tempora, ver & hyems.

ἈΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Τοῖσιν ἐν τῆσι πελοδοῖσι παροξυνο-
μυνοῖσι μηδέν δίδοναι, μηδ' ἀναγκά-

ζην' ἀλλ' ἀφαρέσιν τῶν παροξυσίων πρὸ
τῶν κρίσεων.

Mηδ' ἐν ὁδοῖσι πάλιν παροξυθῆσιν.
Ἀλλ' ἀπὸ παροξυσίων αἴρες πρὸ κρίσεων.

IN morbis qui per circuitus recru-
descunt, nihil est exhibendum, neq;
ullâ ratione adduci quis debet ut ali-
quid exhibendum putet: sed contra
demenda cibi accessio ante crises.

Ordine si accessus redeant, nil offer edendum
Ante: decet vacuum corpus habere cibo.

ΑΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Tὰ κρινόμενα, καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως,
μὴ κινέσθιν, μηδὲ νεωτεροποιέσθιν, μήτε
φαρμακείησι, μήτε ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖσιν
ἀλλ' ἔσθιν.

Mηδ' κινῆμεναι ἃ κρῖναι φύσις, ἢ παροξυθῆσιν,
μηδὲ ἐρεθιζόμεναι τὴν φύσιν ἀλλὰ ἔσθιν.

Quæ

Quæ judicantur perfectè, quæque
judicata sunt exquisitè, nullo
modo movenda, neq; novanda, neq;
medicamentis purgantibus, neq; ali-
is irritamentis: sed missa facienda.

*Quæ decernuntur, plenè aut decreta fuerunt,
ut moveas aliquid, vel medicere nefas.*

ἈΦΟΡ. κα'. Aphor. 21.

Αδει ἀγειν, ὅκχ αν μάλισα ρέπη, τού-
τη ἀγην, ἄχ τ' ἔμφερόντων χωείων.

Οσσα ὑπακτέα, ἢ κινητέα φαρμακίσην,
ἔχι μάλισα ρέπει, τῆδε μάλισα ἀγειν.

Quæ ducenda sunt, eò ducenda quò
maximè natura viam affectat, per
loca lege naturæ commoda.

*Quò vis cunque rapit naturæ, fertor eòdem:
Idèq; haud neglecta commoditate loci.*

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΠΈπονα φαρμακείην κὺ κινέειν, μὴ
ώμα, μηδ' ἐν ἀρχῆσιν, ἢν μὴ ὀργᾶ,
ταῖ δὲ πλείστα ὄκ ὀργᾶ.

Πεπλά, μὴ ὀμα ἄγειν, νέσων μηδ' ἀρχομενάων,
ἢν μὴ ὀργήσῃ ὠρώτα· τὸ δὲ σπάνιον.

Concocta medicamento purgare
ac movere oportet, non cruda,
neque ineunte morbo, nisi materia
turgeat: plurimum verò non turget.

Cocta, haud cruda move: nec quid, nisi turgeat
humor,
Principiis tentes. Quod minus aio frequens.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΑ χωρέοντα μὴ τῷ πλήθει τεκμαί-
ρεσθαι, ἀλλ' ὡς ἀν χωρήῃ οἶα δει, ἔ-
φέρει εὐφόρως. Καὶ ὅκ δει, μέγχε
λειποθυμίας ἄγειν· κὺ τὸτο ποίειν, ἢν ἕξαρ-
κέσῃ ὁ νοσέων.

Μήποτε

ΜΗ' ποτε τῷ πλήθει χωρήματα τεκμαίρεσθαι.
 Ἄλλ' ὡς ἂν τὰ χρῆ χρῆται, εὖ τε φέρει.
 Ἡχὶ δὲ δεῖ, ἕως ἂν λείπησιν ὁ θυμὸς ἀγειν χρεῖ.
 Τῆτο δέ, κ' ἰσχύς πρὸ νοσέοντι παρῆ.

Quare excretionēs non à copia aut numero metiri oportet, sed prout qualia decet feruntur, & ægri ferunt ex facili. Nam si vel ad lipothymiam usq; movendum sit, faciendum id sanè, modò æger par esse possit.

Non quantum fuerit demptum de corpore refert: Sed quale, & placidè num ferat æger idem. Cùmque animus dum deficiat vacuare necesse est, Id facias, æger si modò robur habet.

ἌΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ΕΝ τοῖσιν ὀξέσι πάθεσιν ὀλιγάκις, κ' ἐν ἀρχῆσι τῆσι φαρμακείησι χρέεσθαι, κ' τῆτο πρὸξευκρινήσαντας ποιεῖν.

Οὐ νοσεῦντι σπανίως, κ' ἐν ἀρχῆσι φάρμακα δέναι. Πρὸξευκρινεῦντας τῆτο ὅ ποιέμεναι.

In morbis acutis rarò, ac ineunte morbo, [si id faciendum] pharmacia

cīæ est locus. Atque id, adhibito antè singulari iudicio, faciendum.

MOrbi principio purgans medicamen acutè
Rarò sumendum, nec sine iudicio.

ἌΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ἮΝ ὁια δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται,
Ἰξυμφέρει τε ὑ̄ εὐφόρως φέρουσι· τᾱ δὲ
εἰαπία, δυσχερῶς.

ἮΝ ὃ καθαίρωνται ὁια χρή, Ἰξυμφορόν ὄσιν,
Ἦϋφόρως τε φέρουσ' ἢν ὃ μή, ἀργαλέως.

SI qualia purgari oportet exclu-
dantur, confert, perferuntq; ala-
criter: sin contrá, difficulter ferunt.

Si quod oportebat purgatio sustulit, agro
Utilis existit, sitq; molesta nihil.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον Β΄.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER II.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Εν ὧ νόσῳματι ὕπνος πόνον ποι-
 ἔς, θανάσιμον· ἢ δὲ ὠφέλη,
 ἔθ' θανάσιμον.

Ὑπνὸς ὅκε τίλησι πόνον, θανατηφόρον ἔστιν·
 ὅκε θανατηφόρον ἔστι, ἢν δὲ ποτ' ὠφέλη.

Quo in morbo somnus laborem
 parit, funestum: si autem juvat,
 nihil funestum.

Somno per quem vis morbum faciente dolorem,
 Signum lethale est: sed miruente, bonum.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 2.

Ὅκε τὸ διεφροσύνῳ ὕπνος παύει, ἀγαθόν.

Ἐυτε παρεφροσύνῳ ὕπνος παύει, μέγ' ἀμεινον.

Ubi [enim] somnus delirii vacuitatem affert, bonum.

Sicuti sublata est ubi deliratio somno, Ægroto facilis creditur esse salus.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Ὑπνος, ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω μᾶλλον τὸ μετρίω γιγνόμενα, κακόν.

Ὑπνος, ἀγρυπνίῃ τε πέλει, καὶ μέτρον, ἀεισον. Μᾶλλον τὸ μετρίω, ἀμφοτέρω δὲ κακόν.

Somnus & vigiliæ, utraque, si immoderata sint, malum.

Si quis plus æquo vigilarit, leditur inde: Siquæ cadat nimius pectore somnus, obest.

ἈΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

Ὅτι πλοσιμονή, ἔλιμός, ἔδ' ἄλλο
ἔδ' ἐν ἀγαθόν, ὅ, π' ἀν μᾶλλον τ' φύ-
σιος ἤ.

Ὅτι δὲ πλοσιμονή, ἔλιμός δέ τοι, ἔδ' ἐπ' ἄλλο
Ἐς ἀγαθόν, μᾶλλον τῆς φύσεως ὅ, τ' ἀν ἤ.

NEquè satiètas, neque nimia cibi
abstinentia, neque aliud quip-
piam salutare, quod supra naturam
fuerit.

UT quæ nimis plenum, nimium sic corpus inane
In vitio est, quidvis exuperansque modum.

ἈΦΟΡ. Ε'. Aphor. 5.

Κόποι αὐτόμαλοι φεράζουσι νέσους.

Ἀυτόματοι φεράζουσι κόποι νέσους ἐπίσους.

LAsitudines ultro obortæ arguunt
[futuros] morbos.

Corpora sponte sua quæ sunt quasi fessa labore,
Morbis haudquaquam sunt caritura diu.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. ς'. Aphor. 6.

ΟΚόσοι πονέοντες πὶ τῷ σώματι, τὰ
πολλὰ τῆς πόνων οὐκ αἰσθάνονται·
τῆτέοισιν ἢ γνώμη νοσεί.

ΣΩματιοὶ οἱ γὰρ πονεῖοντες πὶ, τὰ πολλὰ πόνων ἐκ
ἁιδεύνται, γνώμη τοῖσιν αἰεὶ νοσεί.

QUicunq; ex parte aliqua corporis
laborant, & nullo modo eam læ-
sionem percipiunt, iis mens laborat.

CUm dolor est partis cujusquam corporis, & non
Percipit hunc æger, mens animusque labat.

ἌΦΟΡ. ζ'. Aphor. 7.

ΤΑ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπυρόμενα σώ-
ματα νωθρῶς ἐπαναφέρεται· τὰ δ' ἐν
ὀλίγῳ, ὀλίγως.

ΣΩματος ἐνὶ χρόνῳ πολλῷ λεπυρομένοιο,
Δεῖ τρεφέμεν νωθρῶς· ἐν δ' ὀλίγῳ, ὀλίγως.

QUæ longo tempore extenuatā
sunt corpora, lentè reficere
oportet: quæ verò brevi, celeriter.

Corpora quæ lentè sunt extenuata, requirunt
Paulatim refici: quæ subitoque, brevi.

ἈΦΟΡ. ἡ. Aphor. 8.

ἮΝ ἐκ νέου τροφῶν λαμβάνων τις μὴ
ἰσχύη, σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ τὸ
σῶμα χρεείται· ἢν δὲ τροφῶν μὴ
λαμβάνοντος τῷτο γίνηται, χρὴ εἰδέναι
ὅτι κενώσιος δέεται.

ἮΝ γε τροφῶν ὁ λαβὼν ἐκ νέου μὴ ἰσχύη,
Δῆλον ὅτι πλείονι σῶμα τροφῇ χρεείται.
Ἦτ' ἢν μὴ γίνηται ἢ τροφῶν τε μὴ δὲ λαβόντος,
Ἦτ' ὅτι τῷτο ὁ παθὼν φαρμακίης δέεται.

Si quis à morbo cibum capiens non
confirmatur, pleniore id arguit
corpus nutritatu uti. Quòd si nec
capienti idem contingat, vacuatione
tum opus esse pro certo habendum.

Si vigor à morbo comedenti haud accidat ægro,
Significat nimio membra onerata cibo.
Verùm si abstineat, nec vires colligat, humor
Qui nocet imprimis evacuandus erit.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. γ'. Aphor. 9.

Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων ὀκόσον ἀι
θρέψης, μάλλον βλάψης.

Σώμα τὸ μὴ καθαρὸν τρεφόμεν καὶ βλαπτόμεν, ἴσον.

Corpora impura quo plus ali-
menti assumunt, eo pluribus
damnis augentur.

Nam corpus, quod sit corrupto humore refertum,
quo magis enutris, hoc magis error inest.

ἌΦΟΡ. δ'. Aphor. 10.

Τὰ σώματα χρῆ, ὅκα ἀντις βέλγηται
καθαίρειν, ἔυρα ποιέειν.

Σώματα χρῆ ἐδέλοντα καθαίρειν, ἔυρα ποιέειν.

At qui, si quisquam corpora purga-
re voluerit, neabilia ut reddat
necesse est.

Purganti quoties vacuas medicamine corpus,
quò bene res cedat, fluxile redde prius.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Ῥᾶον πληρῶσαι ποτῶ, ἢ σίτε.

Ῥᾶον μὲν πληρῶσαι ὑδάτι ποτῶ, ἢ ὑδὸ σίτε.

Facilius est refici potu, quàm cibo.

POcula nos nutrire valent velociùs escis,
Humida quòd solidis sint magis apta coqui.

ἈΦΟΡ. ιβ. Aphor. 12.

Ἐγκαταλιμπαιόμενα ἐν τῆσι νέ-
σοισι μὲν κρίσιν, ὑποτροφὰς ποίεειν
εἴωθεν.

Ἐπὶ ποτῶ ἐν νέσῳ μὲν πῶ κρίσιν ἐγκατελείφθη,
Πολλάκι τοι φιλέει νέσος ὑποστροφέμεν.

Morborum reliquiæ, quæ à crisi
superfunt, recidivos morbos
parere consueverunt.

Morbi reliquiæ, postquam crisis acta, manentes,
Sæpe reversuræ fonsque caputque mali.

Σ

ἈΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ΙΓ'. Aphor. 13.

Ο Κόσσοι κρίςι γίνεσσι, τετέοισιν ἢ
νύξ δύσφορος ἢ παρὲς τὸ παροξυσμῶ
ἢ δὲ ὅπι' ἔσσι εὐφορωτέρη ὡς ὅτι τὸ πολὺ.

Ἡ Νύξ ἢ παρὰ γνοσα παρὲς τοῦ παροξυσμοῦ,
Οἱσι νόσσοι κρίςι γίνεσσι, ἀργαλέη
Ἡ δ' ὅπι' ἔσσι παροξυσμὸν μετὰ νύξ ὅπι' πλείστα
Τῶ νοσέοντι ἥσων γίνεσσι ἀργαλέη.

Quibuscunq; propinqua est cri-
fis, nox eo paroxyfino superior
gravis est : quæ verò nox succedit
[crisi] maximam partem facilis est.

Judicium quibus est ægris jam jamque futurum,
His ante accessum nox solet esse gravis:
At quæ subsequitur (tristis certamine pugnae
Deposito) magna ex parte remissa cadit.

ΑΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

ΕΝ τῇσι τῆς κοιλίης ρεύσεσιν αἱ μετα-
βολαὶ τῆς διαχωρητικῆς ὠφελέσ-
σιν, ἢ μὴ ἐς τὰ ποικετὰ μεταβάλλη.

Ἐκκρίσεις

Εκ κρίσεις μελαβάλλεσαι ἐν ρεύσεσι γαστρῶν
ὠφελέες, ἢν μὴ ὡς πονητέρας.

IN alvi profluviis [criticis ultra
obortis] excrementorum varie-
tates juvant, nisi excrementa in pra-
va mutantur.

Venter si excernat vario distincta colore,
Utile censetur, ni color ille malus.

ἌΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

ΟΚα φάρυγξ νοσέει, ἢ φύματα ἐν τῷ
σώματι ἐκφύεται, σκέπτεσθαι χρὴ
τὰς ἐκκρίσεις. Ἦν γὰρ χλωδῆες ἔωσι, τὸ
σῶμα ξυνοσέει· ἢ δὲ ὁμοίαι τοῖσιν ὑγαι-
νοσι γίνωνται, ἀσφαλές τὸ σῶμα τρέφειν.

ΟΤτε φάρυγξ νοσέει, ἢ τοι φύματ' ἐκφύονται,
Χρή σε σκέπτεσθαι σώματος ἐκκρίσεις.
Ξυνοσέει γὰρ σῶμα, χλωδῆες ἢ περ ἔωσιν·
Ἦν ὑγίαις δέ, τὸ σῶμα ἀσφαλές ὅτι τρέφειν.

AT verò ubi fauces ægrotant, aut
tubercula è corpore pullulant,
excretiones considerare oportet.

Nam si biliofæ fuerint, interna viscera unà ægrotant: quòd si sanorum excretionem præ se ferant, corpus alere tutum est.

F Auces cùm fuerint agræ, vel tubera carnæ Proderint, alvus conspicienda venit.
 Nam si perfusa est bili, tum corpora languent:
 Si qualis sani est, corpus oportet ali.

ἈΦΟΡ. 15'. Aphor. 16.

ὍΚυ λιμός, ἔδει πονέειν.

Τοῖς λιμωπρόντεσι πονήμεναι ἔπρεπον δεῖν.

Corpore inediâ confecto, non laborandum.

Omni modis debent omnes vitare laborem,
 Si quibus ex causis dura ferenda fames.

ἈΦΟΡ. 15'. Aphor. 17.

ὍΚυ ἀν προσφῆ πρὸς φύσιν πλείων εἰσελθῆ, τιμὴν ἔσονται ποιεῖ δηλοῖ δὲ

ἔν ἰησῆς.

Παῖρ

ΠἌρ φύσιν εἰσελθῆσα τροφή νεσθήματα πικλεί
Ἐκ περιπευόντων, ἐστὶ μαθεῖν, μεθόδιε.

Vbi nutrimentum ultra naturam
capitur, morbum facit: Argu-
mento est & ipsa sanatio.

Cum plus quàm satis est sumatur, morbus adurget:
Curandi planè hoc ex ratione patet.

ἌΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Τῶν περιόντων ἀφρόως καὶ ταχέως, τα-
χείαι καὶ αἱ ἀποχωρήσεις γίνονται.

Ὅσα περισσὸν τάχιστα, ὑποχωρεῖται τάχιστα.

Eorum quæ affatim & celeriter nu-
triant, celeres etiam existunt ex-
cretiones.

Quod tum confertim nutrit, tum tempore parvo,
Parvo secerni tempore sœvit idem.

ἌΦΟΡ. ιθ. Aphor. 19.

Τῶν ὀξέων νεσημάτων ἔ πάνπαν ἀσφα-
λέες αἱ προδιαγορεύσεις ἔτε τῶ φα-
νάτου, ἔτε τῆς υγείης.

Ἄ

AΙ μὲν περιγνώσεις ὑγείης καὶ θανάτου,
Ὁξέσιν ἐκ παλαιῶν, ἔ πάνυ ἀσφαλές.

ACutorum morborum non
omnino, & sine dubio, interi-
tus aut salutis sunt prædictiones.

VIt e ac interitus fallax prædictio, morbus
Spicula si pharetra promit acuta sua.

ἌΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

ΟΚόσοισι νέουσιν ἔδσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί
εἰσι, τριτέουσιν ἀπομερόσκησι ξηραί-
νονταί. Ὁκόσοισι δὲ νέουσιν ἔδσιν αἱ κοιλίαι
ξηραί εἰσι, τριτέουσιν ὄρεσβυτέροισι γυνομέ-
νοισιν ὑγραίνονταί.

ΟΙσι νέουσιν ἔδσ' αἱ κοιλίαι ὑγραί ἔασι,
τοῖσι γέρουσιν ἔδσ' αἱ ψί γο ξηρότεραί.
ΟΙσι νέουσιν ἔδσ' αἱ ξηραί κοιλί' ἔασι,
τοῖσι γέρουσιν ἔδσ' ἐμπαλιν ὑγρότεραί.

Quibus juvenibus profusior est
alvus, iis senescentibus contra-
hitur: Et quibus in adolescentia fuit
adstricta, affecta ætate solvitur.

Cur sic

Cursu si nimio juveni fluat impetus aevi,
Contrahit hunc demum saepe senectæ sibi.
Ast adolescenti si contrâ adstringitur aevus,
Fit plerunque eadem post resoluta seni.

ἈΦΟΡ. κα'. Aphor. 21.

Λιμὸν θώρηξις λύει.

Λιμὸν θώρηξις λύει, θειγόν τῶν ἐόντων.

Famem caninam thorexus eximit.

Qua satis expleri nescit jejuna cupido,
Tollitur exhausto liberiore mero.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Απὸ πλησμονῆς ὀκόσαι ἀν' νεσθήματα
γένηται, κενώσεις ἴηται· ἔ' ὀκόσαι
ἀπὸ κενώσιος, πλησμονή· ἔ' τῶν
ἄλλων ἢ ὑπεναντίως.

Οσσα τὸ σῶμα τῶν πληρῶν νεσθήματα τίθει,
ἴηται ταχέως ταῦτα τὸ σῶμα κενῶν.
Ἄσσα τὸ σῶμα κενῶν, ἴηται ταῦτα τὸ πληρῶν.
Ἔστι γὰρ ἀλλήλων τοιάδ' ἀναμρετησί.

Quemadmodum enim qui à fati-
etate eveniunt morbi, vacuatio-
ne curantur; ità qui à vacuatione pro-
ficiscuntur, satietate. Ac pari ratione
aliorum adhibitâ mediocri contrarie-
tate.

Morbi quodque genus pleno si corpore fiat,
Demi materiam velle videtur opus:
Si verò tenui confederit, adjiciendum est.
Cura & ab oppositis quæque petenda modis.

'ΑΦΘΡ. κγ'. Aphor. 23.

Τὰ ὀξέα τῶν νοσημάτων κρίνεται ἐν
τεσσαρεσκάδεκα ἡμέρησιν.

Τῶν ὀξέων κριτικὰ τεσσαρεσὶς ἡμέρ' ἔασι.

Acuti morbi intra quatuordecim
dies judicantur.

Corpus si quando morbis tentetur acutis,
Infra bis septem fit crisis æqua dies.

'ΑΦΘΡ.

ΑΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Τῶν ἐπὶ ἢ τετάρτη ὀπίδηλος ἑτέρας
 εβδομάδος ἢ ὀγδοῦ ἀρχή. Θεωρητὴ δὲ
 ἢ ἐνδεκάτη αὐτὴ γὰρ ὅτι τετάρτη τῆς
 ἑτέρας εβδομάδος. Θεωρητὴ δὲ πάλιν ἢ
 ἐπικαδεκάτη αὐτὴ γὰρ ὅτι τετάρτη μὲν
 ἀπὸ τῆς τεσσαρεσκαδεκάτης, ἐβδόμη δὲ
 ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης.

Ἡ Γε τετάρτη μὲν πέλειαι τῆς ἐπὶ ὀπίδηλος
 τῆς ὅτι μὲν ἀρχὴ ἢ ἐβδομάδος
 ὀγδοῦ ὅτι. Θεωρητὴ ὅτι καὶ ἐνδεκάτη εἶν.
 Ἡ δὲ γὰρ ἐβδομάδος τῆς δὲ τὸ μέσον ἔχει.
 Ἔστι θεωρητὴ ὅτι πάλιν δεκάτη τε καὶ ἐπὶ,
 Πῶς πσυρεσδεκάτης δ', ἐνδεκάτης τ' ἀπέχει.
 Ἡ δὲ γὰρ ὅτι τετάρτη ἀπὸ πσυρεσδεκάτης τε,
 Ἐβδόμη ὅτι καὶ ἡ δ' αὐτὴ ἀφ' ἐνδεκάτης.

Septenorum quartus est index :
 Octavus, secunde septimane initi-
 um. Observabilis & ipse undecimus:
 alterius enim (secundæ septimanæ)
 quartus existit. Iterumque dies deci-
 musseptimus observabilis: is enim à
 quartodecimo quartus est, & ab un-
 decimo septimus.

Quartus

Quartus quisque dies septeni creditur index:
Hebdomade octavus principium alterius.

*Quo fit ut undecimus spectetur, nempe quod ille
 Alterius quartus ponitur hebdomade.*

*Magnam præterea decimus vim septimus addit,
 Quem quartus decimus undecimusque notant.*

ἌΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

ΟΙ θερινοὶ τεταρταῖοι τὰ πολλὰ γίνονται
 βραχέες· οἱ δὲ φθινοπωρινοὶ μα-
 κροὶ· καὶ μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χειμῶνα
 συνάπτοντες.

ΚΑΔΔ' ὥρας ἔτεθ' βραχέες, καὶ μακροὶ ἔασιν
 Ὅτι γε τεταρταῖοι· τὰ δὲ φθινοπώρῃ, βραχέες
 Ὅτι τὸ πλὴν τὰ ἢ φθινοπώρῃ, μακροὶ ἔασιν·
 Ὅτι ἢ πρὸς χειμῶν', εἶσ' ἐπι μακρότεροι.

Æstivæ quartanæ maximam par-
 tem sunt breves: Autumnales
 verò sunt longæ; maximèque quæ
 proximè absunt ab Hyeme.

FIt plerunque brevis quartana æstiva, vicissim
 Longa autumnalis, si modò subsit hyems.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΠΥρετὸν ὅτι πάσῳ βέλπιον γενέ-
σθαι, ἢ πάσῳ πυρετῷ.

ΣΠάσῳ ἀπὸ πυρετὸν πολὺ φέρτερόν ἐστι χυμῶν,
ἢ ὅτι χυμῶν ἐκ πυρετῶν ἀπὸ πυρετῶν.

ET enim febrem convulsioni su-
pervenire fatius est, quàm con-
vulsionem febrì.

Convulsis nervis febrim succedere præstat,
Quàm facta spasmus corripuisse febrì.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 27.

Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κερτίζουσιν ἔδει-
πιστέον, ὅθεν φοβεῖσθαι λίαν τὰ μο-
ρθηρὰ γινόμενα παραλόγως. Τὰ γὰρ πολλὰ
τῶν τοιαύτων εἶναι ἀβέβαια, ἔστι πάνυ τοι-
αυτὰ μὲν ὅθεν χρονίζουσι εἴωθεν.

Τοῖς κερτίζοντες ἀνὰ φανεροῦ λόγῳ
οὐποτε πιστεύσει ὅς σοφίῳ ἔλαχεν.
οὐδὲ λίαν ταρβήσεται ἰδὼν συμπλώματα πολλὰ
δεινά περ, ἑξαπίνης πὰρ λόγον ἐρχόμενα.
Ἀσάλια

Ἄσφαλα γὰρ καὶ ἀβέβαια πέλει τοιαῦνδε τὰ πολλά·
 οὐδὲ μικρὸν δυνάται ταυτὰ χρονίζεσθαι.

HIs, quæ sine certa ratione de-
 prehensâque causâ levant, ac-
 quiescendum non est; neque vereri
 admodum de iis, quæ abs re & sine
 causâ prava apparent. Horum enim
 plura sunt instabilia, nec admodum
 in suo statu manere, nec diutius cun-
 ctari possunt.

NE nimium fidas non ex ratione levatis:
 Nec metuas, temerè si graviora cadant.
 Talia sunt etenim permulta incerta, diuque
 Durare haud adeò, vel remanere, solent.

ἈΦΟΡ. κή. Aphor. 28.

Τῶν πυρεσσόντων, μὴ πάντα πᾶσι βί-
 πολαίως, τὸ ἀγαθὸν καὶ μηδὲν εὐδιδό-
 ναι τὸ σῶμα, ἢ καὶ σωσθήκεαι, μάλλον τὸ κα-
 τὰ λόγον, μοχθηρόν· τὸ μὲν γὰρ μήκος νέεσθαι
 σημαίνει, τὸ δὲ ἀδένειν.

ἮΝ ποτε τοῖσι πυρεσσόντεσιν μὴ βίπολαίως
 Πάντη καὶ ἐν πᾶσι σῶμα τὸ αὐτὸ μένει,

Μηδεὲν

Μηδέεν ἔν τε διδῶ, ἢ σὺ μάλα πολλὰ τετήκη
 Πὰρ λόγον, ἀμφοτέρων τῶνδε μὲ ἀρχαλέον.
 Τὸν πυρετὸν τῆτο φεάζει χρονώτερον ὄντα.
 Τῆτο δὲ κῆμοντος πῶ ὀλίγω δυνάμιν.

SI febricitanti, nec omnino leviter,
 suo statu maneat corpus, nihilque
 concedat morbo, aut hoc etiam plus
 æquo gracilescat, calamitosum: hoc
 enim diuturnitatem morbi, hoc verò
 infirmitatem significat.

SI, quibus haud levis est febris, tabescere corpus
 Aut nihil, aut nimium cœpit, utrumque malum.
 Illud enim morbum longum docet esse futurum,
 Corporis hoc planè languida membra probat.

ἌΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Αρχιδύων τῶ νέσων, ἢν τι δοκέη κινέειν,
 κινέει ἀκμαζούτων δέ, ἢσυχίω ἔχου
 βέλτιον ὄσιν.

Κινέει, ἢν τι δοκέη, τῶ νέσων ἀρχιδύων
 ἀκμαζούτων, βέλτιον ἢσυχίω.

INeuntibus morbis, si quid mo-
 vendum videatur, move: nam, iis
 vigentibus, quiescere satius est. Prin-

P Rincipio morbi, moueas quodcumque mouendum est.
Nam, dum consistit, praestat amissa quies.

ἌΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Π Εὐί τας ἀρχὰς ἢ τὰ τέλη πάντα
 ἀσθενέστεραι· οὐδὲ τας ἀκμαίς
 ἰσχυρότεραι.

N OΥ^οσοι αἱ ἀκμάζουσι αἰεὶ χαλεπώτατ' ἔασιν·
 ἥσων δ' ἀρχόμεναι ἢ ἀποπαύμεναι.

N Am principio & fine morbo-
 rum imbecillia sunt omnia: in vi-
 gore verò vehementissima.

O Rtus & occasus morbi Symptomata parua,
Vis uehēt hęc augens asperiora dabit.

ἌΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

Τ Ω^ο ἔξ ἀρρώστιας εὐσιτέοντι μηδὲν ὄπι-
 διδόναι τὸ σῶμα, μοχθηρόν.

Π ΑΝΤ' τῷ ἐκ τῆς ἀρρώστιας εὐσιτεῦντι
 μήτι τὸ σῶμα ὄπισθ' ἔστ' ἰσχυρότερον.

Cui à morbo cibum optimè capi-
enti non confirmatur corpus, ma-
um.

Si cui post morbum nil corpus alatur edendo,
Is magnum debet perituisse malum.

ἌΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Ως τὰ πολλά πάντες οἱ φαύλως
ἔχοντες, καὶ ἀρχαῖς μὲν εὐσιτέοντες,
καὶ μηδὲν ὀπιθιδόντες, πρὸς τῷ
τέλει πάλιν ἀσιτέουσιν. Ὅι δὲ κατ' ἀρχαῖς
καὶ ἀσιτέοντες ἰχυρῶς, ὑπερόν δὲ εὐσιτέον-
τες, βέλπιον ἀπαλλάσσουσιν.

Ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαύλως οἱ ἔχοντες, ἐν ἀρχαῖς
εὐσιτεῦντές εἰσι, μή τι δίδοντες ἐπι-
αυδῖς ἀσιτεῦντι πρὸς τῷ τέλει. Ὅι δὲ κατ' ἀρχαῖς
σφόδρα γ' ἀσιτεῦντες, καὶ μετέπειτα πάλιν
εὐσιτεῦντες, ἔχουσ' ἀκομοίως τοῖς πρῶτοις.
Καὶ γὰρ ἀπαλλάσσουσ' οἱ πολὺ βελτιόνως.

Ferè fit ut qui malè affecti, si ineun-
te cibi usu avidè cibos capiunt,
ac nihil edendo proficiunt, ad extre-
mum

mum inappetentes fiunt. Contrá, qui
ineunte cibi usu nihil omnino appe-
tunt, paulò pòst edendi appetentes,
meliore sunt loco.

Namque cibi cupidus, si non nutritur eodem,
Fastidire dehinc incipit aeger homo.
Sin prius oblatum morbo recreatus abhorret,
Pòstque cupit, res huic vertitur in melius.

ἌΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

ΕΝ πάσῃ νέσῳ τὸ ἐρρῶσθαι πλὴν διάνοιας,
καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφο-
ραῖς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ἐναντίον, κακόν.

ΕΝ πάσῃ νέσῳ τὸ ἐρρῶσθαι πλὴν διάνοιας,
πρὸς τε φοραῖς πρὸς ἔχειν εὖ, καλόν· ἔχει, κακόν.

IN quovis morbo animo bene va-
lere, ac rebus convenienter datis
gaudere, bonum: contrarium verò,
malum.

IN quovis morbo mens sana, cibi que cupido
Qui offertur, bona sunt: his que carere, malum.

ἌΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

ΕΝ τῆσι νόσοισιν ἥσων κινδυνεύουσιν,
οἷσιν ἀν' οἰκείῃ τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἡλι-
κίης, καὶ τῆς ἕξιός, καὶ τῆς ὥρης ἢ νύκτος ἢ
μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἀν' μὴ οἰκείῃ κατὰ τι τῶν τούτων.

Ἡσων κινδυνεύουσιν δ' ἐν τῆσι νόσοισιν,
οἷσιν ἀν' οἰκείῃ ἕξιῳ, ἡλικίης,
ὥρης, καὶ φύσει νόσῳ ἢ μᾶλλον περ, ἢ οἷσιν
ἀν' μὴ οἰκείῃ τῶνδε ἐν κατὰ τι.

In morbis minùs periclitantur, quo-
rum naturæ, & ætati, & habitui, &
tempori congener est magis morbus,
quàm quibus nulla ex parte est con-
sentaneus.

Morbus ad ætatem, tempus, naturam, habitumve
conveniens, debet sollicitare minùs.

ἌΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

ΕΝ πάσῃσι τῆσι νόσοισι, τὰ ὡς τὸν
ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἥρπον πάχος ἔχον, βέλ-

D

πόσ

πὸν ὄσι· τὸ δὲ σφόδρα λεπτὸν καὶ ἐκτετικὸς,
μοχθηρὸν. Ἐπισφαλὲς δὲ τὸ τοιοῦτον εἶ-
περὸς τὰς κατὰ καθάρσιαις.

ΕΝ πάσῃσι νόσοισι, τὰ ὀμφαλῶ ἢ δὲ καὶ ἡτρω
Ἐγγὺς ἐόντα πάχος βέλτιόν ὄσιν ἔχειν·
τὸ σφόδρα λεπτὸν, μοχθηρὸν πέλει, ἐκ τε τετηκὸς,
Περὸς τὸ καθάρεσθαι αἰὲν ἐπισφαλὲς ὄν.

IN omnibus morbis, si crassum abdo-
men fuerit, melius est. Contra,
quando valdè est tenue, valdèq; con-
sumptum, calamitosum. Est enim,
ità affectum esse, periculosum ad in-
fernas purgationes.

OMnibus in morbis, medium parsq; infima ventris
Crassa juvant: nimium nam tenuata nocent.
Et cum purgandum est per partes inferiores,
Si contabescant, abstinuisse decet.

ἌΦΟΡ. λϛ'. Aphor. 36.

ΟΙ υγιένως ἔχοντες τὰ σώματα, ἐν τῆσι
φαρμακείῃσι καθαρόμενοι, ἐκλύον-
ται ταχέως, εἰς οἱ ποιηρῆ τε οφῆ χρεόμενοι.

ΤΟΥΣ ὑγιεινὰ τὰ σώματ' ἔχοντας, φαρμακίσι
'Ου χεῖν ἰπτεῶν παῖδα καθαιρέμενοι,
'Ουδ' ἄλλες τὲς χειομένους γὰ τροφῆσι πονηρῆς.
'Εκ γὰρ λύονται ἀμφοτέρωι ταχέως.

Qui sunt sano corpore, dum phar-
macia purgantur, celeriter ex-
olvuntur, atque hi qui pravo utun-
tur nutritu.

Cui bene corpus habet, vires purgatio solvit;
Cuique parit succos esca maligna malos.

'ΑΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

ΟΙ εὐ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεί-
εσθαι ἐργώδεες.

Πρὸς τὰς φαρμακίας, ὑμεῖς ἐργώδεές εἰσι.

Qui securâ sanitate fruuntur, hos
purgare grave est.

Corporibus summè gravis est purgatio sanis,
Discrimen saepe his non mediocre ferens.

ἌΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

Τὸ μικρῶ χειρὸν ἐ πόμα κ' σιτίον,
ἢ διον δέ, τῶ βελπόνων μὲν, ἀνδραγε-
ρων δέ, μᾶλλον ἀρετέον.

Τὸ μικρῶ χειρὸν πόμα κ' βρώμ', ἢ δύτερον δέ,
κρείττον', ἢν μὴ ἐσ' ἡδύ, ἀρεταρέον.

Cibus & potus paulo deterior, sua-
vior tamen, melioribus quidem,
sed insuavioribus, est anteponendus.

Æ Groti quæcumque placent alimenta palato,
Præponas paulo deteriora licet.

ἌΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΟΙ πρεσβύται τῶ νέων τὰ μὲν πολ-
λὰ νοσέουσιν ἢ ὄσον ὁκόσα δ' ἀν αὐ-
τέοισι χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ
σωσάποθνήσκῃ.

Πρεσβύτεροι τὰ γὰρ πολλὰ νέων ἢ ὄσον νοσέουσιν.
Ἄι δὲ νόσοι χρόνια τοῖσι πάνυ σφαλεραί.

Senio

Seniores, affectâ ætate, minùs juvenibus maximam partem ægrotant : Sed quicumque diuturni ipsis eveniunt morbi, ferè commoriuntur.

I*ncidit in morbos citiùs juvenilior ætas,
Vix quibus & rarò cauta senectâ patet;
Quòd si quis senibus cœpit diuturnior esse,
Finiri ferme non nisi morte potest.*

ἈΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Βράγχοι καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα πρὸς σβύτησιν ἔπεπώνονται.

Ἐστὶν βράγχοι πολλοῖσι πεπώνοντ' ἐδὲ κόρυζαι.

Raucitates & gravedines senio confectis non mitificantur.

U*T, si vel rauci fuerint, vel fortè gravedo
Occuper, haud facile est hæc removere mala.*

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 41.

Οἱ ἐκλυόμενοι πολλάκις καὶ ἰχυρῶς ἀνευ φαιερῆς προφάσιος, ἐξαπίνης τελευτῶσιν.

οἱ

ΟΙ εκλυόμενοι χρεῖς φανεροῖο λόγιο
Πολλάκι κ' ἰσχυρῶς, εἰσὶ μάλ' ὠκύμοροι.

Qui frequenter & vehementer &
abs re deficiunt, repentè mori-
untur.

Qui crebrò ac multùm causa minimèque patente
Deficiunt animo, hos mors inopina premit.

ἌΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

ΑΠοπληξίῳ ἰσχυρῶ λύειν μὲν, ἀδύ-
νατον· ἀδενέα δέ, ἔ ρηίδιον.

Ισχυρῆς ἀποπληξίης λύσις ἔ δυνατή· σι·
οὐδέ ποτ' ἀδενέθ ρηίδίη γὰ λύσις.

APoplexia fortis discuti non po-
test: debilis verò, non facilè.

Non unquam poterit vehemens apoplexia solvi:
Sed nec quantumvis, absque labore, levis.

ἌΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Τῶν ἀπαγχονίων κ' καταλυομένων,
μηδέπω δέ τεθνηκότων, ἔκ ἀναφέρουσιν,
οἷσιν ἀν' ἀφρὸς ἢ πρὸς τὸ σῶμα.

Ἄγχο-

Αγχομένων καλαυομένων τ', ἔπω δὲ θανόντων,
Οὐ ρα φέρεσ' ἀνά τοῖς παρ τὸ σῶμ' ἀφρὸς ἀν' ἡ.

Qui strangulantur aut resolvun-
tur, necdum tamen animam efflâ-
runt, non restituantur, quibus os ob-
situm spumâ est.

Os cui detracto fit post suspendia spumans,
Ad vitam nulli posse redire datur.

ἈΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Οι παχέες σφόδρα κατὰ φύσιν, ταχυ-
θάνατοι γίνονται μάλλον ἢ ἰχνῶν.

Οι παχέες σφόδρα ἢ φύσιν, ὠκυμωρότεροι ἰχνῶν.

Qui naturâ valdè sunt crassi, cele-
riùs moriuntur quàm graciles.

Ocyùs, à pueris qui sunt vehementer obesi,
Quàm graciles, Stygiis præcipitantur aquis.

ἈΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

Τῶν ἐπιληπτικῶν τοῖσι νέοισιν ἀπαλλαγὴ αἰ μεταβολὰ μάλιστα τῆς ἡλικίης, καὶ τῆς χώρας, καὶ τῆς βίως ποιέουσι.

Τῶν δὲ νέων ὁκόσοι ἐπιληπτικῶν, ἀπαλλάσσουσι τῶν χωρῶν τε, βίως δ', ἡλικίης τε μέτα.

FInem Epilepsiae juvenibus afferunt, ætatis, loci, & victus mutatio.

Conducunt puero, membris languore caducis, Immutata ætas, victus, itemque locus.

ἈΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

Δύο πόνων ἅμα γυνομένων, μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος ἀμαυροῖ τὸν ἕτερον.

Σὺν τε πόνων δύο ἐρχομένων μὴ κατὰ τὸ αὐτό, τὸν μὲν σμικρότερον σφοδρότερος μινύθει.

DUobus doloribus, nec eadem parte, obortis simul, vehementior minorem obscurat.

Insideant varia gemini si parte dolores,
Alterius sensum major ubique regit.

ἌΦΟΡ. μζ'. Aphor. 47.

Πεὶ τὰς ἡμέρας τῶ πύου, οἱ πόνοι ἔ
οἱ πυρετοὶ συμβάνουσι μᾶλλον, ἢ
ἡμοιδύου.

Οἱ πυρετοὶ τε πόνοι τε κατ' ἀρχὴν τοῖο πύου
Μᾶλλον γίνουσι, ἢ κατ' ἐπὶ τῶ γενέσει.

Dum pus conficitur, dolores atq;
febres incidunt magis, quàm jam
confecto.

Dum pus conficitur, febres magis atque dolores,
Quàm jam confecto pure, superveniunt.

ἌΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

Εν πάση κινήσει τῶ σώματος, ὀκότεν
ἀρχίλαι πονέειν, τὸ ἀναπαύειν, εὐ-
δύς ἀκοπον.

Εν πάση κινήσει ὅταν τὸ σῶμα πονήσῃ,
Ἐυδύς τὸ πονέοντ' ἡρεμίη ἀκοπον.

In

IN omni corporis motu, cum fati-
gari cœperit [immoderato motu,]
interquiescere, seipsum lassitudinis
reddit expers.

Corpus cum nimio cœpit languescere motu,
Illius extemplo fit medicina quies.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

Οἱ εἰθισμένοι τῆς σωήθειας πόνους φέ-
ρην, καὶ ὡσιν ἀσθενέες ἢ γήροντες, τῶν
ἀσωήθων ἰχυρῶν τε καὶ νέων ῥᾶον φέρουσι.

Ὅσα φέρειν ἔθος ἔστί, καλῶς γὰρ φέρουσι γέροντες.
Ὅσα δὲ ἔκ ἔθους ἔσθ', οἱ γὰρ νέοι χαλεπῶς.

Qui assuetis indulgent laboribus,
quamvis infirmi fuerint aut se-
nes, tamen insuetis validis atque ju-
venibus faciliùs ferunt.

Aut puer, aut natu grandis, quemcunque laborem
Insuetis meliùs sustinuisse valet.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

ΤΑ' ἐκ πολλῶ χρόνου συνήθεια, καὶν ἢ
χείρω, τῆς ἀσυνήθων ἥσων ἐνοχλεῖν
εἴωθε· δεῖ γὰρ εἰς τὰ ἀσυνήθεια [κατὰ
μικρὸν] μεταβάλλειν.

ΤΑ' κ' πολλοῖο χρόνοιο συνήθεια, τῆς ἀσυνήθων,
καὶν ἢ χείρω, εἴωθε ἥσων ἐνοχλεῖσθαι.
Εἰς ἀσυνήθεια ἔν χ' μικρὸν δεῖ μεταβάλλειν.

Quinetiam quarum rerum inve-
teravit consuetudo, quamvis
deteriores sint illæ, minùs tamen in-
suetis malè afficiunt. Ad insueta
igitur non nisi paulatim devenien-
dum.

Insuetis consuetæ minùs, si haud optima, ledunt:
Mutare interdum convenit ista tamen.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

ΤΟ' κατὰ πολὺ καὶ ἐξαπίνης κενεῖν, ἢ
πληρεῖν, ἢ θερμαίνειν, ἢ ψύχειν, ἢ
ἄλλως

ἄλλως ὀκνεῖν τὸ σῶμα κινεῖν, σφαλερόν.
 Καὶ γὰρ πᾶν τὸ πολὺ, τῇ φύσει πολέμιον τὸ
 δὲ κατ' ὀλίγον, ἀσφαλές· ἔῃ ἄλλως ἢν τις
 ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἕτερον μεταβαίνει.

ΚΑΠΠΟΛΥ ΚΑΞΑΠΙΝΗΣ ΠΛΗΡῆΝ ΤΕ Τὸ σῶμα, κενῆν τε,
 Θερμαίνειν, ψύχειν, κινεῖσθαι τε, κινεῖν.
 Πᾶν τὸ πολὺ πολέμιον γὰρ φύσει, ἔκ ὀλίγον δὲ,
 Καὶ ῥά τις ἐξ ἑτέρου εἰς ἕτερον μεταβῆ.

PLurimum aut̄ repentè vacuare,
 aut replere, aut calfacere, vel
 refrigerare, vel quovis alio modo
 corpus temerè movere, periculosum.
 Omne enim nimium, naturæ bellum
 indixit. Quod autem fit sensim ac vi-
 cissim, periculi expers est, idque cùm
 aliàs tum si quis ab uno ad aliud se
 convertat.

SEd multum & subito plenum fieri vel inanem,
 Frigentem aut̄ calidum, seque movere, malum.
 Quicquid enim nimium est, naturæ displicet: ergò
 Istis paulatim suescere quemque decet.

ἈΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Πάντα κατὰ λόγον ποιέοντι, ἔμῃ
γυγνομένων τῶν κατὰ λόγον, μὴ με-
ταβαίνῃν ἐφ' ἕτερον, μένοντος τῶ
δόξαντος ἐξ ἀρχῆς.

Τὸ ποιεῖν λόγον κατὰ πάντα, λόγον κατὰ τῶν μὴ
γυγνομένων, ἔπω δεῖ μεταβαίνειν
οὐ μεταβαίνειν δεῖ πώποτε ἐξ ἑτέρου,
τῶ ἀρχῆς δόξαν ἢν μένη, εἰς ἕτερον.

SI quis omnia convenienter, exa-
ctoque judicio faciat, nec quic-
quam eâ ratione efficiat: tamen ad
aliud non se convertat, modò id ma-
neat, quod ineuntibus remediis vi-
sum est.

SI malè succedat cunâ ex ratione gerenti,
Mox temerè haud alia regredièrè via.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Οκόσοι τὰς κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσι νέοι
μὴ ὄντες, βέλπιον ἀπαλλάσσει τῶν
τὰς

ταῖς ξηραῖς ἐχόντων· ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖρον
ἀπαλλάσσει ξηραίνοντα γὰρ ὡς ὅτι τὰ
πολὺ τοῖσιν ἀπομαρῶσκειν.

Οἱσι νέοισιν ἐξ ἑσ' αἱ κοιλίαι ὑγραὶ ἔασι,
τῶν ξηραῖς ἔχοντων οἱ πολὺ βελτιόνως
ἀλλάσσει ἀπ' ἐπιπλὴ δ' αὐτέοισι τὸ γῆρας ἐπέλθῃ,
ἀλλάσσει ἀφ' οἱ τῶνδε χειροτέρως.
Οἱσι νέοισι γὰρ ὑγρότεραι αἱ κοιλίαι ἔασι,
ξηραὶ γίνονται τοῖσι γέραςι, φύσει.

Quibus juvenibus fluit alvus, me-
liore sunt loco iis, quibus adstri-
cta est: at senes facti, pejore sunt lo-
co; nam senescentibus ferè semper
adstringitur alvus.

Fusior in juvene est alvus melior: sene facto,
Pejus habet; quoniam fit sibi sicca seni.

ἌΦΟΡ. 141. Aphor. 54.

Μεγέθη δὲ σώματος ἐνεάσαι μὲν,
Μελευθέριον, καὶ ὀκτὰ ἀφ' ἑσ' ἐγχεῖ-
σαι δέ, δύσχρητον καὶ χεῖρον τῆν' ἐλασσόνων.

Ἔστιν

ΕΣΤΙΝ ὃ ἀθέριον τὸδε μὲν, κ' ἔκ ἐστιν ἀειδές,
Τὸν νεῖον μέγεθος σώματος ὄντ' ἐχέτω
ἀύξησηον, μέγεθος δὲ ἐχέμεν τὸν ἐόντα γέροντα,
Καὶ τῶν μικροτέρων ἔστι χερείοτερον.

Longâ staturâ juventutem exigere, liberale est, nec indecorum:
nescere, ferè inutile, ac deterius
breuiore staturâ.

*Ut decus eximium fit longa statura iuventa,
Sic prematuro conficitur senio.*

ΤΩΝ ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον γ'.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER III.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Ἰ μεταβολαὶ τῶν ὥρων μα-
 Ἰ Ἀ λιστα πικτεσι νοσήματα κ' ἐν
 τῆσιν ὥρησιν αἰ μεγάλαι μεταλ-
 λαγαὶ ἢ ψύξιος ἢ θάλψιος, ἢ τ' ἄλλα κα-
 τὰ λόγον ἕπας.

Ἀ Νθρώποισι βροτοῖς πικτεσι νοσήματα πολλά,
 ὧραι τ' ἕτεροι αἰ μεταβαλλόμενοι.
 Αἱ τε μεταλλάξεις μεγάλαι ἐν τῆσ' ὥρησι
 Ψυχῆ ἢ θερμῶ, τ' ἄλλα δ' ὁμοιοτρόπως.

Mutationes defectionesque tem-
 porum maximè pariunt morbos,

& quæ in singula anni tempora incidunt, insignes mutationes frigoris aut æstus, cunctaque alia sic pro sua natura.

Temporis innumeros gignit mutatio morbos,
Et quæ temporibus mota repente cadunt.
Nunc etenim frigus, contra nunc opprimit æstus:
Cætera stantque pari, pro ratione, modo.

ἌΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Τῶν φύσεων αἱ μὲν πρὸς Θέρος, αἱ δὲ
πρὸς Χειμῶνα εὖ ἢ κακῶς πεφύκασιν.

Πρὸς δὲ ἄρας, φύσεις τε πεφύκασ' ἄλλοτε ἄλλως
πρὸς Θέρος ἢ Χειμῶν', αἱ μὲν εὖ, αἱ δὲ κακῶς.

Naturarum quidem aliæ ad Æstatem, aliæ ad Hyemem bene vel malè constitutæ sunt.

Naturis fervens aliis fit amior Æstas:
Naturis aliis congruit æcris Hyems.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Τῶν νόσων ἄλλαι πρὸς ἄλλας ἔνδον ἢ κεν
κῶς πεφύκασιν ἔκ τῆς ἡλικίας πινὲς πρὸς
ῥέας, ἔκ τῆς χώρας, ἔκ τῆς διαίτης.

Κ' ἄλλο πρὸς ἄλλο νόσημα πρὸς ῥέας, πρὸς τε διαίτης
κῶς δ' ἡλικίας, ἢ ἔνδον, ἢ κεν.

Quinetiam morborum alii, & ætates aliæ facilè aut ægrè sunt comparatæ ad alia tempora, & regiones, & diætæ.

Tum quod ad ætates & morbos pertinet omnes, Vis magna est victus, temporis, atque loci.

ἈΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Ἐν τῆσιν ὥρησιν, ὅταν τῆς αὐτῆς ἡμέρης
ὅτε μὲν θάλασπος, ὅτε δὲ ψυχρός γίνηται,
φθινοπωρινὰ τὰ νοσήματα πρὸς δέχασιν κρη.

Ἐν τῆσιν δ' ὥρησιν, ὅταν ποτ' ἐν ἡματι ταυ πρὸ
θάλασπος ἔησιν ὅτε, ψυχρός ἔησιν ὅτε,
κρη τότε πρὸς δέχασιν νοσήματα τὰ φθινοπώρου.

IN singulis anni partibus, cum eodem die modò caloris, modò frigoris dominatu cœlum tenetur, Autumnales morbos expectare oportet.

Cumq̄ dies eadem frigus ferat atque calorem,
Disparis Autumnii sunt metuenda mala.

ἈΦΟΡ. Ε. Aphor. 5.

Νότοι βαρυήκοοι, ἀχλυώδεις, καρρηβαεικοί, νωθροί, ἀγλυτικοί. ὁκόταν ὄσιν ὄσιν δισασεύη, τοιαῦτα ἐν τῆσιν ἀρρώτησι πάχουσι. Ἦν δὲ Βόρειον ἦ, βῆχες, φάρυγγες, κοιλία σκληραί, δυσεία φρενώδεις, ὀδυμαί πλευρέων, σπυθίων ὁκόταν ὄσιν δισασεύη, τοιαῦτα ἐν τῆσιν ἀρρώτησι πρὸςδέχασαι χρή.

Σῶμα νότος διαλυμένον μάλα πολλὰ πέφυκεν.
Ἔστι καρρηβαεικός ἢ ἀχλυώεις τε νότος.
Ἔστι νότος νωθρός, καὶ δὴ βαρυήκοός ὄσιν.
Ἦν ὁ δισασεύη, τοιαῦτα πρὸςδέχασαι.
Ἦν ὁ βόρειον ἦσιν, φάρυγγες, καὶ ἅμα βῆχες,
Ἄι πλευρέων τ' ὀδυμαί, σπυθίων αὖ τ' ὀδυμαί.

Κοιλίαι αἱ σκληραὶ τε, δυσχεαὶ αἱ τε φρικώδεις.
 Ἦν ὁ δυνάσει η, τοιαύδε παρσδέχο.

Austri auditum hebetant, illiq;
 graves sunt, caliginosi & tene-
 brosi, necnon & capitis gravitatem,
 segnitiam seu lentitudinem, & corpo-
 ris laxitatem afferunt. Quotiescunq;
 itaque Auster diu multumque domi-
 natum tenuerit, huiusmodi ferè [sym-
 ptomatibus] per morbos afficiuntur
 homines. Si autem Aquilo terras
 perflat, tusses movet, eveniunt fauci-
 um morbi, alvi duræ, urinæ difficul-
 tates cum horrore conjunctæ, dolores
 laterum atq; pectoris. Quotiescunq;
 ergò is diu multumque dominatum
 tenuerit, talia ferè in morbis expe-
 ctare oportet.

Austri aures, visumque hebetant, capitumque dolores
 Gignunt, languorem & corporis efficiunt.
 Fert Aquilo tussim, faucésque exasperat, alvum
 Comprimit, horrores egelidósque ciet:
 Pectoris inducit pariter laterisque dolores.
 Præditus his semper viribus est Boreas.

ἌΦΟΡ. 5'. Aphor. 6.

Οκόταν Θέρος γένηται Ἡεὶ ὅμοιον,
ἰδρω̄τας ἐν τοῖσι πυρετοῖσι πολλὰς
πρὸς δέχεσθαι χρῆ.

Πρὸςδοκέειν πολλὰς ἰδρω̄τας εἶ ἐν πυρετοῖσι
Χρῆ, ὁκόταν Θέρος ἢ Ἡεὶ ὁμοιότροπον.

Quotiescunque fit Æstas Veri si-
milis, sudores multos in febri-
bus expectare oportet.

Si calor Æstatem similem Veri exhibet, inde
In febris sudor non mediocris erit.

ἌΦΟΡ. 7'. Aphor. 7.

Εν τοῖσιν αὐχμοῖσι, πυρετοὶ ὀξείες γί-
γνονται. Καὶ μὲν ὅτι πλέον ἢ τὸ
ἔτος τοῦτον εἶναι, ὁκοίω τιμὴν κατὰ τὰς
ἐποίησεν, ὡς ὅτι τὸ πολὺ καὶ τὰ νυσθήματα
τοιαῦτα δεῖ πρὸς δέχεσθαι.

Οξείες οἱ πυρετοὶ γίνονται, ἐν τοῖς αὐχμοῖσι.
Καὶ μὲν ἐπὶ πλέον ἢ τὸν ἔτος, ὁκοίω

Οἰνὸν τὸν ποίνῃσι κατὰ στασίον, ὡς ἐπὶ πλείστον
καὶ νοσήματα δὲ τοιαῦτα πρὸς δόξαι.

Per squalores, febres acutæ inci-
dunt. Et si maxima pars anni ta-
lis fuerit, qualem cœpit inire histori-
am, magnam quoque partem hujus-
modi morbos expectare oportet.

Temporibus siccis, febres oriuntur acutæ:
Anni præque statu morbus ad arma vocatur.

ἈΦΟΡ. ἡ. Aphor. 8.

ΕΝ τοῖσι καθεστῶσι καιροῖσιν, ἢ ὡραί-
ως τὰ ὡραῖα ἀποδιδῶσιν, εὐσταθεῖς ἔ-
ευκρινεῖς αἱ νόσοι γίνονται. Ἐν δὲ τοῖσιν
ἀκαταστατοῖσιν, ἀκατάστατοι καὶ δύσκειτοι.

ΕΝ καιροῖσι καθεσταμένοισιν, ἀπ' ἧν γὰρ δίδωσιν
ὡραίως δ' ὡραῖ, εὐσταθεῖς τε νόσοι
ἠύκριτοι τε ἔασ'. Ἐν τοῖσιν δὲ ἀκαταστατοῖσιν,
δύσκειτοι αὐτῶν ἔασ', ἀκαταθεῖς τε νόσοι.

Constantibus anni partibus, si
tempestates convenienter suc-
cedant; bene morati, facilis ac se-
cundi

cundi iudicii incidunt morbi: At incertis, malè moratis, maléque constitutis temporibus, adversi difficilisque iudicii incidunt morbi.

Cum tempestatum bonus est habitus, leviores morbi nascuntur, iudicii que boni. Incerti contra & graviores esse putantur, si partes anni non tenuere modum.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 9.

Εν φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νόσοι, & θανατωδέσταται ὡς ἐπίπαν. Ἡρ δὲ ὑγιεινότετον, καὶ ἥκιστα θανατωδές.

Οξύταται νόσοι καὶ ὀλέθρια ἐν φθινοπώρῳ. Ὅου τοι ὀλέθριον Ἡρ, ἀλλ' ὑγιεινότετον.

Autumno morbi accidunt acutissimi, & funestissimi feré: Ver contra saluberrimum est, miniméque funestum.

Lethiferi Autumno morbi pariantur oportet: Tuta sed à morbis corpora Vere vigeant.

ἈΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίνουσι κακόν.

Τὸ φθινόπωρον, τοῖσι φθίνουσιν εὖ κακόν ἐστίν.

Sed & tabidis Autumnus exitio esse solet.

Quinetiam si quos tabes invaserit, illis Et gravis Autumnus, difficilisque nocet.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Πεῖ δὲ τῶν ὠρέων, Ἦν μὲν ὁ Χειμῶν
 αὐχμηρὸς καὶ Βόρριος γῆλαι, τὸ δὲ
 Ἔαρ ἐπομβρον καὶ Νότιον, ἀνάγκη
 Θέρεος πυρετὸς ὀξείας, καὶ ὀφθαλμίας, καὶ δυσ-
 εντερίας γίνεσθαι· μάλιστα δὲ τῆσι γυ-
 ναῖσι, καὶ ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας.

Τῶν δὲ ὠρέων πέει, Ἦν μὲν ὁ Χειμῶν αὐχμηρὸς τε
 καὶ ῥα Βορρῖος ἢ, καὶ τὸ Ἔαρ Νότιον
 ἦ δὲ καὶ ἐπομβρον, ἀνάγκη δὴ τοῖς τε Θέρεος μὲν
 γίνεσθαι ὀφθαλμίας ἄλγχα, καὶ πυρετὸς
 ὀξείας, ἠδὲ δυσεντερίας τε· μάλιστα γυναιξί,
 τοῖς δὲ ὑγροῖσιν εἰς ἀνδράσι τὰς φύσιας.

Jam

JAm verò quod ad temporum im-
portunitates & defectiones atti-
net, [hujusmodi ferè sunt,] Siqui-
dem Hyems sicca & Aquilonia fue-
rit, Ver autem pluviosum & Austri-
num, necesse est Æstate fieri febres
acutas, & ophthalmias, & dysenteri-
as: maximèque mulieribus, & viris
naturâ humidioribus.

Arida si sit Hyems, venti septémque triones,
Et si Ver Austros exhibet, ac pluvias;
Lippitur multis, nascuntur tormina, febres:
Corporèque hæc molli, fœmineóque magis.

ἈΦΟΡ. β'. Aphor. 12.

ΗΝ δὲ Νότιος ὁ Χεῖμων καὶ ἔπομβρος,
καὶ εὐδῖος γῆνηται, τὸ δὲ Ἕαρ αὐ-
χμηρὸν καὶ Βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες ἦσιν οἱ
τόκοι πρὸς τὸ Ἡρ, ἐκ πάσης περιφάσιος
ἐκπιζώσκουσιν· αἱ δὲ ἐν τέκωσιν, ἀκράτεια
καὶ νοσώδεια τὰ παιδιά τίκουσιν, ὥστε ἢ παρ-
αυτίκα ἀπόλλυσθαι, ἢ λεπὰ καὶ νοσώδεια

ζωῶν

ζῶ ἔοντα. Τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσ-
εντερίαι, & ὀφθαλμῖαι ξηραὶ γίνονται·
τοῖσι δὲ ὄρεσβυτέροισι κατάρροι σιωτόμως
ἀπολλυῖται.

Χειμῶν δὲ ἢ ὡς Νότιος τε καὶ ἔυδιος, ἢ δὲ καὶ ἔπομβρος,
ἢ Ἀυχμηθὸν ἢ τὸ Ἡρ ἢ δὲ Βορρῆιον ἢ
οἱ τέκοι ἢσι πρὸς Ἡρ, ἐκπιτρώσκεισι γυναικες
Ἐκ πάσης προφάσιος· ἢ ἢ τέκωσι πινες,
Ἄκρατέ· ἢ ἢ κίσει τὰ παιδία καὶ νεώδεα,
Ἀυτίκα ὡσεὶ θανεῖν, ἢ ἢ νεώδεα ζῶ
λεπτά τε αἰὲν ἔοντα. Δυσεντερίαι δὲ νόσοι τε
Ὀφθαλμῶν ξηραὶ τοῖσι ἑτέροισι βροτοῖσι
συμβαίνουσιν· ἀπολλυῖται ἢ τὰ χυσα κατάρροι
Γήρατος οἷσι ἐπίκειτ' ἔλομένοιο βάρους.

SIn autem Austrina, pluvia & te-
spida fuerit Hyems, Ver autem
siccum & Aquilonium, mulieres in-
gravidatæ, quæ Vere parituræ sunt,
quavis de causa externa abortiunt:
quòd si quæ pepererint, hæ infirmos
& valetudinarios edunt foetus, adeò ut
paulò post moriantur, vel debiles &
valetudinarii vivant. Aliis autem qui-
busdam hominum naturis dysente-
riæ, & ophthalmiæ siccæ nascuntur:
& senibus catarrhi brevi funesti.

SIn Hyemem teneant Austri, pluviaq̄, vicissim,
Ver autem siccum, frigoribusque rigens:
Fit gravidis, dum partus adest, discrimen abortus,
Suntque minus firmo corpore quos pariunt.
Formina non paucis fiunt, ophthalmia multis
Arida, discruciat dira gravedo senes.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

ΗΝ δὲ τὸ Θέρος αὐχμηρὸν ἔ Βόρειον
ἡλιήται, τὸ δὲ Φθινόπωρον ἔπομβρον
ἔ Νότιον, κεφαλαλγία ἐς τὸν Χει-
μῶνα γίνονται, ἔ βῆχες, ἔ βράγχοι, ἔ
κόρυζαι, οἷοισι δὲ ἔ φθίσιες.

ΗΝ τὸ Θέρος δὲ αὐχμηρὸν ἔησιν, ἔησι Βόρειον,
καὶ Φθινόπωρον ἔησ' ὀμβρειον ἢ δὲ Νότιον.
Τοῖσι πόννοι κεφαλῆς, Χειμῶνθ, τοῖσι κόρυζαι,
βῆχες ἔ βράγχοι, τοῖσι δὲ ἔ φθίσιες.

SIn autem sicca & Aquilonia Æstas
fuerit, Autumnus contra pluvio-
sus atque Australis, cephalalgia for-
tes in Hyemem incidunt, & tusses, &
raucedines, & gravedines, atque non-
nullis tabes.

AT si sicca Aestas Aquilones præbeat, imbres
 Austrósque Autumnus; proxima, talis Hyems:
 Vox rauca, & tussis, capitis dolor, atque catarrhus
 Opprimit, & tabes corpore lenta sedens.

ἌΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

ΗΝ Δὲ Βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν
 ὕγροισιν ἔστι τὰς φύσιαις, καὶ τῆσι
 γυναιξὶ σύμφορον. Τοῖσι δὲ λοι-
 ποῖσιν ὀφθαλμῖαι ἔσονται ξηραὶ, καὶ πυρετοὶ
 ὀξέες καὶ χρόνιοι ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολία.

ΗΝ ὁ Βορρῆιον ἢ καὶ ἄνυδρον, τὸ Φθινόπωρον,
 τοῖς ὕγροισιν ἔστ' ἀνδράσι τὰς φύσιαις
 Σύμφορον, ἠδὲ γυναιξίν. Ἔσονται τοῖς λοιποῖσιν
 αἱ τῶν ὀφθαλμῶν ξηρότεραί γε νόσοι,
 ὀξέες οἱ πυρετοὶ τε ἔσονται ἀμὰ χρόνιοί τε.
 Ἔσονται δ' ἐνίοισ' αἱ τε μελαγχολία.

SIn autem fuerit Aquilonius &
 pluviarum expers Autumnus, his
 quidem qui naturâ sunt humidiores,
 & mulieribus, opportunus. Cæteris
 ophthalmiæ accidunt siccæ, & febres
 acutæ & diuturnæ; nonnullis etiam
 melancholiæ.

In ead Autumnus spirante Aquilone serenus,
Corpus quod molle est, & multebre valet.
sicca sed instabit reliquis ophthalmia, morbus
Ex atra bili, longa & acuta febris.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 15.

Ἐν δὲ καλασασίῳ τὸ ἐνιαυτῷ τὸ
μὲν ὅλον οἱ αὐχοὶ τῷ ἐπομβριέῳ
εἰσὶν ὑγιεινότεροι, καὶ ἥσσον θανατώδεις.

Ἐν δὲ καλασασίῳ τὸ ὅλον μὲν τὸ ἐνιαυτῷ
αὐχοὶ ἐπομβριέῳ εἰσὶν ὑγιεινότεροι.

Inter anni status omnino ficcitates
imbribus assiduis sunt salubriores,
uinisque funestæ.

Summatim & breviter, soles & aperta serena
Imbribus assiduis sunt meliora tibi.

ἈΦΟΡ. 16. Aphor. 16.

Νοσήματα δὲ, εἰ μὲν τῆσιν ἐπομ-
βρίῳ, ὡς τὰ πολλὰ γίνεσθαι πυ-
ετοὶ τὰ μακροί, & κοιλίης ῥύσεις, & σιπτε-
δόνες;

δόνες, & ἐπίληπτοι, καὶ ἀπόπληκτοι, καὶ
κυνάγχαϊ. Ἐν δὲ τοῖσιν αὐχμοῖσι, φθινώ-
δες, ὀφθαλμῖαι, ἀρθρίτιδες, τραγγυρία
& δυσεντερία.

ΕΝ μὲν τῆσιν ἐπομβρίῃσι, νοσήματα ταῦτα
γίνεσθαι, ὡς τὰ γε πόλλ', οἱ πυρετοὶ χρόνιοι,
ρευσίαι αἰ γαστρός, καὶ σηπεδόνες, καὶ ἐπίληπτοι,
καὶ ἀπόπληκτοι, καὶ φλεγμοναὶ ἀντιάδων.
Ἐν δ' αὐχμοῖσι, φθίσεις, ὀφθαλμῖαι, οἱ πόνοι ἀρθρῶν
αἰ τραγγυρίαι τ' ἔρων, αἰ τε δυσεντερίαι.

NAmque assiduis imbribus quibus
morbi incidunt, hujusmodi feruntur,
febres diuturnæ, alvi profluvia
& putredines, & epilepsia, & apo-
plexia, & angina: per squalores au-
tem, tabes, ophthalmia, articulorum
dolores, urinæ stillicidia, & dysen-
teria.

Longæ etenim febres, alvūsque soluta, per imbres
Canceri, angina, stupor, morbus & ille facer.
Per sicca, arthritidis, generans ophthalmia tabem,
Substillum lotii, tormina, acuta febris.

ἌΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

ΑΙ δὲ κατ' ἡμέρω καταστάσεις, αἵ μὲν Βόρφοι τὰ τε σώματα σιωπῶσι, καὶ εὐτόνα, καὶ εὐκίνητα, καὶ εὐχροα, καὶ ἰηκοώτερα ποίεσσι καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνουσι, καὶ τὰ ὄμματα δακνέουσι καὶ πρὸς τὸν θώρακα ἀλγῆμα ὑπὲρ πρῶτον ἀρχῆς, μᾶλλον πόνεσιν. Αἱ δὲ Νότοι ἀγαλύουσι τὰ σώματα καὶ ὑγραίνουσι, καὶ βαρυκοΐας, καὶ καρηνάρια, καὶ ἰλίγγυς ποίεσιν. Ἐν δὲ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καὶ τοῖσι σώμασι δυσκίνησίη, καὶ ἐς κοιλίας ὑγραίνουσι.

ΑΙ δὲ καθημερινὰς στάσεις κατὰ, αἵ γε Βόρφοι σιωπῶσι ἴκανα σώματα, σιωπῶσι τε ἀγένη, ὑπὸν ἀτ', εὐκίνητα τε, καὶ εὐχροα μᾶλλον ἢ πρῶτον, καὶ δὴ εὐχροα ποίεσθαι, καὶ ξηραίνεσθαι τὰς πρῶτον γαστέρας ὅσας ὑγραίνουσι, καὶ δὴ ὄμματα δακνέμεσθαι, καὶ πρὸς τὸν θώρακα ἀλγῆμα ἢν πρῶτον ἀρχῆς, τῶν τούτων παρόντων τὸν πόνον αὐξάνουσι. Νότοι δὲ καταστάσεις δ' ἴκανα μᾶλλον πολλὰ καὶ ὑγραίνεσθαι καὶ διαλύεσθαι, οἰόμεσθαι βαρυκοΐας τε καρηνάρια τε, ἰλίγγυς τε, βάρους μῦσι τε ποίεσθαι.

JAM verò quod ad tempestates quotidianas attinet, Aquiloniæ quidem solida reddunt corpora, tum etiam firma & ad motum expedita, & benecolorata; auditum acuunt: sed tamen alvos deficcant; quin & oculos mordent; & si quis antè dolor in thorace extiterit, eum acerbiorum reddunt. At verò Austrinæ corpora planè resolvunt, & humidiora reddunt, tum etiam auditus graves, & capitis gravitates, & vertigines inducunt tenebricosas, tum ipsis oculis totiq; corpori in movendo difficultatem afferunt, alvumque humidam reddunt.

S Piffat tempeftas integrum Aquilonia corpus,
 Auditu promptum, mobile reddit idem,
 Aspectu pulchrum, ventremque adstringit, ocellos
 Mordet, & offendit peftora lefa prius.
 Languidius totum corpus verò efficit Auster
 Humidiuſque, aures aggravat atque caput:
 Peftus reddit hebes, cerebrum vertigine tentat,
 Atque oculos tardat, cit quoque ventris onus.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

ΚΑΤὰ δὲ τὰς ὥρας, τῷ μὲν ἥρος, ἔ
 ἄκρῳ ἔθέρῳ, οἱ παῖδες ἔοι τε
 τῶν ἐχρόμῳ τῆσιν ἡλικίῃσιν, ἀεὶ τὰ
 ἀγύγῃσι καὶ ἐγαίνῃσι μάλιστα. τῷ δὲ
 θέρεος, καὶ ἔφθινοπώρῳ μέχρι μὲν πνός, οἱ
 ῥοῖτες· τὸ δὲ λοιπὸν ἔφθινοπώρῳ, ἔτῳ
 ζυμῶνος, οἱ μέσοι τῆσιν ἡλικίῃσι.

ΚΑδ' ὥρας, τῷ δὲ ἥρος, θερέος τε τῷ ἄκρῳ,
 οἱ παῖδες τε καὶ οἱ τοῖσι μὲν ἐγγύτατοι
 ἡλικίῃσιν ἐῆσιν, ἀεὶ ἄλλων διάγῃσι,
 καὶ δὴ σώματ' ἔχεσ' ὡς ὑγιεινότερα.
 ἔθέρῳ, καὶ τῷ φθινοπώρῳ μέχρι πνός μὲν,
 ὅσοι πρὸ βῆσαν γῆρας ἐπ' ἐλόμῳνον·
 καδ' δὲ τὸ λοιπὸν τῷ φθινοπώρῳ, καὶ χειμῶνῳ,
 ὅσοι γίγονται ἡλικίῃσι μέσοι.

Am verò per tempora anni, Verè
 quidem, & ineunte Æstate, pueri &
 iis ætate proximi, optimo sanè sunt
 loco valèntque optimè. Æstate ve-
 rò, & Autumno aliquantisper, senes:
 Quod reliquum est Autumni, & Hy-
 eme, qui sunt ætate mediè.

JAm pueri, bene Vere valent Æstatéque prima,
 Et quos his ætas proxima cunque tenet:
 Ast Æstate, senes, Autumni partéque prima.
 Hyberno, juvenis, tempore, tutus erit.

ἌΦΟΡ. ιθ'. Aphor. 19.

Νουσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν πάσῃσι
 τῆσιν ὥρῃσι γίνεσθαι· μᾶλλον δ' ἐνια
 καὶ εἰσίας αὐτέων ἐ γίνεσθαι καὶ παροξύνεσθαι.

Γίνονται ἐν πάσῃσι ὥρῃσι παρὰ τ' ὀξύνονται
 Πάντα πάσῃσι μᾶλλον καὶ δ' ἐν εἰσίας ἐνια.

ENimvero morborum genus omne
 omnibus anni temporibus existit:
 sed tamen eorum alii certis anni tem-
 poribus facilius existunt & ingrave-
 scunt.

Non quòd non omnis queat omnì tempore morbus
 Nasci, sed quia sic ista subindè cadant.

ἌΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Τοῦ μὲν γὰρ Ἡρος, τὰ μανικά, ἐ τὰ με-
 λαγχολικά, ἐ τὰ ὀπιληπικά, ἐ
 αἵματος

αἵματος ῥύσιες, ἔκκυα γχαι, ἔκκορυζαι,
καὶ βράγχοι, καὶ βῆχες, καὶ λέπροι, καὶ
λεψιῶνες, καὶ ἀλφοί, καὶ ἐξανθήσιες ἐλ-
κώδεες πλείσται, καὶ φύματα, καὶ ἀρθρι-
αί.

ΑΙ μανίαι τε, μελαγχολίαι τε, καὶ αἱ ἐπιλήψεις,
Αι λέπροι τε, καὶ αἱ αἱματος ἐκρύσιες,
βῆχες τε, βράγχοί τε, κόρυζ', ἀρθρίτιδες, ἀλφοί,
Φύματα, λεψιῶνες, φλεγμοναὶ ἀντιπιδων,
Κάξανθήσιες αἱ πλείσται ἐλκώδεες ἔσται.
Αὗται κικλήσκοντ' αἱ νόσοι Ἐισαίναί.

ET enim Vere, insaniam, melancholiae,
& epilepsiae summa sunt
omnia, sanguinis profusio, anginae,
gravedines, raucitates, & tusses, &
leprae, impetigines, alphi, plurimaeque
vulstulae ulceroesae purulentaeque, &
tubercula, & articulorum dolores.

VEre, furor, morbusque sacer, fluxusque cruoris,
Anginaeque dolor, bilis & atra, premunt:
ulcera, lepra, alphi, tussis, vox rauca, gravedo,
Tubera, lichenes, articulique dolor.

ἌΦΟΡ. κά. Aphor. 21.

ΤΟΥ Δὲ Θέρεος, ἐνιά τε τετέων, καὶ πυρετοὶ σιωεχέες, καὶ καῦσοι, καὶ πριλαῖο πλείστοι, καὶ τεταρλαῖοι, καὶ ἔμετοι, καὶ διάρροιαί, καὶ ὀφθαλμιαί, καὶ ὠτων πόνοι, καὶ σωμαίων ἐλκώσιες, καὶ σιηπεδόνες αἰδιδίων, καὶ ἰδρωα

ΤΟῦ Θέρεος, τετέων ἐνια νόσοι, οἱ τε πριλαῖοι Πλείστοι, καὶ καῦσοι, καὶ σιωεχεῖς πυρετοί, οἱ τε ταρλαῖοι, ἔμετοί τε, διάρροιαί τε, ὀφθαλμιαὶ ὠτων καὶ σωμαίων πάθεα, Σιηπεδόνες δ' αἱ τῶν αἰδιδίων, καὶ ἰδρωα. Αἴλαι κικλήσκον δ' αἱ ὅ νόσοι Θεριναί.

AT verò Æstate, horum nonnulli accidunt, & febres continuæ, & causi, & tertianæ plurimæ, & quartanæ, & vomitiones, & diarrhœæ, & ophthalmiæ, & aurium dolores, & oris exulcerationes, & genitalium putredines, & pustulæ quædam miliaris

Non Æstas plerisque vacat, sed et insuper istis Adjicit ardentès continuasque febres: Fit vomitus, ventèrque fluens, ophthalmia, febres Plures quæ alterna luce redire solent, Quartanæ, obscœnis cancri quoque partibus, oris Ulcera, sudores; auriculæq; dolent. ἌΦΟΙ

ΑΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

ΤΟΥ ΔΕ Φθινοπώρου, & τῶν Θερινῶν
τὰ πολλά, & πυρετοὶ τεταρταῖοι, &
πλάνητες, & σπληνῶες, & ὕδρωπες, & φθί-
σιες, & σραγγεῖαι, & λειεντεῖαι, & δυσ-
εντερίαι, & ἰχιάδες, & κυνάγχαι, &
ἀσθματὰ, & εἰλεοί, καὶ ὀπιληψίαι, καὶ
ἐμανικά, καὶ τὰ μελαγχολικά.

ΤΟ Δὲ Φθινοπώρου, τῶν Θερινῶν πολλὰ, οἱ τε πλάνητες,
οἱ τε τεταρταῖοι πολλάκι τοὶ πυρετοί,
ὕδρωπες, φθίσιες, σραγγεῖαι, ἰχιάδες τε,
καὶ λειεντεῖαι, ἢ δὲ δυσεντεῖαι,
ἀσθματὰ τε, σπληνῆνες τε, κυνάγχαι θ' ἢ δὲ ὀπιληψίαι,
εἰλεοί, & μανίαι, ἢ δὲ μελαγχολίαι.

Autumno veró, cùm multi Æstivi
morbi in hominum vitam inva-
dunt, tum etiam febres quartanæ, &
intermittenticæ, & lienum tumores, hydro-
pices, & tabes, & stranguriæ, & lien-
terię, & dysenterię, & morbi coxa-
lii, & cynanche, & asthmata, & vol-
vuli, & epilepsię, & manię, & melan-
cholia.

Vix quid in Autumnum non ex his incidit, atque
 Præterea incerta, post biduumque, febres,
 Intestinorum levor, dolor atque lienis,
 Ischias, & tabes, asthmata, dirus hydrops,
 Guttatim excedens urina, epilepsia, bilis
 Nigrior, angina, volvulus, atque furor.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΤΟΥ ΔΕ ΧΕΙΜΩΝΟΣ, ΠΛΕΥΡΙΠΙΔΕΣ, ΠΕ-
 ΠΛΕΥΜΟΝΙΑΙ, ΛΗΘΑΡΓΟΙ, ΚΟΡΥΖΑΙ, ΒΡΑΨ-
 ΧΟΙ, ΒῆΧΕΣ, ΠΟΝΟΙ ΣΤΗΘΕΩΝ ΚΑΙ ΠΛΕΥ-
 ΡΕΩΝ ΚΑΙ ΟΣΦΥΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΙ, ΪΛΙΓΓΟΙ
 ΑΠΟ ΠΛΗΞΙΑΙ.

ΤΟΔ ΧΕΙΜΩΝΘ ΔΕ, ΠΛΕΥΕΙΠΙΔΕΣ, ΗΔΕ ΚΟΡΥΖΑΙ,
 ΒῆΧΕΣ, ΚΙ ΒΡΑΨΧΟΙ, ΚΙ ΠΕΙΠΛΕΥΜΟΝΙΑΙ,
 ΛΗΘΑΡΓΟΙ, ΑΠΟ ΠΛΗΚΤ, ΟΔΥΙΑΙ ΚΕΦΑΛΗΣ, ΪΛΙΓΓΟΙ,
 ΣΤΗΘΕΩΝ ΚΙ ΠΛΕΥΡΕΩΝ Κ' ΟΣΦΥΘ ΟΙ ΜΕ ΠΟΝΟΙ.

AT verò Hyeme, pleuritides, peri-
 pneumoniæ, lethargi, gravedines.
 & raucitates, tusses, & dolores pecto-
 ris & laterum ac lumborum, capitis
 dolores, tenebricosæ vertigines, &
 apoplexiæ.

Tussim irritat Hyems, capitis lumbique dolores,
Quæq; latus, fauces, viscera, damna gravant:
Mens corporisque stupet, morbus lethargicus urget,
Quique æ vertendi nomine nomen habet.

ἌΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ΕΝ δὲ τῆσιν ἡλικίησι τοιάδε συμβαίνει.
Τοῖσι μὲν μικροῖσι καὶ νεογνοῖσι παι-
δίοισιν, ἀφθα, ἔμετοι, βῆχες, ἀγρυπνία, φό-
βοι, ὀμφαλῆ φλεγμοναί, ὠτων ὑγρότητες.

Τοιάδε συμβαίνει ἐν τῆσι δὲ ἡλικίησι.
Τοῖσι νεογνοῖσιν παῖσι τε τοῖσι μικροῖς,
Ἄφθ', ἔμετοι, βῆχες τε, φόβοι τε, ἀγρυπνία τε,
φλεγμοναὶ ὀμφαλίαι, ὠτὰ τε ὑγρότερα.

JAm verò qui in ætates cadunt mor-
bi, hujusmodi ferè sunt. Nam pue-
rulis & nuper in lucem editis, aphthæ,
vomitiones, tusses, vigiliæ, pavores,
umbilici inflammationes, aurium for-
des humidæ.

Infantes, pueros & adhuc ætate tenella,
Exercent vomitus, visaque terrifica,
Aphthæ, humens auris, tussis: ventris mediūmque
Inflammatum; abest noctis amica quies.

ἈΦΟΡ. κέ. Aphor. 25,

Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν πρῶτα γίνονται
 ἔλων ὀδαξιμοί, πυρετοί, πρῶτα
 διάρροια, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνά-
 γωσι τὰς κυρόδοντας, καὶ τοῖσι παχυστά-
 τοισι τῶν παίδων, καὶ τοῖσι σκληραῖς τὰς
 κελίας ἔχουσι.

Τοῖσι δὲ ὀδοντοφυέουσιν, ὀδαξιμοί τῶν ἔλων,
 ἢ αἰ τε διάρροια, πολλάκι καὶ πυρετοί,
 ἢ οἱ πρῶτα γίνονται, μάλιστα δὲ ὅταν τὰ πρῶτα ἀνάγωσι
 τοῖσι ὀδόντεσσιν τὸ νομα δῶκε κύων,
 ἢ οἱσὶ τε τῶν παίδων σκληραῖ αἱ κοιλίαι ἔασιν,
 καὶ παχέουσι λίω πῖσιν ἔβουσι φύσιν.

JAm verò cùm dentire cœperint, gin-
 givarum molesti pruritus, febres,
 convulsiones, diarrhœæ, maximè que
 cùm edunt caninos dentes, & qui in-
 ter pueros crassissimi sunt, alvò que
 adstrictâ.

Puritus gingivarum, convulsio, febres,
 Propria sunt his, quos dentis origo capit.
 Dejiciturque alvus, quòd tum malè, quando caninè
 Illorum dentes exoriuntur, habet.
 Hecq; pericla subit quisque ut plenissimus, atque
 Alvus cui poterit reddere stricta nihil.

ἈΦΟΡ. κς', Aphor. 26.

Πρεσβυτέροισι δὲ γημομένοισι, παρ-
ιδίωμα, σπονδυλίαι κατὰ τὸ ἰνίον
εἴσω ὡσπερ, ἀσκαρίδες, λιθιάσιες,
ἐλμινθες τρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχρε-
δόνες, σατυριασμοί, στραγγυρία, χιρσίδες,
καὶ τὰ ἄλλα φύματα, μάλιστα δὲ τὰ ἀπο-
ερμηδύα.

Τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι, παρίδμα, ὡσπερ εἴσω
Σπονδυλίαι κατὰ τὸ ἰνίον, ἀσκαρίδες,
Στρογγύλαι ἐλμινθες, ἀκροχρεδόνες, ἡδὲ καὶ ἕρων
Δακνωδῶν σπάγγες, κύστις ἢ δὲ λίθοι,
Ἀσμάλια, καὶ σατυριασμοί, χιρσίδες ἢ δὲ καὶ ἄλλα
Φύματα, ταῦτα μάλιστα ὅσα κατὰ ὡδ' ἔλεγον.

AT verò cùm ætate processerint,
tonfillæ, necnon vertebræ quæ
est ad occiput intrò luxationes,
asthmata, vesicæ calculi, lumbrici
rotundi, ascarides, verrucæ penfiles,
satyriasmī, stranguriæ, strumæ, &
alia tubercula, præcipuè verò præ-
dicta.

AT ledunt, ubi jam paulum processerit aetas,
Lumbrici teretes, glandulae, & ascarides,
In spina vertebrarum inclinatio, strumae,
Asthmata, verrucae, tubera plura, lapis.

ἌΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

TΟῖσι δὲ ἐπιπρεσβυτέροισι καὶ πρὸς
τινὶ ἡβῶν πρὸςάγχοι, τετέων τε καὶ
πολλά, καὶ πυρετοὶ χρόνιοι μάλλον,
καὶ ἐκ ρινῶν αἵματος ρύσιες.

TΟῖσι δὲ ἐπιπρεσβυτέροισι, πρὸς ἡβῶν τε πρὸς-
άγχοι

Τῶν τε πρὸςλεχθέντων πολλά τὰ πρὸς παθῶν
συμβαίνουσι, καὶ οἱ πυρετοὶ χρονιώτεροι, αἱ τε
αἵματος ἐκ ρινῶν ἀμφοτέρων ρύσιες.

ADultioribus autem & pubescen-
tibus, commemoratorum multa
accidunt, & febres etiam diuturnio-
res, tum etiam sanguinis profluvia è
naribus.

EX iisdem multi, pube incipiente, febrésque
Sunt longae, & sanguis naribus exiliens.

ΑΦΟΡ. κη. Aphor. 28.

ΤΑ δὲ πλείστα τοῖσι παιδίοισι πάθηα
κρίνεται, τὰ μὲν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέ-
ρησι, τὰ δὲ ἐν ἑπτὰ μηνί, τὰ δὲ ἐν ἑπτὰ
ἔτεσι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἡβλῶν πρὸς ἀγχο-
σιν ὅσα δ' ἀν διαμείνη τοῖσι παιδίοισι
πάθηα, καὶ μὴ ἀπολυθῆναι πρὸς τὴν ἡβασκίαν,
ἢ τῆσι γήλεσι πρὸς τὰς τῆς καταμνήτων
ρήξιας, χρονίζον εἴωθε.

Πλείστα ὅ τοῖσι παιδεσιν νοσήματα συμβαίνοντα
κρίνεται, ἡμασιν ἐν τεσσαράκοντα τὰ μὲν,
ἑπτὰ τὰ δ' ἐν μήνεσι, τὰ δ' ἐν τοῖς ἑπτὰ ἔτεσιν,
καὶ πρὸς τὴν ἡβλῶν τοῖς πρὸς ἀγχοσι τὰδε.
Ὅσα δὲ τοῖσι παιδεσιν νοσήματα ἀν διαμείνη,
μηδὲ λυθῆσιν ἀπὸ πρὸς τὸ τέταρτον ἔτος
καὶ δέκατον, καὶ τῆσιν ὅταν καταμνήνια ρέυσῃ
τὰ πρῶτ', εἴωθεν ταῦτα χρονίζεμεναι.

AT verò puerilium affectionum
[diuturnarum] finiuntur aliæ
quidem quadraginta diebus, aliæ
septem mensibus, aliæ septem annis,
nonnullæ cum ad pubertatem ven-
tum est. Sed quicunq; pueriles mor-
bi

bi perdurant, nec desinunt, cum ex
ephebis excefferint, aut foeminae
cum menstruales esse coeperint, inve-
terascere consueverunt.

Discrimenque omnis puerilis sustinet aetas,
Quando quater denos traxit in orbe dies,
Septem ubi tum menses, septem et numeraverit annos
Hincque ubi pubescunt corpora flore novo:
Et, si quem morbum neque pubertas neque prima
Menstrua sustulerint, longior esse solet.

ἌΦΟΡ. κγ'. Aphor. 29.

Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισιν, αἵματος πύσιες,
φθίσιες, πυρετοὶ ὀξείες, ὀπιληψία, καὶ
τὰλλα νοσήματα, μάλιστα δὲ τὰ περὶ φρι-
μύα.

Τοῖσι νεηνίσκοισι δὲ, αἵματος αἰ πύσιές τε,
καὶ φθίσιες μύ, καὶ ὀξείες οἱ πυρετοί,
καὶ ὀπιληψία, ἢ δὲ καὶ ἄλλα νοσήματα πολλά.
καὶ περ πάντα μάλιστα ὅσα καὶ ὧδ' ἐλεγον.

AT verò juvenibus, expectorata
sanguinea, tabes, febres acutæ,
epilepsiæ, aliique morbi, maximè
verò jam commemorati.

EIt juveni tabes, & sputum sanguinis, atque
Nomine qui sacer est morbus, acuta febris.

ἌΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Τοῖσι δὲ ὑπὸ πύῃ ηλικίῳ ταύτῃ,
ἄσθματα, πλευρίτιδες, πνευμονία,
λήθαργοι, φρενίτιδες, καύσοι, διάρροιαί
χρόνιαι, χολέραι, δυσεντερίαι, λειεντερίαι,
ἡμορροΐδες.

Τοῖσι δ' ὑπὸ πύῃ ηλικίῳ ταύτῃ γεγαῶσιν,
ἄσθματα, λήθαργοι, καὶ πνευμονία,
αἱ πλευρίτιδες, αἱ τε φρενίτιδες, αἱ χολέραι τε,
αἱ τε διάρροιαί ὡς τὸ πολὺ χρόνιαι
γίνονται, λειεντερίαι τε, δυσεντερίαι τε,
ἔκ τε φλεβῶν καὶ ἕδραν αἵματος αἱ ρύσεις.

[Am verò qui hos ætate superant,
asthmata, pleuritides, peripneumo-
niæ, lethargi, phrenitides, febres ar-
dentes, diuturna alvi profluvia, cho-
leræ, dysenteria, lenteria, hæmor-
rhoïdes.

Post hanc ætatem cholera, ac insania, febres
Ardeates, alvi profluviumque cadit.

Pulmonia

*Pulmonis laterumque dolor, lenteriaë,
Asthma, hæmorrhoides, tormina, inersque sopor.*

ἌΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

ΤΟῖσι δὲ πρεσβύτησι, δύσπνοια, κα-
τάρροι βηχῶδες, τραγγυρίαι, δυσυρίαι,
ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἰλιγγοί, ἀποπλη-
ξίαι, καχεξίαι, ξυσμοὶ τῷ σώματος ὄλεθ, ἀχρυ-
πνίαι, κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότη-
τες, ἀμβλυωπία, γλαυκῶσιες, βαρυηκοΐαι.

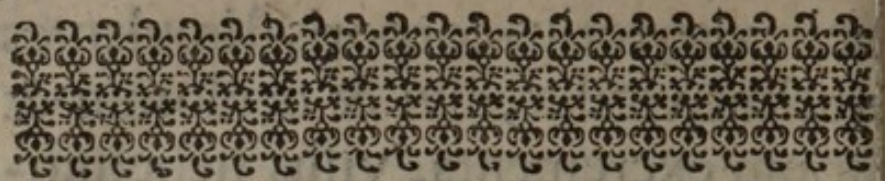
ΤΟῖσι δὲ πρεσβυτάτοις, βηχῶδες οἱ τε κατάρροι,
δύσπνοιαί τ', ἄρθρων ἢ δὲ νεφρῶν τε πόνοι,
ἢ τραγγυρίαι, αἱ τε δυσυρίαι, οἱ τ' ἰλιγγοί,
οἱ ξυσμοὶ τε ὄλεθ σώματος, αἱ τε καχεξίαι
ἢ ἐξίες, αἱ τ' ἀποπληξίαι, αἱ τ' ἀχρυπνίαι, οἱ τε
ὀφθαλμοί, ῥῖνες, γαστέρες ὑγρότεραι,
ὀψιες ἀμβλύτεραι, γλαυκῶσιες ἢ δὲ καὶ ἄλλαι
ὀφθαλμῶν νόσοι, καὶ βαρυηκοΐαι.

SEnibus autem, difficultates spi-
randi, catarrhi tussiculosi, urina-
rum stillicidia, difficultates mingen-
di, articulorum dolores, nephritides,
tenebrosæ vertigines, apoplexiæ,
cachexiæ,

cachexiæ, totius corporis stimulantés
oruritus, vigiliæ, alvi & oculorum &
narium excrementa, visus hebetudi-
nes, glaucedines, auditus graves.

Spirandi verò vitium, commune senectæ est,
Urinæ mala, nox pervigilata gravis,
Renibus articulisque dolor, nervi resoluti,
Pruritus, habitus corporis atque mali,
Aurículas, nares, oculos ledentia multa,
Rheuma, & vertigo, venter & ultro fluens.

ΤΩΝ ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον Δ'.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER III.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

 Ἀς κύνεσας φαρμακεύειν, ἢν ὄρ-
 γᾶ, τετράμηνα, καὶ ἄχρι ἐπιὰ-
 μηνῶν, ἥσον δὲ ταύτας· τὰ δὲ
 νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβέεσθαι χρῆναι.

Τ Ἀς κύνεσας, ἢν ὄργᾶ, τετράμηνα, καὶ ἄχρι
 ἑπὶ ἐπὶ τῶν μηνῶν, ἔστι καθαρεύουσαι,
 καὶ πρὸς καὶ πύτους ἥσον· τὰ δὲ νήπια ἐόντα
 εὐλαβέεσθαι χρῆναι, καὶ τὰ γε πρεσβύτερα.

PRægnantes quidem purgandæ, si
 humor sit efferus, & quadrime-
 stris

stris purgatio, dum septimestris fuerit; quamvis hæc minus: nam in minore & grandiore foetu cautiùs religiosiusque agendum.

Materiam gravidis turgentem demere quarto Mense potes, sextus dum sibi mensis abit: Parcius hisce tamen. Non primis mensibus, inquam, Turò, aut postremis, evacuare licet.

ἈΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Εν τῆσι φαρμακείῃσι τοιαῦτα ἀγνῶν ἐκ τοῦ σώματος, ὁκοῖα καὶ αὐτομάτως ὄντα χρήσιμα: τὰ δὲ ἐναντίως ἰόντα, πάειν.

Αυτομάτως μὲν ὁκοῖα ἰόντα χρήσιμα ὄντι, τοιαῦτ' ἐν τῆσιν φαρμακείῃσιν ἀγνῶν αυτομάτως δὲ ἐναντί' ἰόντα φύσιν πάειν. Τοιαῦτ' ἐνδον γὰρ βελτιόν ὄντι μένειν.

In artificiosa purgationis molitione, talia semper è corpore sunt excludenda, qualia, si ultro manarent, bona essent: nam quæ secus procedunt, prohibere oportet.

Talia si purgans medicina è corpore ducit,
Qualia, si manant sponte, juvare queant,
Utile censetur: sed, si contraria manant,
Est ut nos eadem contineamus opus.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

ἮΝ μὲν οὖν διαλεῖ καθαίρεσθαι κατὰ
ῥαυγῶν, συμφέρει τε, & εὐφόρως φέρου-
σι· τὰ δὲ ἐναντία, δυσχερῶς.

ἮΝ μὲν ὁκοῖα καθαίρεσθαι διαλεῖ ταῦτα καθαίρεσθαι
σωτὴρ τε φέρει νοσήσας, εὐτε φέρουσι μάλα·
Ἦν μὴ ὁκοῖα καθαίρεσθαι διαλεῖ ταῦτα καθαίρεσθαι,
οὐ τοι σωτὴρ ὅ φέρει, εὐτε φέρουσι μάλα· εὐ.

ETenim si qualia purgari debent
purgentur, bono fit, & alleviantur:
contraria verò, molesté.

Si quod oportet abire per purgatoria, rectè est:
scilicet haud agrè quis gravitèrve feret.

ἈΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Φαρμακείην θερμῆς μὲν μάλλον ταῖς ἀνω-
χειμῶνος δὲ, ταῖς κατώτεροις.

Τὰς ὥρας δεῖ σκέπτεσθαι, μᾶλλον τε καθαίρειν
Χειμῶνος τὰ κάτω· τὴ Θέρει δ', τὰ δ' ἄνω.

Æ State, superiores potius [alvi
partes,] Hyeme, inferiores me-
dicandæ.

V Entri qui supra est purgando convenit. Æstas
Inferiori autem Bruma fit apta magis.

ἈΦΟΡ. Ε. Aphor. 5.

Υπὸ κυῖα & πρὸ κυῖος, ἐργώδεες
αἱ φαρμακεῖαι.

Φαρμακίαι, κύν' ὑπὸ πρὸ κυῖος τ', ἐργώδεες εἰσιν.

Ex oriente cane & ante canis ex-
ortum, perdifficiles sunt purga-
tiones.

Nulla sub æstivum purgans medicina vel ante
sat tutò est nobis accipienda canem.

ἈΦΟΡ. ΣΤ. Aphor. 6.

Τοὺς ἰχθύς καὶ εὐημέας ἄνω φαρμακεύειν,
ἔποστελλομένους Χειμῶνα.

Τοὺς εὐημέας ἢ δὲ καὶ ἰσχνὸς φαρμακεύειν
 Δεῖ μὲν ἄνω, χειμῶν ἄλλ' ὑποσελλομένους.

GRaciles & ex facili vomentes
 per superiora sunt evacuandi,
 cavendo Hyemem.

Quos graciles vomitus exercent absque labore,
 Suprà purgentur, si nihil obstat Hyemis.

ἌΦΟΡ. Ζ'. Aphor. 7.

Τοὺς δὲ δυσημέας ἐ μέσῳ εὐσάρκους,
 κἄτω, ὑποσελλομένους θέρος.

Τοὺς δὲ δυσημέας εὐσάρκους μέσῳ τε ἔοντας
 Δεῖ κἄτω, ἀλλὰ θέρῳ μὲν ὑποσελλομένους.

Contrá, Qui ægrè vomunt, &
 paulo habitiores, mediocrisque
 habitudinis, per inferiora sunt pur-
 gandi, cavendo Æstatem.

Ad vomitum sed difficiles plenosque per ima,
 si non est Æstas, evacuare decet.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ἦ. Aphor. 8.

ΤΟΥΣ Δὲ φθινώδεις, ἔπισημομένους
τὰς ἄνω.

Τὸς ὃ φθινώδεις ὄντας ἄνω, κακὸν ὄσι, καθάρειν.

Sed tabidorum ratio est habenda,
nè purgationem iis per superiora
unquam moliendam putes.

Recipue tamen hos caveas qui tabe laborant.
Sursum nil istis ducere nempe licet.

ἈΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

ΤΟΥΣ Δὲ μελαγχολικὸς ἀδρότερος τὰς
κάτω, τῷ αὐτῷ λογισμῷ τὰ ἐναντία
προσφέροντας.

Ἀδρότερος δὲ μελαγχολικὸς κάτω ὄσι καθάρειν,
ταυτῷ ἐναντία δὴ προσδόμεναί τε λόγω.

Tenim melancholicos liberaliùs
pleniùsque per inferiora purga-
is: eâdem ratione contraria adhibe-
is.

Billi infra vehemens purgatio convenit atra:
Flava at per superas, quas petit, ito vias.

ἈΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίω ὀξέσιν, ἢ ὀργᾶ,
αὐτῆμερον χρονίζην γὰρ ἐν τοῖσι τοῖσι
πέοισι, κακόν.

ἮΝ ὀργᾶ, εἰν ὀξυτάτοις αὐτῆμερον ὄσει
Σώμα καθαρεύμεναι, μηδὲ χρονίζεμεναι.

Purgandum est quidem in peracu-
tis morbis, si humor sit efferus
eodem ipso die: cunctari enim in
ejusmodi affectibus, calamitosum.

Cum peracutus erit morbus, si turgeat humor,
Illico purgandum est: fert mora namq, malum

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Ὀκόσοισι γρόφοι, καὶ πρὸς τὸν ὀμφαλόν
πάνοι, καὶ ὀσφύος ἀλγῆμα, μὴ λυόμενοι
μήτε ὑπὸ φαρμακείης, μήτε ἄλλως εἰς
ὑδρωπα ξηρὸν ἰδρῦετα.

Οἰσι σφόδροι, καὶ τὸν πέρι ὀμφαλὸν οἱ πόνοι εἰσὶν,
οἷσ' ἀλγυμ' ἐν τῇ ὀσφύϊ, λυόμενον
Μήδ' ὑπὸ φαρμακείης, μήτ' ἄλλως πολλάκι τοῖσιν
Ἐἰς τὸν μὲν ξηρὸν ὑδρῶν ἰδρῦεται.

Quibuscunque tormina, & cir-
cum umbilicum cruciatus, lum-
borumque dolor est, qui non discu-
titur nec purgatione, nec aliter: in
hydropem siccum firmatur.

Per ventris medium quibus intestina minora
Torquentur, coxis exoriturque dolor,
Quem nec ab auxiliis, longo nec tempore tolli
Posse vides: illis aridus instat hydrops.

ἈΦΟΡ. ΙΒ'. Aphor. 12.

Οκόσοισι κοιλία λειεντεριώδεις, Χει-
μῶνος, φαρμακεύειν ἄνω κακόν.

Κοιλία οἷσι βροτοῖς λειεντεριώδεις, εἰ δέϊ,
τοῦ χειμῶνος, ἄνω τῆς δεκαταυρέμβυαι.

Quibuscunque sunt lentericæ
Calvi, hos, calamitosum est, Hye-
me per superiora purgare.

Intestinorum si quis lævore tenetur,
Suprà, cum sit Hyems, evacuaire, malum.

ΑΦΟΡ. ΙΓ'. Aphor. 13.

Πρὸς τὰς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως
ἀνω καθαρωμένοισι, πρὸ τῆς πό-
σιος, πρὸ ὑγραίνεν τὰ σώματα πλεί-
ονι τροφῇ, καὶ ἀναπαύσει.

Τοῖσιν ἀνω μὴ ῥηϊδίως καθαρευμένοισι
πρὸς τὰς ἐλλεβόρους, σώματα πολλὰ μάλα
δεῖ ὑγραίνεσθαι πρὸ τῆς ἀναπαύσει,
εὐεγάτ' ἢ δὲ τροφῇ πλείονι ποιέμεσθαι.

JAm verò cùm necessarius incide-
rit ellebori usus, iis qui ægrè per
superiora purgantur, ante ipsum
pharmacum humectare oportet cor-
pora pleniore nutritatu & requie.

Helleboro usurus qui non vomit absque labore,
Huic priùs uberior sit cibus, atque quietes.

ΑΦΟΡ. ΙΔ'. Aphor. 14.

Επιώπιη τις ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς
κινήσιας τῶν σωμάτων μάλλον ἀγνῶν,
πρὸς δὲ τὰς ὑπνύσας ἢ μὴ κινήσιας, ἦσσαν
διηλοῖ

ηλοι δὲ καὶ ἡ ναυπηγία, ὅτι κινήσεις τὰ σώματα
ταράσσει.

Ελλεβορον δὲ πρόοδε λαβόντων ἕκ τε πόντων
Πρὸς τὰς κινήσεις σώματα μάλλον ἀγειν
πρὸς δὲ ὕπνου μέντοι καὶ μὴ κινήσεως, ἥσσον.
Κινήσεις, ταράχῃ ἢ ὕπνε ναυπηγίᾳ.

Proto elleboro, motu ciendum cor-
pus potius quam somno & motus
acuitate compescendum: nam cor-
pora motu cieri, vel ipsa indicat na-
vigatio.

St à veratro nulli somnus requiesce
Ex usu est: potius membra movere juvat.
hoc ita perspicitur: nam, cum quis navigat equor,
Turbari corpus sic agitando liquet.

ἈΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

Επιώβελη μάλλον ἀγειν τὸν ἐλλε-
βορον, κίνει τὸ σῶμα ἐπιώ δὲ παύ-
σῃ, ὕπνον ποιεῖ καὶ μὴ κίνησιν.

ἮΝ ποτε μάλλον ἀγειν βέλη πρὸς τὴν ἐλλεβοροσιν,
Δεῖ τ' ἀγρυπνεύειν, σῶμά τε κινέμεναι.

ἮΝ

Ἦν ποτε τὴν δυνάμιν παῦσαι δέ τοι ἔλλεβόροισι,
 Ἐπνον ποιέμεναι, μηδ' ἔτι κινέμεναι.

Quotiescunque majorem ciens
 vacuandiq; vim à veratro requi-
 ris, corpus move: sin inhibendum f
 & sistendum, somnum concilia, neq
 moveto.

Ergo, ut veratrum ducat magis, utere motu:
 ut vim deperdat, sit tibi summa quies.

ἌΦΟΡ. 15'. Aphor. 16.

Ελέβορος ἑπικίνδυνος τοῖσι ταῖς σα-
 ρκας ὑγείας ἔχουσι πασμὸν γὰρ ἐμ-
 ποιέει.

Ελέβορος δὲ ἑπικίνδυνος ὑγείας μὲν ἔχουσι
 Σάρκας τὰς γὰρ τοὶ πολλὰκι πασμὸς ἔχει.

Elleborus calamitosus est iis qu
 sunt integrâ valetudine: nam
 convulsionem affert.

Queis sanæ carnes, illis non absque periculo
 Helleborus capitur: spasmatq; namque facit.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Α Πυρέλω ἔόντι ἄποσιτιν, & καρδι-
αγωγμός, κὶ σκοτόδινος, & σῶμα ἐκπι-
κρόμενον, ἄνω φαρμακείης λείδωσι
σημαίνε.

ΓΩ πυρετὸν μὴ ἔχοντ' ἄποσιτιν, καρδιαγωγμός,
καὶ σκοτόδινος, κὶ τὸ σῶμα πικρὸν ἔον,
ἥς μὲν ἄνω δειῶσι σημαίνει φαρμακείης.

SI cui febris experti eveniat cibi
fastidium, & stomachi morsus, &
enebricosa vertigo, & oris amaritu-
do, huic purgatione per superiora
opus est.

*Veni sine febre cibi capiunt fastidia, cuique
Ventriculi dolor, ac oris amaror adest,
vertigōque caput tentat: medicaminis ille
Suprà per vomitum rejicientis eget.*

ἈΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

ΓΑ' ἕως τῆς φρενῶν ὀδυνήματα,
ὅσοσα καθάρσιος λείδωσι, ἄνω φαρμα-
κείης λείδωσι σημαίνε: ὅσοσα δὲ κίπρω,
κίπρω, Πάντ'

Πάντ' ὀδωμάτων ἐόντα φρενῶν ὑπὲρ, ὅσα καθαίρει
 Σύμφορον ἔστιν, ἀνω φαρμακίης δέεται.
 Πάντ' ὀδωμάτων ἐόντα φρενῶν ὑπο, ὅσα καθαίρει
 Σύμφορον ἔστι, κάτω φαρμακίης δέεται.

DOlores seu affectiones quæ pa-
 tibus supra diaphragma obor-
 untur, quæcunq; purgationis sunt in-
 digentes, superiore pharmaciâ opu-
 esse significant: quæ verò infra, pu-
 rgationem infernam requirunt.

Cum dolor est aliquis supra præcordia; sursum
 Æger purgandus, si nihil obstat, erit:
 Sin subter septum transversum creditur esse;
 Tunc ea quæ purgant inferiora dabis.

ἌΦΟΡ. 19. Aphor. 19:

Ὅσοι ἐν τῆσι φαρμακοποιήσι με-
 διψῶσι καθαρόμενοι, ἔτι πᾶν ἰα-
 τρὸν ἢ διψήσωσιν.

Φάρμακον ἢ πᾶν ἔπω διψηθεὶς ἔστιν,
 Ὅπου μὲν λήγει ἔδὲ καθαρεύμενος.

QUicunque pharmaco epoto pur-
 gati non sitiunt, purgationis justæ
 metam

etiam non attingunt, antequam si-
verint.

*Medicinali potu sitis arida monstrat
Quod satis est tolli: nilque sitire, parum.*

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Α Πυρέτοισιν ἔϋσιν ἢν γήνηται σφόδρα,
ἔ γνάτων βάρος, καὶ ὀσφύος ἀλγη-
μα, κάτω φαρμακείης λείψαι σι-
νός.

Ισι σφόδρα, γνάτων τε βάρος, καὶ ὀσφύος ἀλγος,
Ἄντ' ἀνευ πυρετῶ, τέσσε καὶ ταυρε κάτω.

Ebris expertibus si tormina acci-
dant, & genuum gravitas, & lum-
borum dolor, inferiore opus esse
purgatione significat.

Tormina cum circa febrem cruciatibus urunt,
Lumborumque, genu cum gravitate, dolor:
medicamento purgante per inferiora
Eger ut utatur, significabit opus.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. κ.ά. Aphor. 21.

ΥΠοχωρήματα μέλανα ὀκοῖον αἷμα
 μέλαν ἄπο ταυτομάτῃς ἰόντα,
 σὺ πυρετῷ, καὶ ἀνευ πυρετῷ, καὶ κίσι
 καὶ ὀκόσω ἀν ταῖ χρώματα ὑποχωρημα
 των πλείω πονηρότερα ἢ, μάλλον κακ
 σὺ φαρμάκω δέ, ἀμείνον· καὶ ὀκόσω
 χρώματα πλείω ἢ, ἔ πονηρόν.

ΑΙ ὑποχωρήσεις, οἷον μέλαν αἷμα, κακίσται,
 ἢ εἴτε ξὺ πυρετῷ, εἴτε ἀνευ πυρετῷ,
 ἢν ἄπο ταυτομάτοιῃ ἴωσι, καὶ λῶ ὡρ ἔωσι
 Πλείονες αἰ τε χροαὶ ἢ δὲ πονηρότεραι,
 Πικρὺ χρεϊότερον· σὺ φαρμάκω, ἔστι δὲ ἀμεινον
 Πλείονες λῶ ἢ χροαὶ, ἔ δια τῆτο καχά.

DEjectiones nigrae cujusmodi e
 sanguis niger, quæ ultro diffi
 unt, tum si cum febre, tum sine febre
 calamitosæ; & quo plures dejectio
 num colores deteriores fuerint, e
 calamitosius: Sed si vi epoti med
 camenti [tales dejectiones nigrae fe
 rantur,] præclariùs ad salutem & ap
 paren

arent & faciunt; & quo plures appa-
ent colores, eo minus mali.

Ponte fluens albus nigro similisque cruori,
Pessima; seu febris, seu tibi nulla fiet:
eteriorque, mali quo plures (crede) colores,
Ni medicamentum det minus esse mali.

ΑΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Νουσημάτων όκοσων άρχομένων, ύψ
χολή μέλαινα ή άνω ή κάτω έπι-
έλθη, θανάσιμον.

Κ ή ύσσα μέλαινα χολή νέστων επί άρχή,
Ουλομενέσατόν ές, είτε άνω, είτε κάτω.

Neuntibus morbis quibuscunque,
si bilis atra fursum vel deorsum
fluat, funestum.

Illis cui morbo se ostendit nigra recentē
Infrā, vel suprā, mortis aperta nota est.

ΑΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΟΚόσοισιν ἐκ νυσημάτων ὀξέων, ἢ
πολυχρονίων, ἢ ἐκ τραυμάτων,
ἄλλως πως λεπυωμένοισι χολή μέλαινα,
ἢ ὀκοῖον αἷμα μέλαν ὑπέλθῃ, τῇ ὑστερον
ἀποθνήσκουσιν.

ΗΝ ἡ μέλαινα χολή, ὀκιοῦν μέλαν αἷμα, ἐπέλθῃ
Ἐκ παθῶν ὀξέων, ἢ ἐκ πολυχρονίων,
ἢ ἐκ τραύματος, ἢ ἄλλως λεπυωμένοισι,
Κῆρα πονεῦντ' ὀλοῦντ' ἢ ἐπιῶσα φέρει.

Quibuscunque morbo acuto, aut
diuturno, aut vulnere, aut ali
quovis modo extenuatis, bilis atr
aut tale quippiam quod feculen
sanguinis speciem exhibet, efflua
postridie moriuntur.

Cui verò alterutrum se prompsit, si vel acutis
Morbis, vel longis extenuatus erit,
sive gravi accepto per corpus vulnere, sive
Quomodocunque aliter, post perit ille diem.

ἌΦΟΡ. κδ. Aphor. 24.

Δυσεντερία ἢ ἀπὸ χολῆς μελαίνης
ἀρξήται, θανάσιμος.

Οἱσι δυσεντερίης ἀρχὴ χολὴ ὄξει μελαίνῃ,
πάντως ὀυλομήλω οἱ νοσήσει νόσον.

Dysenteria si ab atra bile initium
duxerit, funestum.

Ex atra quoties nascantur tormina bile,
Spes reliqua hoc casu nulla salutis erit.

ἌΦΟΡ. κε. Aphor. 25.

Αἷμα ἀνω μὲν ὀκροῖον ἀν ἦ, κακόν· καὶ
πτω δὲ ἀγαθόν, μέλαν ὑποχωρέον.

Αἷμα ἀνω μὲν ὀκροῖον ἀν ἦ, κακόν· αἷμα κάτω δὲ
ἦν ὑποχωρήσει ὄν μέλαν, ἐς ἀγαθόν.

Si cui sanguis per superiora erum-
pat, cujusmodi tandem is fuerit,
calamitosum: at per inferiora, nigra
recedant, bonum.

Qualiscunque per os sanguis fluat, exitiosum est:
Inferius si fiat reddita nigra, bonum.

ἌΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

ΗΝ ἔπο' δυσεντερίης ἐχόμενω ὀκοῖαι
ἀν σάρκες ὑποχωρήσωσι, θανάσιμον.

ΗΝ δ' δυσεντερίω πάχον δ' ὑποχωρήσωσιν
Ἦσαι ἀν αἱ σάρκες, τὸτο μὲν ἐλόμενον.

SI, quando dysenteria detinet, ex-
cernantur ejusmodi veluti sunt ca-
runculæ, funestum.

Ortis torminibus, veluti carnosæ per alvum
Dejiciens, morti proximus arguitur.

ἌΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Οκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἰμορροῖ-
γέει πλῆθος ὀκοθενῶν, ἐν τῆσιν ἀνα-
λήψεσι τετέοισιν αἱ κοιλία καθυγραίνον.

Οισι ῥέει πολὺ δ' αἷμ' ὀθενῶν ἐν τοῖς πυρετοῖσι,
κοιλί' ἔασ' ὑγραί τοῖς, ἀναλίψες ἐνι.

SI cui febricitanti sanguinis copia
undecunque profluat, huic, dum
reficietur, alvus feretur.

Copia cui fluxit per febrem sanguinis, alvus
Humida fit, vires dum rediere cibo.

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Ὀκόσοισι χολώδεα τὰ ἀσχωρήματα,
κωφώσιος ἐπιγενομένης παύειαι καὶ
ὁκόσοισι κώφωσις, χολωδέων ἐπιγενομέ-
νων παύειαι.

Ὅτι χολώδεα ἀσχωρήματα ὅτιν ἐδέωτο,
παύει κώφωσις ταύτ' ἐπιγενομένη.
Ὅτι δὲ κώφωσις, ἐπιγενομένων ῥα χολωδέων,
παύειαι. Ἀλλήλων φάρμακός ἐστι τάδε.

Quibus biliosis excrementis fertur
alvus, obortâ surditate sistitur:
& [contrâ] qui obsurdescunt, super-
veniente alvi bilioso profluvio, libe-
rantur.

Auxilium surdis adfert dejectio bilis:
Cum tenet hæc, si post surda sit auris, abit.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐκλαί-
οισιν ἔσσι ρίγηα γίνεσθαι, δύσκειτα.

Ὅτιν ἂν ἐν πυρετοῖσι μὲν ἐκλαίοισιν ἔσσι
Ρίγηα γίνεσθαι δύσκειτά ἐστι τάδε.

Quibuscunque sextum diem febris continuæ agentibus incidunt rigores, finistri iudicii sunt.

Febriles capiant sexta si luce rigores, sunt perdifficilis iudicii que mali.

ἌΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Οκόσοισι παροξυσμοὶ γίνονται, ἢ ἀν ὥρῳ ἀφ᾽ ἧς ὁ πυρετός, ἢ ἐς τὴν αὔριον τὴν αὐτὴν ὥρῳ ἢ λάβῃ, δύσκριτα.

Οἱσι παροξυσμοὶ γίνονται, ἢ δὴ ποτ' ἀν ὥρῳ Πάυσῃαι πυρετός, δύσκριτα, ἢ πυρετός ἐν τῇ ἐξείῃς κατὰ τὴν αὐτὴν λάβῃ ὥρῳ.

Quibus accidunt paroxysmi, si, quâ horâ desit febris, eâdem postridie repetat, difficilis iudicii erit.

Quæ per circuitum fit febris, tempore eodem Cras rediens, longa haud solvitur absque morâ.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λ᾽. Aphor. 31.

Τοῖσι κοπώδεσιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα καὶ ὀδύνας γνάθους μάλιστα αἱ ἀποσάσεις γίνονται.

Τοῖσι κοπώδεσιν ἐν πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα μάλιστα Πᾶρ τε γνάθους γίνονται αἱ μὲν ἀποσάσεις.

L Assitudine fractis per febres, in articulis & ad maxillas potissimum abscessus fiunt.

Abscessurum aliquid maxillis articulisve, signum est, si febris corpora lassata dolent.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Οκόσοισι δὲ ἀνισαμύνοισιν ἐκ τῆς νέσων πονέει, ἐνταῦθα αἱ ἀποσάσεις γίνονται.

Οἰσιν ἀνισαμένοις ἐκ τῆς νέσων πονέει π, γίνονται ἐνταῦθα αἱ μὲν ἀποσάσεις.

Et quibus à morbo restitutis quipiam est infirmum, ibi abscessus fiunt.

Si revalescenti quæ pars affecta dolore est,
 Hac ipsa abscessus parte molestus erit.

ἈΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Ατὰρ ἡ ἐπεπεπνηκός τι ἢ πρὸ
 τῆ νοσέειν, ἐν ταῦθα σπείζει ἢ νόσος

Ην ὅτι πρὸ τῆ νοσέειν μείλιον τι πρὸ ἢ πεπνηκός,
 σπείζει ταῦτῃ ἢ νόσος ἐν μείλιον.

Quinetiam si quid antè laborave-
 rit priusquam morbus invaserit,
 ibi se morbus obfirmat.

Si quis fatigari membrum sibi sentiat ullum
 Sanus, ibi sedem morbus habere volet.

ἈΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Ην ἔπο πύρετῃ ἐχιδνῶ, οἰδήμα-
 τος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγι, πνίξις
 ἐξαίφνης ἐπιγίγνηται, θανάσιμον.

Ην ὅτι πύρεσοντ' ἐδὲν ἐπὶ οἰδήμα φάρυγι,
 Πνίξις δ' ἐπιγίγνηται ἐξαίφνης, φοβερόν.

SI cui vehementer febricitanti, nullo in faucibus conspicuo tumore, repentè incidat strangulatio, funestum.

Febrili subito qui suffocatur ab æstu, Is, sibi nisi fauces intumuerit, perit.

ἌΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

ΗΝ ἔπο τῷ πυρετῷ ἐχομύω ὁ τράχιλος ἐξαίφνης ὀπισθραφῆ, καὶ μόγις καταπίνειν δύνηται, οἰδήματος μὴ ἔόντος, θανάσιμον.

ΗΝ ὃ πυρέσσοντ' ἐξαίφνης σφραφῆσι τράχιλῳ, καὶ μόγις ἢ δυνατὸς πινέυθαι κατὰ τί. Ὀυλόμνον σύμπλωμ', οἰδήματος ἔπαρέοντος.

SI cui insigniter febricitanti collum repentè pervertitur, ut vix deglutire possit, nec ullus appareat tumor, funestum.

Nec minus ille perit, cum febre, sed absque tumore, Cui torta est cervix, ut nihil inde voret.

ΑΦΟΡ. ΛΓ', Aphor. 36.

Ιδρωτες πυρελαίνουσιν ἢ ἀρξωνται, ἀ-
 γαθοὶ τρίτη, καὶ πέμπτη, καὶ ἑβδό-
 μη, καὶ σὶνάτη, καὶ ἑνδεκάτη, καὶ τεσ-
 σαρῆκαδέκατη, καὶ ἑπτακαδέκατη,
 καὶ μὴ καὶ εἰκοστῇ, καὶ ἑβδόμη καὶ εἰκοστῇ, καὶ
 τριακοστῇ πρώτῃ, καὶ τριακοστῇ τετάρτῃ.
 ὅτι γὰρ οἱ ἰδρωτες νόσους κρύνουσιν. Οἱ δὲ μὴ
 ὅπως γινόμενοι, πόνον σημαίνουσι, καὶ μήκωσιν
 νόσους, καὶ ὑποξοπιασμούς.

Ιδρωτες δ' ἀγαθοὶ πυρελαίνοντες ἔσονται,
 ἢ ἐν τῇ τρίτῃ, πέμπτῃ δ' ἡμέρῃ ἀρχόμενοι,
 ἢ ἑβδόμῃ, σὶνάτῃ, ἑνδεκάτῃ, πινυρῆσδεκάτῃ τε,
 ἢ ἑπτάτῃ καὶ δεκάτῃ ἢ μὴ, ἢ ἑβδόμῃ ἢ
 καὶ εἰκοστῇ πρώτῃ τε, τετάρτῃ τ' ἢ τριακοστῇ.
 Ἐισὶ γὰρ ἰδρωτες οἵδε νόσων κριτικοί.
 Οἱ μὴ τοιοῦτοι διηλύσι πίνοντες, νόσον τε
 ἢ ἐν χρονιαστίῳ, ἢ ὑποξοπιασμένῳ.

Sudores febricitantibus si manare
 scœperint, salutare quidem sunt
 qui emanant die tertio, quinto, septi-
 mo, nono, undecimo, decimoquarto,
 decimo-

ecimoseptimo, vicesimoprimum, vicesimoseptimo, tricesimoprimum, & tricesimoquarto: ii enim sudores morbos judicant. Sed qui non ita veniunt, laborem, diuturnitatem, & recidivam ostendunt.

VI, quem febris habet, sudores tertius illi adferat, ac quintus, septimus atque dies, nonus, & undecimus, quartus decimusque, & ab illis Tertius: his virtus maxima rite datur. ordine succedunt pariter vicesimus unus, Et supra hunc sextus: sunt nota namque boni. post illos unus verò & trigesimus, ultra hunc Tertius: hisque alii vim tribuere parem. ne secus eveniat, morbi longi atque laboris, Ac recidivæ etiam concitat inde metum.

ἈΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

ΟΙ ψυχροὶ ἰδρωῶτες, σωὸν μὲν ὄξει πυρετῶ γινόμενοι, θάνατον ἰσχυρῶτερον δέ, μήκος νέσθαι σημαίνουσι.

Σὺν πυρετῶ ὄξει, σύμπτωμα ὀλέθριον ἔστιν, ἰδρωῶτες ψυχροί. σωὸν δέ γε ἰσχυρῶτερον, ἰσχυρῶτερον νέσθαι χρόνιος μάλλον σημαντικόν ἔστι.

Sudores

SUdores frigidi, si cum febre acuta
profluant, mortem ostendunt: cum
mitiore autem, diuturnitatem morbi.

Febribus intentat gelidus tibi sudor acutis
Interitum: levibus, tempora longa mali.

ἌΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

ΚΑὶ ὅκως ἐν τῷ σώματι ἰδρώς, εἴτε
ἤδη φεράζει πῶν νόσον.

Τὴν νόσον φεράζει, ὅκως ἐν τῷ σώματι ἰδρώς.

QUâ parte corporis sudor manans
morbum illius partis arguit.

Preterea sudor quacunque est parte futurus,
Hac ipsa morbi vim residere docet.

ἌΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΚΑὶ ὅκως ἐν τῷ σώματι θερμὸν ἢ ψυχρόν,
εἴτε αὐτὰ ἢ νόσος.

Καὶ ὅκως αὖν θερμὸν ἢ ψυχρόν, ἐκεῖ νόσος ὄσθι.

Quem

Uemadmodum & quâ parte corporis calor aut frigus percipitur, ibi est morbus.

*U*bi ubique calor, frigusve molestius esse incipit, hic querit morbus habere locum.

ΑΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Αἰὸς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβα-
λαί, καὶ ἢ τὸ σῶμα καταψύχεται,
ἢ αὖθις θερμαίνεται, ἢ χρῶμα ἕτε-
ρῶν ἐτέρῳ γίγνεται, μῆκος νόσος σημαίνει.

Αἰὸς ἐν τῷ ὅλῳ ἐν σώματι ἀλλοιώσεις.

Χρῶμα ἢ γίγνεται ἐξ ἑτέρου ἑτέρον.

καταψύχεται τε καὶ αὖθις θερμαίνεται

Σῶμα τὰ μὲν χρόνιος δεικνύει πάντα νόσος.

Uinetiam, cùm in universo cor- pore crebrò mutantur, ut si modò calefcat, modò frigefcat corpus, aut calor alter ex altero fiat, diuturni- tatem morbi ostendunt.

*U*m si quæ toto mutatio corpore surgit,

Et nunc membra calor, nunc malè frigus habet,

Ex

Ex alióque aliis color est, violentia morbi
 Temporis in longum porrigitur spatium.

ἌΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

ΙΔρώς πολὺς ἐξ ὕπνου ἀνευ φανερῆς αἰτίας
 γιγνώμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλεονάζει
 νι τροφῇ χρέεται ἢ δὲ τροφῶν
 λαμβάνοντι τὸ γίγνηται, σημαίνει
 κενώσιος δέεται.

ΙΔρώς ἐξ ὕπνου ἀνευ φανεροῦ λόγου
 Πλεὺς γιγνώμενος, δηλοῖ ὅτι πλεόνει
 Σῶμα τροφῇ χρέεται. δηλοῖ δ' ὅτι σῶμα κενῶν δέεται.
 Ἦν πνευ γίγνηται μηδὲ λαβόντι τροφῶν.

SUdor multus qui à somno, si
 causa quæ à foris est incidens
 erumpit, largiore cibo arguit corp
 uti: Quòd si id cadat in eo qui suo d
 fraudatur genio, necessariam evacu
 tionem esse ostendit.

PLurimus à somno sudor, si causa latebit,
 Arguit audacem plùs satìs esse gulam.
 Corpore si verò hoc ipsum contingat inani,
 Demendum est aliquid quod superesse liquet.

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Δρῶς πολὺς ψυχρὸς ἢ θερμὸς αἰεὶ ρέων,
ὁ ψυχρὸς μείζων, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσων
στον σημαίνει.

Ἐρμὸς αἰεὶ ρέων ἢ τοι ψυχρὸς πολὺς ἰδρῶς,
Ἀμφοτέρως γὰρ κακός· τῷ ἢ χειρότερος
ψυχρὸς· τῷ νῦσον γὰρ σημαίνει ἔσσαν
Ουτος σφοδρότερω, ὀρηυτέρω ἔτερος.

Udor multus frigidus aut calidus
affiduè fluens; frigidus quidem
majorem, calidus verò minorem mor-
um ostendit.

Ultus & assiduus sudor si frigidus exit,
Longtaqui morbi est: si calidusque, brevis.

ἈΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Οἱ πυρετοὶ ὀκῶσοι μὴ ἀφλείποντες
ἀφ' τρίτης ἰχυρότεροι γίνονται,
ἄλλον ὀπκίνδωοι ὄτω δ' ἂν τρίτῳ
ἀφλείπωσι, σημαίνει ὅτι ἀκίνδωοι.

Οἱ πυρετοὶ διὰ μὴ λείποντες, ὅσοι μὴ ἔασε
Πολλὰ σφοδρότεροι ἡμέρη εἰνὶ τρίτῃ,

Uodate on this Aph. for Σφόδρ' Δοξμ
1 Eder 20 June 1799

Σφόδρ' ἐπικίνδωοι· καὶ ἀκίνδωοι μὲν ἔασιν
Οἱ διαλείποντες τὸν τρόπον ὄντιναῦν.

QUæcunque febres intermissivæ expertes tertio quoque die inferiores redduntur, ac ingravescunt, magis calamitosæ: at quovis modo intermiserint, periculi expertes se significat.

Continuae febres si quæ vehementius urgent
Tertia cum lux est, dura pericla ferunt:
Sic quocunque modo se fortè remiserit ardor,
Discrimen nullum quod vereare subest.

ἌΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Οκόσοισι πυρετοὶ μακροί, τέτταρα
φύματα ἐς τὰ ἀρθεῖα ἢ πόνοι ἐγγί
νωνται.

Ες τὰ μὲν ἀρθεῖα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίνωνται,
οἷσι βροτοῖς πυρετοὶ εἰσι πολυχρόνιοι.

Qui ex febre diuturna laborant,
phymata aut dolores in articulis
oboriuntur.

*Vos longa exercent febres, tubercula fiunt
lis, vel ab articulis nescit abesse dolor.*

ἈΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

Κόσσοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι
ἐκ πυρετῶ [μακρῶν] γίνονται, ὧσιν
ποίοισι πλείοσι χρέονται.

Ἰσιν ἐς ἄρθρα πόνοι ἢ φύματα ἐγγίγνεται
Ἐκ πυρετῶ μακρῶν, πλείον' ἔδεσι τροφῶ.

*Uibus phymata aut dolores in
articulis oboriuntur, post [diu-
rnas] febres, hi copiosiore cibo
untur.*

*Æcquē ubi contingunt, ingesta corpora constat
Immensa nimium mole gravata cibi.*

ἈΦΟΡ. με'. Aphor. 46.

Ἰν ῥίγος ἐμπίπῃ πυρετῶ μὴ ἀλαλεί-
ποντι ἤδη ἀσθενεῖ ἔοντι, θανάσιμον.

Ἀσθενεῖ ἤδη ἔοντι ἢ ἐμπίπῃ ποτὲ ῥίγος
τῶ δια μὴ λείποντι ἐν πυρετῶ, φοβερόν.

Frequens

FRequens in febris assiduitate rigor
fractis jam viribus, funestum.

Si nec omittenti febrī rigor incidat, aegri
Viribus infirmis, imminet interitus.

ἈΦΟΡ. μζ. Aphor. 47.

Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρ-
λοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναί
καὶ αἱματώδεις, καὶ δυσώδεις, καὶ χ-
λώδεις, πᾶσαι κακῆ· ἀποχωρῆσαι δὲ κε-
λῶς, ἀγαθαί· κατὰ τὰς διαχωρήσεις
κατὰ τὰ ἔρα. Ἦν δὲ μή τι τῶν συμφ-
ρόντων ἐκκρίνηται ἀπὸ τῶν τόπων τούτων
κακόν.

Αἱ δ' ἀποχρέμψεις ἐν πυρετοῖς διὰ μὴ λείπουσιν
πᾶσαι αἰδέε κακῆ· αἱ τε μολιβδόχροαι,
αἱ τε δυσώδεις, αἱ τε χολώδεις, αἱματώδεις τ'
Ἄλλ' ἀποχωρῆσαι, εἴ γε καλῶς, ἀγαθαί.
καὶ κατὰ τὰς διαχωρήσεις τε καὶ ἔρα ὁμοίως·
Ἦν δ' ἐκκρίνηται ἐκ μηδενὸς ἴσου, κακόν.

EXpectorata in febribus remissio-
nis expertibus, livida, cruenta
foetida

foetida, biliosa, omnia calamitosa: quæ verò eorum convenienter excluduntur, salutaria. Eadem dejectionum & urinarum ratio est. Quòd si nihil quod allevationem affert per ea loca excludatur, calamitosum.

Talis cùmque tenet febris, nigra sputa, cruenta,
Foetida, tum bilis tineta colore, mala.

Quæ verò eduntur bene, sunt bona: quæq; per alvum,
Atque per urinæ sunt abitura vias.

Existis sed quando locis quid inutile prodit,
Ægrum nec relevat, noxa fit indè gravis.

ἈΦΟΡ. μή. Aphor. 48.

ΕΝ τοῖσι μὴ ἀφλείπασσι πυρετοῖσιν,
Ἡ ἰσχυρὰ τὸ ἐξω ψυχρὰ ἢ, τὰ δὲ ἐνδον
αἰθια, ἔδιδψιν ἔχη, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετοῖσι δὲ μὴ λείπασσι, ἡ ἰσχυρὰ τὸ ἐξω,
Θερμὰ τὰ δ' εἰσω ἢ, διψὸς ἔχη τε, κηκόν.

[N febribus remissionis [vel inter-
missionis] expertibus, si extimæ
artes frigidae sint, intimè autem
I præcordia

præcordia conflagrent ardore cum
siti conjuncto, funestum.

Febrique continua si intus sitiensque calensque
Extra frigescat, nil magè pestiferum.

ἌΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

ΕΝ μὴ διαλείποντι πυρετῷ ἢν χεῖλος,
ἢ ὄφρυσ, ἢ ὄφθαλμός, ἢ ῥίς διασραφῆ
ἢν μὴ βλέπη, ἢν μὴ ἀκίη, ἢδὴ ἀθε-
νέος ἐόντος τοῦ σώματος ὅ,τι ἀν τετέων γένη-
ται, ἐγγύς ὁ θάνατος.

ΕΝ πυρετῷ δια μὴ λείποντ' ἢν χεῖλος, ἢ ὄφρυσ,
ἢ ὄφθαλμός, ἢ ἢ ῥίς σραφῆσι δια-
ἢν μὴ ὄφθαλμοῖσι βλέπη, μὴδ' ὡσὶν ἀκίη,
ἢδὴ ἐόντος τοῦ σώματος ἀθενέσθ.
Ὅ,πῆ ὡρ ἀν τετέων σύμπηωμα νοσεῦντι γένηται,
Μή σε λάθῃσιν ἐὼν ἐγγύς ὁ μὲν θάνατος.

SI cui in febre remissionis & in-
termissionis experte labrum dis-
torquetur, aut supercilium, aut ocu-
lus, aut etiam nares; tum etiam si au-
diendi videndique vis perit, fractis
jam

jam morbo viribus: quicquid horum
acciderit; in propinquo mors erit.

Sique supercilium, nares, oculi, labiumve,
Sunt perversa, febrī nec datur ulla quies;
Jamque per infirmas vires quis non videt, aut non
Audit: spes vitæ nulla subesse potest.

ἈΦΟΡ. ν. Aphor. 50.

ΟΚε αν εν τῷ πυρετῷ μη δαλείποντε
δύσπνοια κήληαι, κή παραφροσώνη,
θανάσιμον.

ΕΝ πυρετῷ δια μη λείπονθ' ὅκε αν παρέησιν
Ἡ δύσπνοιά τε κή παραφροσώνη, ὀλοόν.

Quotiescunque in febrem remis-
sionis expertem difficultas spi-
randi, & delirium inciderit, funestum.

UT nec ei, cuicumque statu cum febris eodem
Spirandi labor est, desipiensque caput.

ἌΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποστήματα μὴ λύθη-
 μθνα πρὸς τὰς πρώτας κρίσιαι, μῆκος
 νόσον σημαίνει.

ΗΝ ποτε μὴ λύθηαι ἀπόστημα ἐν πυρετοῖσι
 πρὸς κρίσιαι πρώτας, ἐστὶ νόσος χρονία.

IN febribus abscessus, qui primis
 crisiibus febrem haud solvit, diu-
 turnum talem morbum fore ostendit.

Abscessus inter febres qui non citò sani
 fiunt, longinquus sunt documenta mali.

ἌΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Οκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἢ ἐν
 τῆσιν ἀλλήσιν ἀρρώσθησι, κατὰ προ-
 αῖρεσιν ὀφθαλμοὶ δακρύουσιν, ἔδεν ἀτοπον
 ὀκόσοισι δὲ μὴ κατὰ προαῖρεσιν, ἀτοπώ-
 τερον.

ΟΙς ἐν τοῖσι πυρετοῖσι ἢ ἀρρώσθησιν ἀλλοῖς
 ἔχουσι προαιρετικῶς ὄμματα, ἐκ ἀτοπον
 τοῖσι δὲ μὴ ἔχουσι προαιρετικῶς, ἀτοπώτερον ὄστι.

Quibuscumque

Quibuscunq; per febres vel alios quosvis morbos oculi sponte ac cum præelectione illacrymant, nihil absurdi est: Quibus verò [per se illacrymant] non à præelectione, longiùs à se absunt.

Quovis in morbo lacrymis se tradere sponte, Nil nocet: invitè flere, pericla notat.

ἈΦΟΡ. 13. Aphor. 53.

Οκόσσοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων εἰ τοῖσι πυρετοῖσι περίσλιχα γίνεσθαι, ἰσχυρότεροι γίνονται οἱ πυρετοί.

Οἱ ἐπὶ ὀδόντων ἐν πυρετοῖσι περίσλιχα γίνητ' ἂν, Τέτοις γίνονται σφοδρότεροι πυρετοί.

Quibuscunque per febres lentiores in dentibus adhærescunt, his acerbiores febres redduntur.

Hærens ad dentes humor quis, glutinis instar, Per febres, morbum nuntiat esse gravem.

ἌΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

ΟΚόσσιον ὅπι πολὺ βῆχες ξηραὶ
βραχέα ἐρεθίζουσαι, εἰ πυρετοῖσι
καυσώδεσιν, ἔ πάνυ τοι διψώδεές εἰσιν.

Οἱ ἐρεθίζουσαι βραχέα ξηραὶ ὅπι πελὺ
βῆχες γίνονται, τοῖς πυρετοῖσιν ἐν
τοῖς καυσώδεσιν, ἔ πάνυ τοι διψώδεές εἰσιν.

Quibus sicca perennant tusses ra-
rò & leviter irritantes, in febribus
ardentibus, non admodum siticulo-
si sunt.

Si quibus exardens febris sit, & arida tussis
Irritans modicè, hos non premit alta sitis.

ἌΦΟΡ. νε'. Aphor. 55.

Οἱ ὅπι βεβῶσι πυρετοὶ πάντες κακοί,
πλὴν τῶν ἐφημέρων.

Εἰ μὴ ἐφήμεροι, οἱ πυρετοὶ κακοὶ ἐν βεβῶσι.

Febres in bubonibus calamitosæ
sunt omnes, præter ephemeræ.

Febres

Febres ex adenam quaeunque tumoribus ortae,
Pestiferae; si uicium transiuerit diem.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 56.

ΠΥρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγνώμην, μὴ
ἐκλείποντος τῆς πυρετοῦ, κακόν· μη-
κυῖν γὰρ ἢ νῆσος, & ὑγρασίω
πλείω σημαίνε.

ΗΝ ἐπιγίγνηται ἰδρῶς πυρελαιόντεσσι,
Μὴ ἐκλείποντος τῆς πυρετοῦ, κακόν·
ὑγρασίη πλεονάζει γὰρ, νῆσος ἢ χρονίζει.

Febriticanti [crebri] sudores si
supervenerint, febre remissionis
experte, calamitosum: protrahitur
enim morbus; & excrementitium
nultum humorem significat.

Febre laboranti manans è corpore sudor,
Febri nequicquam deficiente, malus.
Tempus enim morbi longum denuntiat, atque
Quòd nimia partes humiditate madent.

ἈΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

Υπό σπασμὸν ἢ τετάνον ἐνοχλωμένον
πυρετὸς ἐπιγνώμιμος, λύει τὸ νόσημα.

Τοῖς σπασμῶδι ὑπ' ἢ τετάνοιο ταρασσομένοισι,
Λυσίκακοι, πυρετοὶ οἱ ἐπιγινόμενοι.

Qui spasmō aut tetano est correptus, si ei febris incidat, morbus solvit.

Tollitur & rigor ac immoti tensio nervi,
Febris si post hæc fortè superveniat.

ἈΦΟΡ. νη'. Aphor. 58.

Υπό καύσιν ἐχομένην ἐπιγνώμιμον
ρίγος, λύσις [γίνεται].

Τοῖσιν ὑπὸ καύσειο ταρασσομένοισι, τάχιστα
λύει πῶ νῆσον ῥίγος ἐπερχόμενον.

Si quem febris ardens detineat, se
mel incidente rigore, finitur.

Immodicis febrem populantem corpora flammis,
Horror quis subitus dissoluisse potest.

ΑΦΟΡ. νθ'. Aphor. 59.

Τριῶσιν ἀκριβῆς κρίνεται ἐν ἐπιπέ-
δει δίοδοισι, τὸ μακρότατον.

Ἐπὶ ἐν ὁδοῖσι πέρι κρίνεται εἰσὶν τεταῖθα
ἀκριβῆς μὲν ἔων' ἐσὶ ὅτε διὰ πρότερον.

Tertiana exquisita judicatur septem
periodis, ut tardissimé.

Simplex alternis febris rediiviva diebus,
Septem circuitus prateriisse nequit.

ΑΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

Ὀκόσοισιν ἀν' ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὠτὰ
κωφωθῆ, αἶμα ἐκ ῥινῶν ῥυέν, ἢ κοιλίη
ταραχθεῖσα, λύει τὸ νόσημα.

Αἵματος ἐκ ῥινῶν τε ῥύσις, γαστρός τε ταραχθίς
κώφωσιν πάθει τῶν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι.

Quibus in febris aures obsur-
duerunt, sanguinis profluvio è
aribus, aut alvi commotione, morbus
nitur.

Auribus

Auribus ex febre obtusis, aut sanguinis imber
De nate, aut venter fert resolutus opem.

ἌΦΟΡ. ξα'. Aphor. 61.

ΠΥρέσσοντι ἢ μὴ εἰς δεκάτην
ἡμέρησιν ἀφῆ ὁ πυρετός, ἕως
πιάζειν εἴωθεν.

ἮΝ πυρετός μὴ ἀφῆ εἴν ἡμασι τοῖσι περὶ αὐτοῦ,
Πολλάκι ἕωςθεν ἕως καὶ τροπαζῆναι.

Febriticantem nisi diebus imparibus febris dimiserit, solet reverti

Imparibus febris nisi sit finita diebus,
Post nec opinanti seua subinde redit.

ἌΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

Οκρόσσιον εἰς τοῖσι πυρετοῖσι ἵκτερι
ἐπιγνώσκειν περὶ τῆς ἐπιὰ ἡμερῶν
καχόν.

Ἰκτεροι ἢν ἐπιγνώσκειν τοῖσιν νοσέουσιν
ἐπιὰ περὶ ἡμερῶν, εἰ πυρετοῖσι, καχόν.

Quibuscunque

Uibuscunque per febres icterus
ante septimum diem incidit, ca-
mitosum.

*Eptēmq̄ ante dies morbus si regius urget,
Cum prior invasit febris acuta, malum.*

ἈΦΟΡ. Ξγ'. Aphor. 63.

Κόσσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι καθ' ἡμέ-
ριον ῥίγηα γίνεσθαι, καθ' ἡμέριον δὲ
ρετοὶ λύσθαι.

Ἴσιν ἂν ἐν πυρετοῖσι καθημερινὰ συμβέησι
ῤίγηα, τοῖσι λύσεισθαι καθημερινά.

Uibuscunque in febribus [in-
termittentibus] rigores inci-
nt quotidie, febres quotidie sol-
ntur.

*Quotidie si contigerint cum febre rigores,
Quotidie integro corpore febris abit.*

ἈΦΟΡ.

Ἄμμα μ' ἰσχυρὸν πρὸς γαστέρα καὶ καρδιαγωγμὸς
Ἦν ποτὲ γίνωνται ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

In febribus si incendio alvus constat
ret cum stomachi morfu, malum.

Entriculi verò vehemens in febribus aestus,
Cumque hoc cardiacos esse, pericla notat.

ἈΦΟΡ. ΞΣ'. Aphor. 66.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξέσιν οἱ ἀσπασμοί,
καὶ οἱ πρὸς τὰ σπλάγχνα πόνου
ἰσχυροί, κακόν.

Ἐσπασμοί τε πόνοι τ' ἰσχυροί οἱ πρὸς σπλάγχνα
Ὀξέσι γινόμενοι ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

In febribus acutis convulsiones, &
quæ in præcordiis sentiuntur, dolor
acerbi calamitosi sunt.

Erribile est nervos distendi, & viscera circum
Affligi, si quem febris acuta tenet.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. ξζ'. Aphor. 67.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσιν οἱ ἐκ τῆς ὑπνίου φόβοι ἢ ἀσμοί, κακόν.

Ἐν πυρετοῖς κακόν, ἐξ ὑπνίων ἀσμοί τε φόβοι

IN febribus à somno pavores
convulsiones, malum.

Nervosa à somno coepisse timere, vel aegrè
Nervos distendi, non nequit esse malum.

ἌΦΟΡ. ξη'. Aphor. 68.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι πνεῦμα πικρόπλον, κακόν· ἀσμόν γὰρ σημαίνει

πνεῦμα πικρόπλον, ἀσμόν σημαίνει ἐόντος
τῆς γενεῆς τοῦ συμπλωμένου, ἐν πυρετοῖσι, κακόν.

IN febribus spiratio illisa in fau-
bus, mala: convulsionem enim
gnificat.

Per febrésque malum est elisus spiritus: irè
Distentum nervos nam tibi testis erit.

ἌΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. ΞΓ'. Aphor. 69.

ΟΚόσοισιν ὄρα παχέα, θρομβώδεια,
ὀλίγα, ὅσα ἀπυρέτοισι, πλήθος
τελθόν ἐκ τῆτέων λεπτόν, ὠφέλεις μάλι-
στα δὲ τὰ τοιαῦτα ἔρχεται, οἷσιν ἐξ ἀρχῆς
ἀπὸ ταχέων ὑπόστασιν ἴχθ.

Οἷσι μὲν ὄρα παχέα, θρομβώδεια, καὶ ὀλίγ' ὄσιν,
ὅσα χωρὶς πυρετῶ, πλήθος ἐπερχόμενον
φέλλει λεπτόν· τοιαῦτα δὲ ἔρχεται, οἷσιν
ἴσθαι ὑπόστασιν ἢ ἀρχῆς ἐπ', ἢ ταχέως.

Uibuscunque urinæ primùm qui-
dem sunt crassæ, mox grumiosæ,
paucæ, non febris expertibus, si ab
copiosè profluxerint tenues, ju-
unt: maximè verò ejusmodi fluunt
urinæ, quibus ineunte morbo, aut
levi sedimentum habent.

Rassior in febrī, per pauca, refertaque grumis
Urina, hinc tenuis, multaq; facta juvat:
In his enim ferme morbis ineuntibus exit,
Postve brevi, matule quando quid ima perit.

ἌΦΟΡ. 6. Aphor. 70.

Ὅ Κοσοισι δὲ ὅν πυρελοῖσι τὰ ὄρα ἀν-
 τετραγμύα, ὅιον ὑποζυγίων, τῆ-
 οῖσι κεφαλαλγία ἢ πᾶρσις, ἢ παρέσσιναι.

Ὅ ἰς ἀνά δὴ ποτε ὄρα παράγμενά ὅσιν ἰδέσθαι
 Ἐν πυρετοῖσιν ἔσθ', ὅιον ὑποζυγίων,
 τοῖς κεφαλαλγία ἢ πᾶρσις, ἢ τοι παρέσσιναι.

AT verò quibuscunque per fe-
 bres [essentielles] urinæ sunt
 perturbatæ, ut jumentorum, sanè in
 cephalalgia adsunt, aut in propinquum
 sunt.

Perturbata quibus, jumentis instarque, videtur
 Urina; his capitis vel dolor est, vel erit.

ἌΦΟΡ. 6α. Aphor. 71.

Ὅ Κοσοισιν ἑβδομαῖα κείνεται, τῆ τέτοιον
 ὄπινέφελον ἴχει τὸ ὄρον τῆ τετάρ-
 τη ἐρυθρόν, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον.

Ἐβδομη ὅσι κρίσις, νέφελον ἐπὶ τοῖσι τετάρτη
 ὄρον ἐρυθρόν ἴχει, καὶ κατὰ τᾶλλα λόγον.

Quibuscunque

Uibuscunque [ad salutem] crisis
incidit septimo die, his nubecu-
am habet urina quarto die subru-
bram, aliáque convenienter.

Morbi quando dies index fit septima, quarta
Nubes apparet rubra, notæq; pares.

ἈΦΟΡ. οβ'. Aphor. 72.

Κόσσιον ὄρα διαφανέα λευκά, πον-
νηγὰ μάλιστα δὲ ἐν τοῖσι φρενιτι-
κοῖσι ἐπιφαίνεσθαι.

ὄρα πονηγὰ, μάλιστα φρενιτικός ἢ τις ἔησιν,
Ἐστὶ τὰ λευκὰ ἰδεῖν, καὶ διὰ δὴ φανέα.

Uibus pellucidæ & albæ fundun-
tur urinæ, calamitosa: maximè
item in phreniticis tales apparent.

Si urina nocens alba est diluta: magisque
Si malè tunc ægrum fortè phrenesis habet.

'ΑΦΟΡ. ογ'. Aphor. 73.

ΟΚόσσιον ὑποχόνδρια μετέωρα δια
βορβορύζοντα, ὀσφύος ἀλγήματα
ἔπιγαστρικά, αἱ κοιλία τετέοισι καθυγραί
νονται, ἢν μὴ φύσαι κατάρραγέωσιν, ἢ ἔρ
πλήθος ἐπέλθῃ. Ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα.

Οἱς δὲ δὴ μετέωρ' ὑποχόνδρια βορβορύζει,
τοῖς ἐπιγίγνεται ὀσφύθ' ἢ ὀδύνη,
κοιλία ὑγραίνοντ', ἢ μὴ φύσαι ραγέωσιν,
ἢ πλέον ἔρον ἔθ'. Ἐν πυρετοῖς ὅ τ' αὖτε.

Quibuscunque [recens] hypo
chondriorum tumor incidit cum
murmure conjunctus, superveniente
lumborum dolore, iis alvi feruntur
nisi flatus erumpant, aut urinæ copia
fluat. Atque ea in febris locum
habent.

Murmure si quibus incluso præcordia turgent,
Exhinc lumborum discruciatque dolor:
Humida eis alvus fiet, ni erumpere flatus
Aut urina potest. Hæc ὅτ' ubi febris adest.

'ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. οδ'. Aphor. 74.

Ὁ Κόσσιον ἐλπίς ἐς τὰ ἄρθρα ἀφίσα-
σται, ρύεται δὲ ἀποσάσιος ἕρον πολὺ
παχὺ ἔ λευκὸν γυγνόμνον, οἷον ἐν τοῖσι
κοπώδεσι πυρετοῖσι τεταρτάοισιν ἀρχέται
ἐνίοισι γίγνεσθαι. Ἦν δὲ ἐκ τῶν ῥινῶν
ἡμορραγία, ἔ πάνυ ταχὺ λύεται.

Ὁ ἰς ἐλπίς ἢ ἐς ἄρθρα ἀφίσασται, τὸ μὲν ἕρον
ῥύετ' ἀποσάσιος, ἢ πολὺ καὶ παχὺ ἢ
αἰ λευκόν, τοῖς ἐν πυρετοῖσι κοπώδεσιν οἷον
τοῖσι τεταρτάοις ἀρχέται ἐνίοτε
γίγνεσθαι. Ἦν δ' ἐκ ῥινῶν ἡμορραγίαν,
ὅτι τάχιστα φόβῳ λύετ' ἀποσάσιος.

Uibuscunque abscessus in arti-
culis expectatur, ab abscessu eo
indicat urina multa crassa & alba,
qualis [urina] laboriosis in febris
kire solet, quartum diem [morbi]
gentibus. Quod si narium quoque
cedat profluvium, multo celerius
berantur.

Pes ubi ad articulos abscessum ostenditur iri;
Urina abscessu liberat alba frequens
Κ 2 Crassaque

*Crassaque: nimirum qualis cum febre molesta
Quarto nonnullis incipit esse die.*

*Quod si tum sanguis forsitan de naribus exit;
Languidus, exiguo tempore liber erit.*

ἈΦΟΡ. οἴ. Aphor. 75.

ἩΝ αἷμα ἢ πύον ἔρει, τῶν νεφρῶν
τῆς κύστιος ἔλκωσιν σημαίνει.

ΚΥΣΤΙΘ ἢ νεφρῶν φράζει ἔλκωσιν εἶσαν,
Ἡν ποτε ἢ τὸ αἷμ' ἔρει ἢ πύον.

SI sanguis & pus cum urina reddatur, exulceratae vesicae aut renur significationem praebet.

*Sanguis in urina vel pus si cernitur esse,
Vesicam aut renes ulcus habere liquet.*

ἈΦΟΡ. οἵ. Aphor. 76.

ΟΚόσσιον ἐν τῷ ἔρω παχεῖ εἶναι σα-
κία μικρὰ ἢ ὡσπερ τείχες σινεξέ-
χοντα, τέττοιον ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεθαι.

ΣΑρκία μικρὰ ἢ ὡς τείχες οἷσιν ἀν' ἐν παχεῖ ἔρει
Ἐξέλθωσι, νεφρῶν εἰσιν ἀπ' ἐκκρίσεις.

Quibuscunqu

Quibuscunque cum urina crassa
carunculæ parvæ aut veluti ca-
pilli quidam exeunt, iis è renibus ex-
cernuntur.

Hæc si instar quid carnis habet velutivæ capillos,
Crassâque descendit, non ibi causa mali.

ἌΦΟΡ. οζ'. Aphor. 77.

Κόσσιον ἐν τῷ ὕρω παχεῖ εἶναι πι-
τυρώδεια συεξυρέλαι, τῶν πέσσιον ἢ
ἰστίς ψωεία.

Ἢν παχεῖ ἐν ὕρω πιτυρώδεια ἐξέλθωσι,
Κύστις ψωραλέη γίγνεται, ἢ νεφροί.

Quibuscunq; unâ cum urina cras-
sa furfuracea quædam efferuntur,
vesica laborat ex scabie.

Crassior at si contineat quasi furfura quædam,
Vesicæ scabies esse molesta solet.

ἌΦΟΡ. οἷ. Aphor. 78.

ΟΚόσοι ἀπὸ ταυτομάτου αἷμα ἔρρεο
τετέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν φλεβ
ρῆξιν σημαίνει.

ἮΝ ἀπὸ ταυτομάτου τις αἷμα ποτ' ἔρρησι,
ῤῆξις ἀπαι νεφρῶν ὅτι πινθ φλεβίε.

Quicumque repente ac conferti
sanguinem mingunt, his rupt
à renibus venæ significatio fit.

Miere contingit cuicumque repente cruorem,
Huic ruptam venam renibus esse docet.

ἌΦΟΡ. οῖ. Aphor. 79.

ΟΚόσοισιν ἐν τῷ ἔρω φαμμώδεα ὑφ
σαλαί, τετέοισιν ἢ κύστις λιθία.

Οἷσιν ὑφιστάμενα φαμμώδεα ὄσιν ἐν ἔρω.
Τετέοισ' ἢ κύστις (γῶδι σαφῶς) λιθία.

SI cui in urinā sabulosa residean
huic vesica ex calculo laborat.

URinis quoties subsidit arena, lapillum
Perspicuum est miseris discruciare modis.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. π'. Aphor. 80.

ΗΝ αἷμα ἔρειν καὶ θρόμβους, καὶ τραγγύ-
θειω ἔχη, καὶ ὀδυῖν ἐμπίπῃ ἐς τὸ
ὑπογάστριον, καὶ ἐς τὸν πείναμον· καὶ
θεὶ τὴν κύστιν πονεῖ.

ΗΝ αἷμα ἔρειν θρόμβους τε, καὶ ἢν ὀδυῖν ἢ
Ἐξ ἔρα τραγγῶν, γνησιότητι τ' ὀδυῖν
εἰς ὑπογάστριον ἐμπίπῃσι, καὶ εἰς περίναμον·
Οἱ θεὶ τὴν κύστιν συμπονέουσι τόποι.

Si quis sanguinem unaque grumos
sæpe mingat, ac stranguriam ha-
beat, unaque dolor incidat in aqua-
culum, & in interfoemineum, huic
eficæ vicinæ partes laborant.

**Quod si vel grumi, vel sanguis profluat, atque
Præterea urinae sit via difficilis,
est in ima alvus, perineum condoleatque:
Esse in vesica colligitur vitium.**

ἈΦΟΡ. πα'. Aphor. 81.

ΗΝ αἷμα καὶ πύον ἔρειν καὶ λεπίδας, καὶ
ὀσμὴ βαρεῖν ἢ, τῆς κύστιος ἔλκωσιν
σημαίνει.

Ἄιμα

Aίμα, πύον, λεπιδες τ', ὁσμὴ τε βαρεῖα ἐν ἔρω,
 Ἐλκωσιν φράζει κύστις ἔσαν ἔσω.

SI quis sanguinem aut pus mingat
 cum squamulis & cum gravi odo-
 re, vesicæ exulceratæ significatio fit.

Cυμὴ, exit sanguis, pus, squamae, significantur
 ulcera vesicæ, si sit odore gravi.

ἌΦΟΡ. πβ'. Aphor. 82.

Οκόσοισιν ἐν τῇ ἐρήθρῃ φῦμα φύε-
 ται, τέττοισι, ἀγπυήσαντος καὶ ἐκρὰ
 λυτός, λύσις.

Γιγνομένοις πυοίο τε καὶ ἐκκρινομένοις,
 φύετ' ἐν ἐρήθρῃ φῦμ' ὀκόσοισι, λύσις.

Quibuscunque in fistula urinaris
 phyma existit, phymate expura-
 to, liberantur.

Tubera nascuntur cuicunque foramine penis,
 si suppurâriat exierintque, bonum.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. πγ'. Aphor. 83.

ΟΥρησις νύκτωρ πολλὴ καὶ γνομένη, μικροτέρω τιμῷ ὑποχώρησιν σημαίνει.

Υγρομένη νύκτωρ ὕρησις εἰάν πλεονάζῃ,
Ἡ ὑποχώρησις μικροτέραν πέλειται.

URinae mictio de nocte plurima facta, parvam significat dejectionem.

Noctu quae facta est urinae copia, monstrat suppressum ventrem reddere posse parum.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον ἑ.

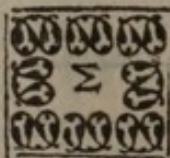
HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER V.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

Πασμὸς ἐξ ἐλλεβόρου, θανάσιμον.

Σπασμὸς εἰάν γίγητ' ἐξ ἐλλεβόροιο, γάμιστον.

Spasmus ex elleboro, funestum.

A *Lbi purgantes veratri pectora succo
Si capiat spasmus, funeris autor erit.*

ἈΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Ε Πι τρώματι πασμὸς ὀπιγυόμιμος
θανάσιμον.

Σπασμὸς εἰάν γίγνητ' ἐπὶ τραύματι, ὀλέθριόν ἐστι.

Convulsio, quæ in plagam incidit, calamitosa.

Nervorūque omnis tristi distentio nata ex Vulnere, res magni plena timore mali.

ἈΦΟΡ. γ'. Aphor. 3.

Αιματος πολλῷ ρύεντος, σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενομένος, κακόν.

Καὶ γάρ τοι κακόν, "Αιματος ἐκ πολλοῦο ρύεντος, Σπασμὸς γ' ἢ λυγμὸς αἰψ' ἐπιγενομένῳ."

Nam quæ ex nimia sanguinis profusione incidit convulsio, vel singultus, malum.

Largè si sanguis profuxit, subsequiturque Hæc, vel singultus: vix medicina juvat.

ἈΦΟΡ. δ'. Aphor. 4.

Επὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενομένος, κακόν.

Τοῖσι

Τοῖσι κατὰ μερμένοισιν ὑπὲρ τὸ δέον, κακὸν ὄστι,
 Σπασμός γ' ἢ λυγμός αἰψ' ἐπιγεινόμενος.

Convulsio que immodicam sequi-
 tur purgationem, aut singultus
 malum.

Nec minus horribile est, si perpuratum & inanem
 Alterutrum oppressit, ariditate nocens.

ἌΦΟΡ. ε'. Aphor. 5.

ἮΝ μεθύων ἐξαίφνης ἀφωνός τις γίνη-
 ται, σπασμοῖς ἀποθνήσκει ἢ ὑπὸ με-
 πυρετὸς ὀπιλάβῃ, ἢ ἐς τιμὴν ὄριον ἐλθὼν
 καθ' ἡμῶν αἰκράπαλαι λύονται, φθέγγηται.

ἮΝ μεθύων δέ τις ἐξαίφνης γίνηται ἀφωνος,
 οὐδ' ἀποθνήσκει σπασμῶ ἐπερχομένῳ.
 Ἦν πυρετὸς μὴ ἔπιπῃ, ἢ τοι φθέγγηται ἐν ὄρει.
 Ἦ εἰώθε βλάβῃ ὑπνῶ εἰλανέμεναι.

SI quis ebrius repentè obmutescat,
 convulsus moritur: nisi febris in-
 cidens eum corripiat, aut quo tem-
 pore crapulæ solvi solent, vocem
 edat.

Convulsis moritur nervis, cuicumque repente
Torpuerit nimio lingua retenta mero:
Ni cadat in febrim, vel caepit tempore eodem,
Quo sese solvit crapula, voce frui.

ἌΦΟΡ. 5. Aphor. 6.

Οκόσοι ὑπὸ τετρῶν ἀλίσκονται, ἐν
τέσσαρσιν ἡμέρησιν ἀπόλλυνται· ὡς
ἀνὰ τετρασδεκάφυγωσιν, ὑγιέες γίνονται.

Οἱ ὑπὸ τῶν τετάνοιο ἀλίσκόμενοι, ὀλέκονται
ἡμασιν ἐν πύρεσσι· ὡς ἢ μή, αὖ ὑγιεῖς.

Quos tetani vis magna exercet,
Intra quartum diem intereunt:
quod si hunc effugerint, tetano le-
vantur, & sani evadunt.

Quarto, aut ante diem quartum perimit rigor: istum
Si effugias, fiet non dubitanda salus.

ἌΦΟΡ. 6. Aphor. 7.

Τὰ ὀπιληπικὰ ὀκόσοισι παρὰ τῆς
ἡβῆς γίνονται, μετὰ τῶσιν ἴχει ὀκό-

κοιοσι δὲ πέντε καὶ εἴκοσιν ἑτέων γίγνεται, τὰ
τέτοισι τὰ πολλὰ σωμαποθήσκῃ.

Οιοσι παρὰ τῆς ἡβης τὰ πηλικιὰ ἀν γίγνηται,
τοῖσι μετὰ τὰς ἐσθ'· οἷσι δὲ πέντε ἑτέων,
πέντε καὶ εἴκοσ' ἑτέων γίγνηται, τοῖσι τὰ πολλὰ
Ἰντρος θάνατος γίγνεται οὐλόμηνθ.

Comitiales morbi, aut convulsi-
ones epilepticæ quibus ante pu-
bertatem eveniunt, curationem reci-
piunt: at quibus eæ eveniunt vigesi-
mo quinto ætatis anno, maximam
partem commoriuntur.

Pubescenti oriens epilepsia, mobilis: anno
quinto & viceno vix quid habebit opis.

ἌΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

Οκόσοι πλευριτικοὶ γνόμμοι, οὐκ
ἀνακαθάρουται εἰ τεσσαρεσκáδεκα
ἡμέρησι, τῶ τέτοισιν ἐς ἐμπύημα μεθίσταται.

Ἡ πλευρίτις ἐς ἐμπύημα μεθίσταται, οἷς μὴ
ἔν δέκα καὶ πούρεω ἡμάσιν ἐκπίυεται.

Quicumque

QUicumque pleuriticus expectorabilem materiam non excludunt intra dies quatuordecim, iis in empyema degenerat.

Cui dolor est lateris, bis septem ni ille diebus Nonnihil expuerit: pus generatur ibi.

ἈΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Φθίσις γίνεσθαι μάλιστα ἡλικίῃσι τῆσιν ὑπὸ ὀκτωκάδεκα ἔτεων μέχρι πέντε καὶ εἰκοσίων.

Ὀκτωκάδεκ' ἀπὸ μέχρι εἴκοσι καὶ δεκαπέντε, μάλιστα γίνεσθαι ἡλικίῃσι φθίσεις.

Tabes in eas maximè ætates incidit, quæ à decimo octavo ætatis anno ad trigessimum quintum finiuntur.

It decimo octavo tabes ætatis ab anno, Dum fermè septem lustra peracta sient.

ἈΦΟΡ.

'ΑΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

ΟΚόσσοι κινάγχλω ἀφ' αὐτῶν
τὸν πνεύμονα πρέπειαι, ἐν ἑπτά ἡμέ-
ρησιν ἀποθνήσκουσιν· ἢ δὲ ταύτας ἀφ'
φύγῳσιν, ἔμπυοι γίνονται.

ΟΥλομένην ὀκόσοι διὰ δὴ φεύγῳσι κινάγχλω,
Ἐς τὸν πνεύμονα τοῖς εἰ πρέπειαι τὸ κακόν,
Ἐπτά ἀποθνήσκουσιν ἐν ἡμασιν· ἢ δὲ διὰ ταῦτα
φεύζῳσιν, γίνονται ἕσπερον ἔμπυκοί.

Qui ex anginosi fiunt peripneu-
monici, intra septem dies mori-
untur: Quòd si ab illis superstitite
evaserint, fiunt suppurati.

Vertitur angina in pulmonem, quæ citò finem
Accipit, & septem conficit ante dies.
Quod nisi contingit, tempusque hoc præterit eger,
suppurare aliqua est parte necesse malum.

'ΑΦΟΡ. ιά. Aphor. 11.

Τοῖσιν ὑπὸ τῶν φθισίων ἐνοχλημένοισιν
ἢ τὸ πύσμα, ὅπερ ἀν' ἀποβήσῳσι
βαρὺ ὄζει ἐπὶ τῶν ἀνθρακῳσιν ἔπιχρόμῳνον.

καὶ αἱ τείχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανάσιμον.

A I τείχες ἐκ κεφαλῆς ῥέουσι, καὶ βαρὺ ὄζον ἐν πυρὶ πύσμα ἐόν, ἐν φθισίεσι, κακόν.

CUm tabi implicitis, quod tussiendo excluditur sputum, graviter oleat dum carbonibus ardentibus infunditur, capillique defluant, funestum.

TAbentis sputum grave oleans dum imponitur igni, Perniciem ostendit, depereunte coma.

ἌΦΟΡ. Β'. Aphor. 12.

Οκόσοιπιν ἂν φθισιῶσιν αἱ τείχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσιν, ἔτσι διαρροίης πικρομυδνῆς ἀποθνήσκουσιν.

Οἱσι τείχες κεφαλῆς φθισιῶσιν ἀπορρέουσι, τοῖσι διαρροίη γλυκομυδνῆ, ὀλοόν.

Uibuscunque tabidis è capite una capilli defluunt, ii diarrhoeâ superveniente moriuntur.

L

Cumque

Cumq̄ diu hoc morbo traxit, labente capillo
 Alvus si fusa est, mors properata subit.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Οκόσοι αἷμα ἀφρώδες ἀναπύουσι, τῶν
 τέοισιν ἐκ τῶ πνεύμονος ἢ τοιαύτη
 ἀναγωγὴ γίνεσθαι.

Αὶμ' ὀκόσοισιν ἀφρώδες ἀναπύεσθαι, ἀναγωγὴ
 τοιαύτη φύεται πνεύμονος ἐκ φλεβίων.

Qui sanguinem spumantem tussi-
 endo excreant, iis ex pulmone
 talis exclusio fit.

Spumantem si quis profuderit ore cruorem,
 Pulmonum vitio sic cecidisse patet.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

Υπὸ φθίσιος ἐχιδνῶν ἀγάρροια ὅτι
 χυοιδνῆ, θανατώδες.

Τὸ φθισιῶντι διαρροίη ἐπιέσα, κίρκισον.

TAbedetento profluvium alvi superveniens, lethale.

Correptus cum profluvio fit tabidus alvi, Cunctis invisum mortis obibit iter.

ἈΦΟΡ. ΙΕ. Aphor. 15.

Οκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίνονται, ὡς ἀνακαθάρθωσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν, ἀφ' ἧς ἀν' ἡ ῥῆξις γίνεται, πάλιν ὡς δὲ μή, ἐς φθίσιν μετίστανται.

Εμπυϊκοὶ ὀκόσοι ἐκ τῆς πλευρίτιδος εἰσιν, ἢν ἐπιγνομύων πύσματος ἐκκρίσιων τεσσαράκοντα καθαρθεύσ' ἀν' ἐν ἡμασιν, ἐξ ἧς ἤρξατο τὸ πρῶτον τοῦτο πύσιο ρύσις, Πάλιν ὡς εἶναι ἐν ἡμασι τεσσαράκοντα. ἢν μή, γίνονται ἐκ τῆς δὲ φθισικοί.

QUicunque à pleuritide empyi (hoc est, purulenti vel suppurati) redduntur, quando expectorandi finem faciunt quadraginta diebus, ex quo rupta fuerit pleuritidis vomica, liberantur: sin minus, in phthisin degenerant.

IN lateris morbo cui suppuratio facta est,
 Atq; exin decies quattuor ante dies
 Suprà purgatur, saluum docet esse futurum:
 Quod nisi fit, tabes lenta deinde subit.

ἘΦΟΡ. 15. Aphor. 16.

Τὸ θερμὸν βλάβη ταῦτα, τοῖσι
 πλεονάκισ χρεομύοισι σαρκῶν ἐκθή-
 λωσιν, νεύρων ἀκράτεια, γνώμης
 νάρκωσιν, αἰμορραγίας, λειποθυμίας ταῦ-
 τα οἷσι θάνατος.

⊖ Θερμὸν μὲν βλαβερόν, τοῖς πολὺν κί χρεομύοισι
 Σάρκας τ' ἀδενείας, νεύρων τε ἀκράτεια,
 Νάρκωσιν γνώμης, αἰμορραγίας, θυμῶν τε
 Ἐκλείψει ποιέει τοῖς δ' ἐπέσαι θάνατος.

CAlidum in hæc calamitosum est,
 Hæcque affert calamitates his
 qui eo sæpe multumq; utuntur, car-
 nium laxationem, nervorum infirmi-
 tatem, mentis stuporem, hæmorrha-
 gias, lipothymias: quæ sunt ejusmo-
 di, ut mortis consecutionem afferant.

Qui nimius calor est, corpusque effœminat, atque
Nervos emollit, mentem hebetatque simul:
Sanguinis ac rivus, animi fert deliquiũmque:
Unde & ad extremum mors violenta rapit.

ἈΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Τὸ δὲ ψυχρὸν, σπασμὸς, τετάνυς,
μελασμὸς, & ῥίγηα πυρετώδεια.

Ψυχρὸν δέ, βλαβερόν· ποιεῖ γὰρ τῆτο μελασμὸς,
σπασμὸς, καὶ τετάνυς, ῥίγηά δ' ὡς πυρετῆς.

Frigidum verò [hæc affert in-
commoda,] Convulsiones, te-
tanos, livores, quasique partium de-
nigrationes, & rigores febriles.

Distendit frigus nervos, infertque rigorem,
Nigritiem, horrorem concitat inque febrī.

ἈΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Τὸ ψυχρὸν, πολέμιον ὀστέοισιν, ὀδῶ-
σι, νεύροις, ἐγκεφάλῳ, νωτιαίῳ μυε-
λῶ· τὸ δὲ θερμόν, ὠφέλιμον.

Τὸ ψυχρὸν, πολεμῆϊον ὀστέοισιν, ὀδῶσι,
 Νέυροισι, τῷ νώτῃ μυελῷ, ἐγκεφάλῳ
 Πᾶσι ἢ τοῖσι φίλον καὶ χρήσιμὸν ἔσται, τὸ θερμὸν.

Idem frigidum, bellum indixit of-
 sibus, dentibus, nervis, cerebro,
 dorsali medullæ: calidum verò his
 præstat adjumentum.

Osibus & nervis, cerebro dorsique medulle,
 Dentibus adversum est: adjuvat ista calor.

ἌΦΟΡ. ΙΓ. Aphor. 13.

Οκόσα κατέψυκται, ἐκθερμαίνεσθαι δεῖ,
 πλὴν ὅκόσα αἰμορραγέει, ἢ μέλλει.

Οσὰ κατέψυκται, δεῖ ἐκθερμαίνεσθαι, ἢ μὴ
 ἢ αἰμορραγέει, ἢ μέλλει ἢ φοβέσθαι ἢ.

Quæ refrigerata sunt, calfacere
 oportet; modò ex iis sanguis
 non fluat, aut fluxurus fit.

Frigida calferi debent, tantummodo demptis
 unde fluit sanguis, sanguis & unde fluet.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

ΕΛκεσι τὸ μὲν ψυχρὸν δακνῶδες, δέρ-
μα περικληρωθῆ, ὀδυώλω ἀνεκ-
πύητον ποιεῖ, μελασμός, ῥίγχα πυρετώ-
δεα, σπασμός, καὶ τετάνος.

ΕΛκεσι τὸ ψυχρὸν δακνῶδες, καὶ περὶ δέρμα
σκληρωθεῖ, ὀδυώλης ἔδὲ παρηγορικόν,
οὐδέ πύον γυνᾶσθ' ἔσθ'. ποιεῖ ὃ μελασμός,
σπασμός, καὶ τετάνος, ῥίγχα δ' ὡς πυρετῆς.

Ulceribus frigidum est acerbum,
& mordax; cutem obdurat, do-
lorem reddit suppurati expertem,
[ideóque] livores, rigores febriles,
convulsiones, & tetanos [hoc est,
distentiones] inducit.

Insuper infestat præmordax ulcera frigus,
Durámque & nigram cogit habere cutim;
Distendit nervos, & suppurare dolorem
Non finit: hinc horror nascitur, atque tremor.

ἌΦΟΡ. κα'. Aphor. 21.

Εστι δὲ ὅκτι ἐπὶ τετάνῳ ἀνευ ἔλκεος
 ἐνέῳ εὐσάρκῳ, φέρεος μέσῳ, ψυχρῶ
 πολλῶ κατὰ χύσις ἐπανάκλησιν φέρμα
 ποιέεται· θερμὴ δὲ ταῦτα ρύεται.

Εστι δ' ὅκτι ἐπὶ τῷ τετάνῳ ἀνευ ἔλκεθ' ὄντι,
 ἐν νέῳ εὐσάρκῳ, ἢ μέσον ἢ τὸ φέρος,
 ἢ ψυχροῦ χύσις πολλοῦ κατὰ ἐπανάκλησιν
 ποιέεται δέρμης· ἢ δέ, νόσοιο λύσις.

Sed tamen fieri potest ut in tetano
 Sulceris experte, juvene bene ha-
 bito, æstate mediâ, frigidaë quàm co-
 piofa profusio calorem nativum re-
 vocet: Calor autem hæc solvit.

Nonnunquam sed si rigor absque sit ulcere, nec non
 Plenus si juvenis, solque leone manens:
 Frigida lymphæ potest prodesse infusa; calorem
 Quod revocet: propriè sic juvat ista calor.

ἌΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Τὸ φερμὸν ἐκπυητικόν, ὅκτι ἐπὶ
 παντὶ ἔλκεϊ, μέγιστον σημεῖον ἐστὶ
 ἀσφα

ἀσφαλείω δέρμα μαλάσσει, ἰχναίνει,
 ἀνώδυνον ῥιγέων, σπασμῶν, τεταίνων παρ-
 ηρηρικόν τιώ δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ καρρηβα-
 εἰω λύσει πλείστον δὲ ἀφαιρέσει ὀστέων κατ-
 ἡγυμασι, μάλιστα δὲ τοῖσιν ἐπιλωιδύοισι
 τετέων δὲ μάλιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἔλκεα
 ἔχουσι ἔσθ' ὀκόσα ὑπὸ φύξιος θνήσκουσι ἢ
 ἐλκῶται, ἔσθ' ἐρπίσι ἐδοιδύοισιν, ἔσθ' αἰ-
 δοίω, ὑτέρη, κύσει. Τετέοισι, τὸ θερμόν, φί-
 λιον καὶ κρῖνον· τὸ δὲ ψυχρόν, πολέμιον καὶ
 κλεινόν.

ΕΚπυητικόν ἔστι τὸ θερμόν τ', ἔσθ' ὑγείω,
 καὶ ὅτ' ἐπὶ πάντ' ἔλκει, σῆμα μέγα·
 δέρμα μαλάσσει τ', ἰχναίνει τε, καὶ ἄλγεα παύει,
 ῥιγέων καὶ σπασμῶν ἔστι παρηρηρικόν,
 καὶ τεταίνων λύει ἢ καρρηβαρίω· πολύχρηστον
 ἔστι βοήθημα ἐν τοῖσι κατηγματικαῖς,
 τοῖσι μάλιστα ἢ τῶν ὀστέων ψιλωιδέντεσι,
 καὶ τετέων μάλλον τοῖσι ἐν τῇ κεφαλῇ
 ἐλκεῖ ἔχουσι, καὶ ὅσ' ὑπὸ φύξιθ' ἐκνεκρῶται,
 ἢ ἐπὶ ἐλκῶται τοῖσι ἢ ἐδοιδύοισι
 ἐρπίτεσι, καὶ ὑτέρη, αἰδοίω τε, καὶ ἔσθ' ἔσθ',
 καὶ κύσει. Τέτοις πάντιν ἀεὶ φίλιον,
 γάτοις πάντιν ἀεὶ φίλιον κρῖνον τε, τὸ θερμόν
 ἔσθ' ἔσθ' καὶ κτεῖνόν ἔστι, τὸ ψυχρόν ἔσθ'.

Calidum est suppuratorium, non tamen quovis in ulcere præclarè ad salutem apparet & facit: cutim emollit, ac crassam extenuat, dolorem sedat: idèmq; rigorem, spasmus, tetanum, [seu distentionem] mitigat: quinetiam capitis gravitatem solvit: sed admirabile quantum fracturis ossium sit adjumentum, ac præsertim suâ cute nudatis: maximèque inter eas fracturas quibus caput est ulceribus obsessum, quæcunque frigoris sunt emortua aut exulcerata: & herpes exedentes juvat: sedi, pudendo, utero, vesicæ; his calidum amicum est, & secundi judicii: frigidum verò his est bellicosum, & interimens.

Suppurare calor faciens, dat signa salutis;
 Quamvis non omni hoc ulcere præstet idem;
 Emollitque cutim, extenuat, lenitque dolorem,
 Distentos nervos prærigidòsque fovet:
 Horrores, capitis gravitatem solvit, & ossa
 Si que sint fracta aut nuda juvare potest:
 Ulcera item capitis, partèsque à frigore victas,
 Quin & ad ossa ulcus quod penetrando vorat:
 Vesicæ prodest, sedi, vulvæ, atque pudendis:
 Utilis his calor est; frigus ubique nocet.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ΕΝ τετέοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ χρέε
 εἶναι, ὁκόθεν αἰμορραγεί, ἢ μέλλει
 ἢ ἐπ' αὐτῶ, ἀλλὰ πρὶ αὐτῶ ὁκόθεν
 πύρρει. Ἐκόσαι φλεγμοναί, ἢ ὀπιφλα-
 σματα ἐς τὸ ἐρυθρὸν ἔφαμον ῥέποντα
 αἰματι, ὀπι αὐτῶ ἐπεὶ τότε πα-
 μα μελαίνει. Καὶ ἐρυσίπελας τὸ μὴ ἐλ-
 κιδμον ὠφελεί ἐπεὶ τότε ἐλκιδμον
 λάπει.

ἘΝ τετέοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ χρέε ὁκόθεν ὡς
 "Αἱματι ἢ ῥήξις, ῥήξις ἢ φόβος"
 ἢ ἐπὶ αὐτῶ δέ, ἀλλὰ περίξ ὁκόθεν ὡς ὀπιρρεί.
 φλεγμοναί ἢ δὲ ὁκόσαι, ἢ ἐφλογίσματ' ἐπι
 ὡμα ῥέποντ' ἐς ἐρυθρὸν, εἰν νέον αἶμα, ἐπὶ ταῦτα.
 Μὴ πὶ παλαιά, ἐπεὶ ταῦτα κελαινα ποιεῖ.
 φελέει τε κ' ἐρυσίπελας. μὴ ἐλκεθ' ὄνιθ,
 Ἐλκωθέντι ἐπεὶ ὅστιν αἰ βλαβερόν.

Æterum ad hæc rerum frigida-
 rum valet usus, undecunque fan-
 ginis profluvium est, aut unde futu-
 rum: nec tamen super ea, sed circum,
 unde

unde scilicet sanguis effluit, & quocunque inflammationes, partiumque ardores, & incendia quæ ad rubrum & sanguineum colorem tendunt, recente efflorescente sanguine, super his adhibeto: nam his, quæ inveterarunt, livorem afferunt. Et ipsum Erysipelas ulceris expertis curat, quandoquidem exulcerato calamitosum est.

Sanguine fluxuro aut alicunde fluente, propinquas Partibus affundi frigida debet aqua.

Inflammatione recens ad rubrum subque cruentum Tendens, admota hæc frigida sepe levat: Denigratque vetus, sacroque medebitur igni Ulceris experti; cui secus officiet.

Ἀφορ. κδ'. Aphor. 24.

Τὰ ψυχρά, ὅσον χῶν καὶ κρύσταλλοῦ τῶ σήθει πολέμια, βηχέων κινητικῶν αἰμορροϊκῶν, καταρροϊκῶν.

Πάντα τὰ ψυχρά ἐόντα, χῶν ὡς ἢ κρύσταλλοῦ Ἐχθρά τε τῶ σήθει, τοῖσι τε πνευμονικοῖσι Ἔστι ὃ καὶ βηχέων κινητικῶν πολλάκι ταῦτα. Καὶ δ' αἰμορροϊκῶν, καὶ τε καταρροϊκῶν.

Frigida

Rigida, cujusmodi sunt nix & glacies, pectori sunt inimica, tussis movent, sanguinis profluvia cient, atarrhos excitant.

Rigida, ceu nix & glacies, non ledere pectus
Non possunt, tussis efficiendo graves:
ve venis multum cogunt manare cruoris,
A cerebroque frequens hinc pituita fluit.

ΑΦΟΡ. κέ. Aphor. 25.

Γὰρ δὲ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα ἔσ' ἀλγύματα ἄτερ ἑλκῆος, ἔσ' ποδαγρικά, καὶ ἀσπίσματα, τῶν τεων ἔσ' πλείστα τὸ ψυχρὸν πολλὸν κατὰ χεόμενον ῥηίζει τε ἔσ' νάρκη, καὶ ὀδυνώω λύει νάρκη γὰρ μετρίη, ὀδυνῆς λυτική.

Ἰάντ' οἰδήματα καὶ ἀλγύματα εἰν ἄρθροισιν,
Ἦν μὴ ἑλκος ἔσ', ἀσπίσματα, καὶ ποδαγρικά,
ῥηίζει τε πολὺς ψυχρῶ ῥόθ' ἰσθαίνει τε.
Νάρκη γὰρ μετρίη ἔσ' ὀδυνῆς λυτική.

✓ Erum articulorum tumores & dolores ulceris expertes, & podagrica,

dagrica, & convulsiones, horum san-
plurima frigida copiosè affusa mit-
gat, levat, & adæquat, atque ità do-
lorem sedat: huc accedit, quòd stu-
por modicus dolorem sedat.

Articuli tumidi, podagra, & distentio nervi,
Usu solvuntur frigidioris aque:
Tollitur indè dolor quicumque est ulceris expers:
Vincitur à modico namque stupore dolor.

'ΑΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

Υδωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον
ταχέως ψυχόμενον, κεφώτατον.

Υδωρ (τὸτο μὲν ἴδι) ταχέως θερμαινόμενον τε
ψυχόμενον τε ταχέως, κεφώτατον πέλεται.

Aqua, quæ citò calefit & citò re-
frigescit, levissima est.

Quæ citò calferi & citò refrigerare nata est,
Ex levibus constat partibus unda magis.

ἈΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Ὅσοισι δὲ πιεῖν ὀρέξῃες νύκτωρ, τοῖσι
πάνυ διψῶσιν, ἢ ὄπτικοιμηθῶσιν,
γαθόν.

Ἰνεὶν ὀρεζόμενοισι λίλω διψῶσιν νύκτωρ,
Πάει τὴν διψῶν ὕπνῳ ἐπερχόμενῳ.

Si noctu bibendi sunt appeten-
tes, hos admodum sitientes so-
num inire juvat.

*Mensa quicumque siti de nocte premuntur,
Somno si possint tradere membra, juvat.*

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Ἰναμκείων ἀρωγόν, ἢ ἐν ἀρώμασι πυρίη
πολλαχῶ δὲ ἢ εἰς ἄλλα χρήσιμη ἐν
λίῳ, εἰ μὴ καρρβαρίας ἐνεποίει.

Ἰστι γυναικείων, πυρίη ἐν ἀρώμασ' ἀρωγόν
Πολλαχῶ ἐν δ' εἰη χρήσιμη εἰς ἕτερα,
μὴ, ὡς τὰ πλείστα, καρρβαρίας ἐνεποίει.

Suffitus

Suffitus aromatum muliebria ciet
 idémque ad alia non rarò valeret
 nisi capitis gravitatem afferret.

Menstrua suffitis ducuntur odoribus, atque
 Ni caput hi peterent, commoda plura daren

ἌΦΟΡ. κζ'. Aphor. 29.

Τὰς κυέσας φαρμακεύειν, ἢ ὄργα, τε
 τετράμινα, ἔ᾽ ἄχρι ἐπὶ μίλων, ἢ ὅσο
 δὲ ταύτας· τὰ δὲ νήπια ἔ᾽ ὀρεσβύτερα
 εὐλαβέεσθαι χρή.

Τὰς κυέσας, ἢ ὄργα, τετράμινα, ἔ᾽ ἄχρι
 Ἐπὶ ἔτι ἢ μίλων, ἔστι καθαίρειν,
 καί τῳ ἔ᾽ πᾶσιν ἢ ὅσον τὰ δὲ νήπια ἔόντα
 εὐλαβέεσθαι χρή, ἔ᾽ τὰ γὰρ ὀρεσβύτερα.

Prægnantes quidem purgandæ, si
 humor sit efferus, & quadrime
 stris gestatio, dum leptimestris fuerit,
 quamvis hæc minús: nam in minore &
 grandiore foetu cautiùs religiosiùsq;
 agendum.

29 Vid. suprâ Lib. 4. Aph. 1.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Γυναὶκί ἐν γαστρὶ ἔχουσα, ἔποπιος
τῶν ὄξεων νοσημάτων λιφθίωται, θανα-
νάσιμον.

ἩΝ πάθος ὄξυ λάβησι γυναῖκ' ἐν γαστρὶ ἔχουσαν,
τὴν μὲν, ἢ ἔμβρυον, ἢ ἀμφω σκοτενέει.

Mulierem gravidam ex ullo
morbi acuti genere laborare,
inestum.

Regnans si mulier morbo tentetur acuto,
Hanc facile absunit vis ea tanta mali.

ἈΦΟΡ. λβ'. Aphor. 31.

Γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα
ἐκπιτρώσκει ἤ μᾶλλον, εἰ μείζον εἴη τὸ
ἔμβρυον.

Ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐπιπρωσκει φλεβίῳ
τμηθέντι μᾶλλον δὲ, ἢ μὲγα τὸ ἔμβρυον ἢ

Mulierem ingravidatæ si vena tunda-
tur, abortit: eoque magis, si fœ-
tis sit grandior.

Incisa gravidæ vena patiuntur abortum,
Et magé, si partus grandior intus erit.

ἌΦΟΡ. λβ'. Aphor. 32.

Γυνακὶ αἷμα ἐμέσση, τῷ καταμηνι-
ων ῥαγύτων, λύσις γίνεσθαι.

Παύεται αἷμ' ἐρέεσα, ἢ ἂν καταμήνια ρεύσῃ.

Mulieri sanguinem evomenti, men-
struis erumpentibus, vomend-
finis.

Fœmina puniceum si ejetat ab ore cruorem,
Succurrunt quoque menstrua citâ modo.

ἌΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Γυνακὶ τῷ καταμηνίων ἐκλείπόντων
αἷμα ἐκ τῷ ῥινῶν ῥυιῦσθαι, ἀγαθόν.

Ἡ καταμηνία ἐκλείπησιν τῆσι γυναιξίν,
Ἐκ τῷ μὲν ῥινῶν αἷμα ῥυῖν, ἀγαθόν.

Mulieri suppressis mensibus, san-
guinis è naribus profuvium bo-
no est.

Menstrua

Menstrua quotquot habent casu suppressa, levantur sanguine per nares exiliente foras.

'ΑΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Γυνακί εν γαστρί έχέση ιω' η κοιλιή
πολλά ρυή, κίνδυνος εκτρώσαι.

ΤΗ εν γαστρί έχέση εκτρώσαι κίνδυνος,
Ην η κοιλιή οι πολλάκι πολλά ρυή.

Mulieri gravidæ, si alvus profusior sit, abortionis periculum imminet.

Versatur magno gravida in discrimine partus, Absque modo si alvus sit resoluta sibi.

'ΑΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

Γυνακί εω' υστερικων ενοχλημένη,
η δυστοκίαση, παρμος επιγνώμνος,
αγαθόν.

Υστερικων η δυστοκίης εω' ενοχληθείση
Εσι γυναικί αγαθόν, παρμος εω' αρχόμενος.

UTerinae mulieri, aut ægrè parienti, oborta sternutatio est bona.

ÆGrè parturiens quæcunque, locisve laborans, Sternutamenti robore sentit opem.

ἌΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Γυνακὶ τὰ καταμύωια ἀχροα, καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ αἰεὶ γινόμενα, καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει.

Αχροα καὶ καταμύωια ἢ, καὶ μὴ κατὰ ταῦτα, σημαίνει ὅτι δεῖ σῶμα καθαρῆμεναι.

MUlieri si fluxerint menses decoloros, qui nec eodem modo bene respondeant, purgatione opus esse significat.

TEmpore non solito profusi deque colores Menses, purgari corpora velle docent.

ἌΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

Γυνακὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσθαι καὶ οἱ μασθοὶ ἐξάφνης ἰχνοὶ γίνωνται, ἐπιτερώσκει.

ΑΙΨ' ἰχναινομενίων μαδῶν, γυνὴ ἐκπιτρώσκει.

Mulieri ingravidatæ si mammæ re-
pentè extenuentur, abortit.

Si gravide subito cuius macrescere mammæ
cœperunt, partum sustinuisse nequit.

ἌΦΟΡ. λη'. Aphor. 38.

Γυνακὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ ἢ ὁ ἕτερος
μαδὸς ἰχνὸς γένηται δίδυμα ἐχέσῃ,
θάτερον ἐκπιτρώσκει. Καὶ ἢ μὲν ὁ δεξιὸς
ἰχνὸς γύνῃ, τὸ ἄρσεν ἢ δὲ ὁ ἀριστερός,
τὸ θῆλυ.

Τῶν μαδῶν ἕτερος δίδυμ' ἢ ἐν γαστρὶ ἐχέσῃ
ἰχνὸς γένηται, ἢ δὲ δίδυμων θάτερον
ἐκπιτρώσκει δὴ. Καὶ ἢ μὲν ὁ δεξιὸς, ἄρσεν
θῆλυ δὲ, ἢ ἰχνὸς μαδὸς ἀριστερός ἢ.

Quia & mulieri gravidæ si altera
mamma extenuetur, ac gemel-
los gerat, alterum abortit. Ac si
dextera quidem extenuetur, marem
abortit; si autem sinistra, foeminam.

Siqua ferat geminos, macrescente ubere leuo,
Fœmina: mas, dextro deficiente, perit.

ἌΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ἩΝ γυνὴ μὴ κύουσα μηδὲ τετοκῆσα
γάλα ἔχη, ταύτη τὰ καταμύδια
ἐκλέλοιπεν.

ἩΝ γὰρ ἔχη γυνὴ ἢ τετοκῆσα ποτ', ἢ δὲ κύουσα,
Ἐμύδιον ταύτη ἐκ τε λέλοιπε ῥόνον.

Si mulier neque prægnans neque
puerpera lac habeat, huic suppres-
sa sunt menstrua.

Si quæ nec peperit, gravida nec gestat in alio,
Lac. habet, huic fisti menstrua scire licet.

ἌΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Γυναξιν ὀκόσησιν ἐς τὰς τιτφοὺς αἷμα
συσπρέφεται, μανίω σημαίνει.

Σημαίνει μανίω αἷμα ἐν τιτφοῖσι γυναικῶν.

Quibuscunque mulieribus sanguis
in mammis colligitur, phanati-
cæ fiunt.

suffusa

*Suffuse verò muliebres sanguine mammae,
Præscia venturæ signa furoris erunt.*

ἌΦΟΡ. μά. Aphor. 41.

Γυναῖκα ἢ δέλης εἰδέναι εἰ κύει,
ἐπιὼ καθεύδον μέλι, μελίκρητον
διδόναι πιεῖν κῆν μὲν σφόδρον ἔχει
πρὸς τὴν γαστέρα, κύει ἢ δὲ μή, ἢ κύει.

*H*N δὲ δέλης γινώσκειν πρότερον γινώσκειν ἢ κύει,
Τῆδε μελίκρητον δὸς πρὸ τῆς εὐδεδυραίας.
καὶ γὰρ τοὶ κύει, πρὸς τὴν γαστέρα ἢ πρὸς ἔσθιν
Ὁ σφόδρος ἢ μὴ ἔσθ' ὁ σφόδρος, ἢ κύει.

*S*I nōsse velis an mulier utero ge-
rat vel conceperit, jamjam dor-
nituræ melicratum bibendum exhi-
beto: quòd si alvi torminibus infeste-
tur, concepit; sin minus, non conce-
pit.

*S*umpto post cœnam mulso, si tormina sentit
Fœmina, conceptus fit manifesta nota.

ἌΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

Γυνὴ ἔγκυος εἰ μὴ ἄρσεν κῶει, εὐχρῆς.
ἄσπιν κῶ δὲ φῆλυ, δύχρῆς.

Ἐυχρῆς, ἢ ἄρσεν κῶεισ'. ἢ φῆλυ δέ, δύχρῆς.

Mulier gravida si quidem marem
concepit, colore est vivido : si
autem foeminam, foedo.

Si gravide mas intus erit, bonitate coloris
Imbuitur, sibi quem saepe puella negat.

ἌΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

ΗΝ γυναικὶ κύσση ἐρυσίπελας ἐν τῇ
ὑτέρῃ γυνή, θανάτωδες.

Ἐστέρη εἰνὶ, κύσση, ἐρυσίπελας, θανάτωδες.

Si mulieri gravidae in utero sit
Erysipelas, funestum.

Eveniens gravidis morbus qui dicitur ignis,
Discrimen vitæ his exitiale parit,

ἌΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Οκόσαι τῶν φύσιν λεπταὶ εἶσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐκτιτρώσκουσι ἄρην ἢ παχυθῶναι.

Πρὶν ὅ παχυθῶναι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα, αἱ ἐν τῷ κύνειν παρ φύσιν ἰσχνότεραι.

Quibuscunque gravidis extenuationis summa sunt omnia, abortiunt priusquam habitiores fiant.

Quae tenuis nimium est, partum dabit illa bimestrē, Corpus ni melior mox habitudo capit.

ΑΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

Οκόσαι τὸ σῶμα μελείως ἔχουσαι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα καὶ τρίμηνα ἄτερ προφάσιος φανερῆς, ταύτησιν αἱ κοιληθόνες ὥξης μετὰ εἰσι καὶ εὐδύναι κρατεῖν ὑπὸ ἐβάρους τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀπορρήγνυται.

Σὲν ὅκόσαι μέτεια ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα ἢ τρίμηνα ἄτερ τῆς προφάσιος φανερῆς, ταύτησιν

Quæcunque [non naturâ, sed edu-
catione] supra modum habitæ
concipere nequeunt, iis omentum os
uteri comprimit: nec antè concipi-
unt, quàm graciliores fiant.

*Quæ non concepit mulier vehementer obesa,
Illius omentum comprimit os uteri:
Procirca & sobolis deinceps spes omnis adempta est,
Ni gracili fuerit corpore visa prius.*

ἈΦΟΡ. μζ. Aphor. 47.

ἼΝ ὑτέρῃ ἐν τῷ ἰσχύῳ ἐγκειμένη ἀπὸ
πύθου, ἀνάγκη ἐμμοτον γυνέσθαι.

*Ἰν ὑτέρῃ ἐν ἐγκειμένη ἰσχύῳ ἐκπύθουσι,
Χρήσις ἀναγκάιν τῷ μοτέων πέλειαι.*

I uterus coxendici incubans sup-
puret, emmotum ulcus fieri neces-
sarium est.

*Uppurata uteri si pars sit proxima coxæ,
Præstat ibi reliquis emmoton auxilium.*

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. μή. Aphor. 48.

Ἐμβρυα τὰ μὲν ἄρσενα εἰ τοῖσι δεξιόισι
τὰ δὲ θήλεα εἰ τοῖσιν ἀριστεροῖς
μᾶλλον.

Ἐμβρυα θήλεα γίνονται κατ' ἀριστερὰ μᾶλλον
Ἄρσενα γίνονται κατὰ τὰ δεξιτέρη.

Fœtus qui mares sunt, dextrâ
fœminæ, sinistrâ magis sunt.

Conceptus fœtus si fœmina, parte sinistra:
Si mas est, uteri dexteriore jacet.

ἌΦΟΡ. μθ'. Aphor. 49.

Ἐσὺτέρων ἐκπλώσιαι παρμικὸν ἔπι
θεῖς, ἔπιλαμβάνειν τὸς μυκτῆρας
τὸ σῶμα.

Παρμικὰ δὲς, ἐπιλαμβάνει τὸ σῶμα καὶ μυκτῆρας
Ἦν ποτε ὑστερῶ μὴ ἐκπέση αὐτομάτως.

Ut excludantur secundinæ, ad
hibito sternutatorio, compri-
mere oportet nares & os.

Sternuta

*Ternutamento poterunt exire secunde,
Arctè si nares & simul ora premas.*

ἈΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

Ἡ γυναικὶ τὰ καταμύωια ἢν βέλη ἐπιχειν,
σικύλω ὡς μέγιστην πρὸς τὰς
τιτθὺς πρόσβαλλε.

IN ὃ γυναικὶ τὰ μὲν καταμύωια βέλη ἐπιχειν,
Πρὸς τιτθὺς μέγιστῶν πρόσβαλλε τὴν σικύλω.

*¶ I mulieri immoderatiùs fluentia
menstrua vis inhibere, quàm maxi-
am cucurbitulam ad mammas defi-
cto.*

Axima sub mammis defixa cucurbita, menses
Fœmineos si vis sistere, præstat opem.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

Κόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τῶν τε
σώμα τῶν ὑπερέων συμμέμυκεν.

IN ὃ γυνὴ σὺν σπέρμα λαβῶσ' ἐν γαστρὶ ἔχησι,
Ταύτῃ σὺν τῷ μέμυχ' ὑπερέων τὸ σῶμα.

Quæcunque

Quæcunque sunt gravidæ, illis os uteri connivet.

Claudatur os uteri tangenti molliùs, extensum cum rata fecundi munera conjugii.

ἌΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

ἮΝ γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχέσθῃ γάλακτος πολὺ ἐκ τῶν μαστῶν ῥυῆ, ἀδενῆς τῆς ἐμβρυον σημαίνει ἢν δὲ στεροὶ οἱ μαστοὶ ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἐμβρυον σημαίνει.

ἮΝ ῥυέσθῃ γάλακτος ἐκ μαστῶν πολὺ τῆς κνεύσης, σημαίνει ταύτη ἐμβρυον ἀδενῆς ὄν.
Ἦν στεροὶ δ' οἱ μαστοὶ ἔωσιν τῆς κνεύσης, σημαίνει ταύτη εἶν' ὑγιεινότερον.

SI cui mulieri gravidæ lactis copia è mammis profluat, infirmum esse foetum significat: si autem solidæ succique plenæ fuerint mammæ, saniores esse foetum significat.

Languet, si gravidæ ex māmīs lac profluat, infirmis illis qui duris noscitur esse valens.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Οκόσασα διαφθείρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα,
ταύτησιν οἱ πιτθοὶ ἰχνοὶ γίνονται.
ἢ δὲ πάλιν σκληροὶ γίνονται, ὁδυώη
ἔσται ἢ ἐν τοῖσι πλθοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσιν ἰχίοισιν,
ἢ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσι γένασιν.
ἢ ἢ ἀφθέρσιν.

Αἱ διαφθειρέμεναι μέλλουσι τὰ ἔμβρυα ταύταις
γίνονται οἱ τιτθοὶ παρ' ἑὸν ἰχνοτέρου.
ἢ δὲ πάλιν σκληροί, ἔκ' ἄλλ' ὁδυώη πρὸς τιτθὺς
ἔσται, ἢ ἰχία, ἢ ὄμματα, ἢ γόνατα.

QUæcunque sunt abortionem fa-
cturæ, iis mammæ extenuantur:
Contra, si duræ fiant, dolor erit vel
in mammis, vel in ischiis, vel in ocu-
lis, vel in genibus; nec abortiunt.

Nulla suum prægnans elidit foemina partum.
Ubera ni fuerint extenuata prius.
Quod si durefcant, non terret abortus: at inde
Fit genibus, coxis, luminibusve dolor.

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

ΟΚόσοισι τὸ σῶμα τῆς ὑπερέως
σκληρόν ὄντι, ταύτησιν ἀνάγκη τὸ
σῶμα τῆς ὑπερέων συμμύειν.

ἮΣι τὸ ὑπερέων σκληρόν σῶμα, τῆσιν ἀνάγκη
καὶ συμμύεσθαι ὑπερέων τὸ σῶμα.

Quibuscunque os uteri durum est,
id connivere iis necesse est.

Est quibus os uteri durum, se contrahit arcté,
Æquè ac si sobolis spes sibi certa foret.

ἌΦΟΡ. νε'. Aphor. 55.

ΟΚόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρε-
πῶν λαμβάνονται, ἔϊχυρῶς ἰχναίνον-
ται, ἀνευ πυρεθασίος φανερῆς, πικτυο-
χαλεπῶς, ἔδπικνιδιούως ἢ ἐκπιτρώσκει-
σαι κινδιωεύουσιν.

Ἦ Ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρετῶν ληφθεῖσα.
Ἰχυρῶς μὲν ἄτερ τῆς πυρεθασίος φανερῆς
ἰχναίνουσιν, ἐκπιτρώσκεισ' ἢ κινδιωεύουσι,
ἢ κινδιωεύουσι δυστοκίεσσιν μέγα.

Quæcunque

QUæcunque mulieres gravidæ
in febres [acutas] incidunt, si
vehementer extenuantur, nullâ inci-
dente aliâ [quàm febris vi] extenua-
tionis causâ, gravior est illis & peri-
culosior partus; aut certè calamitosa
est illis abortio.

*Febre laborantes gravide, nimiùmque calentes,
Partum vel perdent, difficilè mve dabunt.*

'ΑΦΟΡ. ντ'. Aphor. 56.

ΕΠὶ ῥῶ γυναικείῳ πρῶτον κακῶς ἔστι
καὶ λήθρο
θυμῆν ἢ ἐπιγνήν, κακόν.

ΓΩ' ἡ γυναικείῳ ἐπὶ ῥῶ πρῶτον κακῶς ἔστι,
θυμῆν τ' ἐκλείψις ἢ ἐπιγνημένη.

SI ad muliebrem profluvium, con-
vulsionis vel defectionis animi
accessio adjungatur, calamitosum.

*fluxum sequitur muliebrem tensio nervi
Defectusque animi, non erit absque metu.*

N

'ΑΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

Καταμύωων γινόμενων πλεόνων, ἔσονται
συμβαίνουσι καὶ μὴ γινόμενων, ἄπο
τῆς ὑτέρας συμβαίνουσι ἔσονται.

Συμβαίνουσι νόσοι καταμύωια πλείον' ἔχουσι.
Ἦν μὴ ἔχη, πολλάι ὑστεραὶ τῶν νόσοι.

Si menstrua plura fiant, eveniunt
morbi: & si non fiant vel sistantur,
ex utero morbi eveniunt.

Profusis menses morbos in corpore gignunt,
Suppressaque utero multa molesta cient.

ἌΦΟΡ. νη'. Aphor. 58.

Επὶ ἀρχῶ φλεγμαίνοντι, καὶ ἐπὶ ὑτέρας
φλεγμανέσει, καὶ ἐπὶ νεφροῖσιν ἐμπύοισι
τρασγχερίη ἐπιγίγνεται. ἐπὶ δὲ ἡπατι
φλεγμαίνοντι λυγξ ἐπιγίγνεται.

Αρχῶ φλεγμαίνοντ' ἐπὶ καὶ ἐπὶ φλεγμανέσει
ὑτέρας, ἢ δ' ἐπὶ τοῖς ἐμπύοισι νεφροῖς
Ἡ τρασγχερίη ἐπιγίγνεται. ἐφ' ἡπατι δ' ἢ λυγξ.

Recto intestino vel utero inflammatione obiectis, & suppurato renum, urinæ stillicidium supervenit. Sin autem hepar sit inflammatum, singultus succedit.

A Ut alvi, aut uteri levis inflammatio, prorsus renibus, urinæ molle retardat iter.
 Hepar uti nimio quoties exarserit aestu,
 Os ibi singultu concutiente sonat.

ἈΦΟΡ. 59. Aphor. 59.

Γυνή τω μὴ λαμβάνη ἐν γαστρὶ βέλῃ
 δὲ εἰδέναι εἰ λήψεται, περικαλύψασ
 ἱματίοισι θυμῖα κήτω κῆν μὲν πορεύε
 σθαι σοι δοκῆ ἢ ὀδμὴ γὰρ τῷ σώματος
 ἐς τὰς ρῖνας ἔς τὸ σῶμα, γίνωσκε ὅτι αὐ
 τή ἐστὶ ἐνώπιον ἀγρός ὅστιν.

ΗΝ μὴ ἐδὲ ἔχησ' ἐν γαστρὶ, ἐδὲ λάβησι,
 βέλῃαι δὲ ποτ' εἰ λήψεται εἰδέναι,
 θυμῖα κήτω, οἱ περὶ ἱμασὶ σῶμα καλύψασ
 κῆν μὲν σοι ὀδμὴ ἐλθέμεναι δοκῆ
 τῷ δια σώματος ἐς ρῖνας τε καὶ ἐς σῶμα, αὐτῇ
 οὐ δια δὴ αὐτῷ ὅστι γυνὴ ἀγρός.

SI mulier non concipiat, scire autem velis num conceptura fit, circumtectam vestibus infernè suffito: Si odor per corpus ad nares & os viam affectat, scias velim & persuasum certò habeas ipsam suo vitio infœcundam non esse.

*Quisquis scire cupis, quæ non conceperit, ullo
Num fieri possit pignore leta parens;
Vestibus obductæ facito suffimina: siq̄
Ad nares odor it; crimine, crede, vacat.*

ἌΦΟΡ. Ξ. Aphor. 60.

ἩΝ γυναικὶ εἰ γὰρ ἐχέσῃ αἷ κα-
θάροιες πορεύωνται, ἀδύατον τὸ
ἔμβρυον ὑγιαίνειν.

ἩΝ ἡ πορεύωνται καθάμωια τῆ κρείσῃ,
τῆδ' ὑγαινεύειν τὸ ἔμβρυον, ἀδύατον.

SI mulier gravida fit menstrualis,
non potest foetus esse sanus.

PRægnanti menses si quo prius ordine currunt,
Intus quod geritur, ritè valere nequit.

ἈΦΟΡ. ξα'. Aphor. 61.

ΗΝ γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται,
μήτε φρίκης, μήτε πυρετὸς ἐπιγυνο-
μήνης, ἄσασι δὲ αὐτῇ προσπίπτωσι,
λογίζεσθαι τούτων ἐν γαστρὶ ἔχειν.

ΗΝ καὶ μιλῶσα μὴ ἐκκρίνωσι γυναικὶ καθάρσιες,
φρίκης ἢ πυρετὸς μὴ ἐπιγενομένης,
Αἰ ἄσασι δὲ αὐτῇ προσπίπτωσι, λογίζεσθαι
τῆς γαστρὸς ταύτης ἐμβρυον ἐντὸς ἔχειν.

S mulier non fit menstrualis, nec
rigor ullus, nec febris illi super-
veniat, ipsa verò in cibi fastidium in-
cidat, certò scito hanc uterum ferre,
ac gravidam esse.

Conceptus, odiùmque cibi mensèsque retenti
Testes sunt: febris ni capiaturve tremor.

ἈΦΟΡ. ξβ'. Aphor. 62.

Οκόσαι ψυχρὰς ἔτι πυκνὰς τὰς μήτρας
ἔχουσιν, ἔτι κωλύουσιν ἔτι ὀκόσαι καθύ-

N 3

γαστρὸς

ρευσ ἐχουσι τὰς μήτρας, ὅ κωλύουσιν ἀπο-
 σβέννυ) γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος ἔοκόσασι ξηραὶ
 μάλλον καὶ παρκαεῖς ἐνδείη γὰρ τῆς τρο-
 φῆς φθείρε) τὸ σπέρμα. Ὀκόσασι δὲ ἐξ
 ἀμφοτέρων πῶ κρᾶσιν ἐχουσι σύμμετρον,
 αἰ τοιαῦτα ὀπίτεκνοι γίνονται.

ΟΥ κέκοσ' ὀκόσησ' εἰσι ψυχραὶ καὶ πυκναί.
 Ὀουδ' ὀκόσησ' ὑγραὶ μήτραι ὑπὲρ τὸ μέτρον.
 Καὶ γὰρ τῆσι τὸ μέτρον ὑπερ ὑγρῶσιν ἐέσθις
 Πολλάκι συμβαίνει τοῖο γόνιο σβέσις.
 Ὀουδ' ὀκόσησιν ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηραὶ καὶ θερμαί
 Μήτραι: τῆσι γὰρ αὐτὸ σπέρμα τροφῆς δέεται.
 Ἀλλ' ὀκόσασι ἐξ ἀμφοτέρων πῶ κρᾶσιν ἐχουσι
 Σύμμετρον, αἰ τοιαῦτ' εἰσ' ὀπιτεκνότεραι.

QUæcunque frigido & denso vel
 compacto sunt utero, non con-
 cipiunt; item quæ præhumido sunt
 utero, non concipiunt; nam iis semen
 genitale extinguitur: tum etiam quæ-
 cunq; ardenti sunt utero & sicco; nam
 alimenti inopiâ semen corrumpitur.
 At verò quæcunq; ex utriusq; oppo-
 sitionibus modico & temperato sunt
 utero, huiusmodi sanè sunt fœcundæ.

Frigid.

Rigida vis uteri steriles, quòd spissior equo est,
 Efficit; humenti semen inersque jacet;
 Sicciior immodicèque calens, sua semina perdunt:
 Temperies media est sola futura ferax.

ἈΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀρσέ-
 νων· ἢ γὰρ δι' ἀραιότητα τῆς σώματος
 τὸ πνεῦμα ἔξω φέρεται, πρὸς τὸ μὴ
 παραπέμπειν τὸ σπέρμα· ἢ διὰ τὴν πυ-
 κνότητα τὸ ὑγρὸν ἐκ διαχωρέει ἔξω· ἢ διὰ
 τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριᾶται, ὥστε
 ἀθροίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τῆς τῆς ἢ
 διὰ τὴν θερμασίαν τὸ αὐτὸ τῆς γένεσθαι.

Ἀρσενας ἂν τις ἴδῃ παραπλήσιον αὐτὸν πάροντας·
 Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ σῶμα ἢ πρὸς ἀραιότερον,
 αυτομάτως φέρεται τὸ πνεῦμα πρὸς τὸ μὴ ἔξω,
 Πρὸς τὸ σπέρμα καλῶς μὴ παραπέμπεται·
 Ἐν δὲ τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὸν δίκαιον πυκνὸν ἔστιν,
 τὸ ὑγρὸν ἀρ' ἐν ἔξω ἐκ διαχωρέει ἂν·
 Ἐν ψυχρὸν παρὰ μέτρον ἔστι, ἐκ ἐκπυριᾶται,
 ὡς ἀθροίζεσθαι ἂν ποτὶ τὸνδε τόπον·
 Ἐν θερμὸν παρὰ μέτρον ἔστι τὸ σῶμα, ἴσθις ἂν
 ταυτὸν γινόμενον τὴν διὰ θερμασίαν.

PAr est de maribus ratio: aut enim pro corporis raritatem spiritus foras fertur, ita ut genituram effundere nequeat; aut propter densitatem humor foras non exilit; aut præ frigiditate non incenditur, ut eò loci coacervari possit; aut propter caliditatem id ipsum illi evenit.

DE^q viris itidem; rari si corporis, aut si prædensi, calidi, aut frigidioris erunt: Languet enim semen, fertur vel spiritus extrâ, Transmitti ut nequeat, concalejit ve minus.

ἌΦΟΡ. ΞΔ', Aphor. 64.

ΓΆλα δίδοναι κεφαλαλγέσι, κακὸν κακὸν δὲ καὶ πυρεταίνεσι, καὶ οἷσιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορβορῶντα. καὶ τοῖσι διψώδεσι κακὸν δὲ καὶ οἷσι χολώδεσσι αἰ διαχωρήσεις ἐν τοῖσιν ὀξέσι πυρετοῖσιν ἔσσι, καὶ οἷσιν αἵματος πολλῶ διαχωρήσεις γέγονεν ἀρμόζει δὲ τοῖσι φθινώδεσι μὴ λίην πολλῶ

πολλῶ πυρέσσοι δίδοναι γάλα, ἔσι πυ-
ρετοῖσι μακροῖσι, ἔ βληχροῖσι, μηδενὸς
ἔσ' ὑπερφημύων σημείων παρέόντος, παρὰ
λόγον δὲ ἐκτετηκόσιν.

ΟΙς μετέωρ' ὑποχόνδρια, οἷς διαβορβορῦζει,
οἷς κεφαλῆς γίγνοντ' ἀλγέα, κ' πυρετοί,
οἷς δίψη σφοδρῆ μὲν ἔσσα, χολώδεις οἷσιν
Αἱ διαχωρήσεις, ὄξεις οἷς πυρετοί,
Αἵματος οἷς διαχωρήσεις πολλοῖς ἔχουτο
Πᾶσι μενῶν γε κακὸν τοῖσι γὰρ ὅτι δόμω.
τοῖς ἢ φθινώδεσι τοῖς μὴ σφόδρα πυρεσσόντεσσι
Καλὸν ἐνὶ βληχροῖσι, κ' χρονίοις πυρετοῖσι,
Ἦν μηδὲν παρέησι ὑπερλεχθέντων σημείων
οἷσι τὸ σῶμα ὑπεῖρ ἐκ τε τέτηκε λόγον.

LAc cephalicis exhibere, malum;
malum est etiam febricitantibus,
& quibus suspenſa quasique pendula
ypochondria murmurant; & etiam
iticulosiſ: malum est etiam quibus
bilioſa ſecedunt cum febre acuta, &
his qui ſanguinis copiam profunde-
unt. Sed conſentaneum est tabidis,
nodò non admodum febricitent: ſed
convenienter etiam ad diuturnas fe-
bres, & lentas præſcribitur, ſi nihil
eorum

eorum quæ dicta sunt adfit, & supra modum extenuatis.

L Ac sumptum, cuiusque dolet caput, acre venenum est;

Quorum & præcipiti corpora febre calent: Sive per hanc crevit sitis, aut præcordia turgent, seu bili venter, sanguine sive fluit.

Utile fit phthificis tamen, & qui febre tenentur Longa & difficili, pertenuésque fovet.

ἌΦΟΡ. ζέ. Aphor. 65.

Ο Κόσμοισιν οἰδήματα ἐφ' ἑλκεσι φαίνονται, ἔ μάλιστα σπῶνλαι, ὅθεν μαίνονται τῶν δὲ ἀφανιδέντων ἐξ ἀφνης, τοῖσι μὲν ὀπιθεν σπασμοί, ἢ τέτανοι τοῖσι δὲ ἐμπροθεν μανία, ἢ ὀδυμα πλευρῶ ὀξεία, ἢ ἐμπύησις, ἢ δυσεντερίη, ἢ ἐρυθρά ἢ τὰ οἰδήματα.

Ο Ις οἰδήματα φαίνετ' ἐφ' ἑλκεσιν, ἔ μάλιστα σπῶνλαι,

Ὅθεν γὰρ μαίνονται ἢ δὲ ποτ' ἐξ ἀφνης ταῦτ' ἀφανιδείησιν, ἐπέρχονται μετὰ ταῦτα τοῖσι ὀπιθεν μορίοις σπασμοί, ἢ τέτανοι

τοῖσι

ἴτι ὅ ἐμπροσθεν μανία, ἢ τοι πλευροῖο
 Ὀξείαι ὀδυῖαι, ἢ νόσθ ἐμπυϊκή,
 ἐ δυσεντερίη συμβαίνει ταῦτα ὅ μᾶλλον,
 ἢν οἰδήματα δὴ εἶδος ἐρυθρὸν ἐχη.

Quibuscunque tumores in pla-
 gis apparent, ii non facilè con-
 vulsione tentantur, nec facilè his insa-
 nia subnascitur: sin autem repentè eva-
 escant; iis parte posticâ convulsio-
 es, vel tetani; anticâ verò, insania, aut
 iteris dolores acuti, aut suppuratum,
 ut dysenteria: præsertim si fuerint
 li tumores rubro suffusi.

*Ulcers si tumeant, insania nulla timeri,
 Tensio nervorum nec nisi rara potest.
 unt quibus à tergo hæc, subito recidente tumore,
 Tensio nervorum his accidit atque rigor:
 t quibus antè, furor, vomicæ, laterisve dolores,
 Torminæve interdum, si tumor ille rubet.*

ἌΦΟΡ. Ξϛ'. Aphor. 66.

ΗΝ τραυμάτων ἰχυρῶν ἢ πονηρῶν
 ἑόντων οἰδήμα μὴ φαίνηται, μέγα
 κακόν.

ἢν

ἮΝ ἰσχυρὰ τ' ἔησι πονηρὰ τε τραύματα, καὶ μὴ
φαίνηται οἰδήμη', ἔστι κακὸν ὄμμα.

SI in vulneribus magnis & mal-
tumor non appareat, ingens ca-
lamitas.

PRavis & magnis, nullo apparente tumore,
Vulneribus rectè fidere nemo velit.

ἌΦΟΡ. ΞΖ'. Aphor. 67.

ΤΑ χαῦνα, χρηστά· τὰ δὲ ἔνωμα, κακὰ

Χρηστά, τὰ χαῦν' οἰδήματ'· ἀπὲρ τὰ ἔνωμα, κάκιστα

Molles & rari, [quod ad tumore
attinet] boni: crudi veró, mali.

Mollis quisque tumor fertur tutissimus esse:
Crudus permagno non venit absque metu.

ἌΦΟΡ. ΞΗ'. Aphor. 68.

Τὸ τὰ ὀπίωθεν τῆς κεφαλῆς ὀδύω
μένω, ἢ εἰ μετώπῳ ὀρθῇ φλέγ-
τημηεῖται, ὠφελές.

Ἄλλο

Αλγέα ἰὼ κεφαλῆς τις ὀπίθεν ἔχησι, μετώπῃ
 Φλέψ ὀρθὴ τμηθεῖσ' ὠφελέει γέμεγα.

CUi postica pars capitis dolet, se-
 cta in fronte recta vena est adju-
 nento.

*Postrema capitis natos de parte dolores
 Venula quæ recta est frontis aperta leuat.*

ἌΦΟΡ. ξθ'. Aphor. 69.

Ρίγεια ἀρχὴ γυναιξὶ μὲ ἐξ ὀσφύος
 μᾶλλον, ἢ διὰ νώτου ἐς κεφαλὴν ἀν-
 ῥάσι δὲ μᾶλλον ὀπίθεν ἢ ἔμπροσθεν τῆς
 ὀμματος, οἷον ἀπὸ τοῦ πηχέων καὶ μηρῶν.
 ἰτάρ καὶ τὸ δέρμα ἀραιὸν ἔχουσι θηλοῖ δὲ
 ἴστο ἢ θρίξ.

Σφύθ' ἐκ μᾶλλον τε καὶ ἐς κεφαλῶν διὰ νώτου,
 ῥίγεια πῶ ἀρχὴ τῆσι γυναιξὶν ἔχει
 ἕλλον ὀπίθ' ἢ πρόθ', ὡς ἐκ πηχέων καὶ μηρῶν,
 ῥίγεια πῶ ἀρχὴ τοῖς ἀνέρεσιν ἔχει
 ἰτάρ δέρμα γυναικες ἔχει φύσιν κατ' ἀραιόν
 ἴστο ἢ φουμένης ἐκ τειχός ὅστι μαθεῖν.

Rigores incipiunt mulieribus ma-
 ximè ex lumbis, & per dorsum
 ad

ad caput: viris autem parte postica
potiùs quàm anticâ corporis; ut cu-
bitis, & femoribus: argumento et
cutis raritas, quam pilus ostendit.

Incipit ex lumbis, per dorsumque ad caput usque
Pertingit rigor is, quo capitur mulier.

Posteriore magis quàm corporis anteriore

Affolet hic itidem surgere parte viris,

Qualia sunt femora & cubiti. Nota namque caloris

Rara cutis; notat hanc pars quoque plena pilis.

ἈΦΟΡ. ο'. Aphor. 70.

ΟΙ ὑπὸ τετραταίων ἀλισκόμυροι
ὑπὸ πασμῶν ἔπανυτοι ἀλίσκον
ἢν δὲ ἀλίσκων ἰσχυρότερον, εἴτε ἔπιγλη-
ται τετραταῖος, πᾶνονται.

ΟΙ ἢ τετραταίων ὑφ' ἀλισκόμυροι, ὑπὸ πασμῶν
οὐ πᾶν ἀλίσκονται ἢν δὲ ποτε πρῶτον
ἴδ' ὑφ' ἀλίσκωνται πᾶνοντ', ἐπιγενομένοις
ἔπειτα τετραταῖς, τῶν ὑφ' ἀλισκόμυροι.

Qui febris quartanæ dominatæ
tenentur, haud facilè convulsio-
ne infestantur: quòd si antè labora-
verint

verint, superveniente quartanâ, mor-
bo illo defunguntur.

Quos quartana capit, non hos convulsio tangit:
Illa, hæc si tetigit, mox veniente fugit.

ΑΦΟΡ. οά. Aphor. 71.

Οκόσοι δέρματα πειτείνεται καρ-
φαλέα κ' σκληρά, άνευ ιδρώτων τε-
λευτώσιν· όκόσοι δέ χαλαρά κ' άραιά,
μή ιδρώσι τελευτώσιν.

ΗN πειτείνηται σκληρόν θ' άμα καρφαλέον τε
Δέρμ', άνδ' ιδρώτων εν προθύροις θάνατος·
εν χαλαρόν μὲν έησιν, έησι θ' κ' άμ' άραιόν
Δέρμα, μεθ' ιδρώτων εν προθύροις θάνατος.

Quibus distenta est cutis, rigida
& sicca, sine sudore vitâ defun-
untur: quibus autem laxa & rara,
cum sudore intereunt.

Ut sicca & squalens, absque is sudore peribit:
Contrá, cui laxa est, atque soluta cutis.

ΑΦΟΡ.

ΑΦΟΡ. οβ. Aphor. 72.

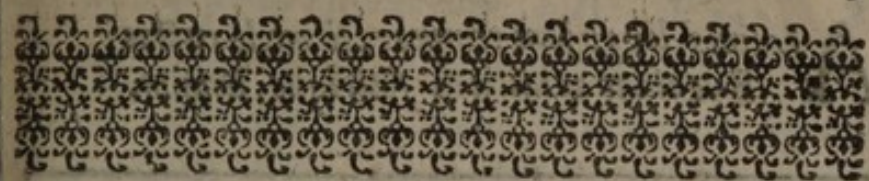
ΟΙ ικτερώδεις ἔ πάνυ τοι πνευματώδεις εἰσιν.

Ἰκτερώδεις ἔ πάνυ τοι φουσώδεις εἰσιν.

Ictericus non admodum sunt flatulenti.

Omnes icterici flava qui bile redundant, subjecti raro flatibus esse solent.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον ε'.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER VI.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

ΕΝ τῆσι χρονίῃσι λειεντερίῃσι
ὄξυρεγμὴ ὅτι γινώσκῃ, μὴ
γινώσκῃ πρότερον, σημεῖον
ἀγαθόν.

ΕΝ τῆσι χρονίῃσι αἰ λειεντερίῃσι
ὄξειαι ἐρυγαὶ αἰ ἐπιγινώσκῃ,
μὴ πρότερόν ποτε γινώσκῃ, ἀγαθόν σημεῖον.

IN diuturnis lienteriiis ructus si
superveniat acidus, qui antea non
exititerat, bonum.

Alvinis longo jam tempore, si modò rursus
Eveniant acidi non solitūque, bonum.

ἌΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Οἱσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσει, καὶ ἡ γονὴ
ὑγρότερη, ὑγιαίνουσι νοσηρότερον· οἱσι
δὲ ξηραντία, ὑγιεινότερον.

Οἱς φύσει ὑγρότεραι φαίνοντ' αἱ ῥῖνες ἔεσσι,
καὶ γονὴ ὑγρότερη, οἱ γὰρ νοσηρότεροι.
Οἱς δὲ ξηρότεραι φαίνοντ' αἱ ῥῖνες ἔεσσι,
ξηροτέρη τε γονὴ, οἱ δὲ ὑγιεινότεροι.

Quibus nares naturâ sunt humi-
diores, & semen humidius, sa-
nitate sunt morbosiore, vivuntq; va-
letudinarii: At qui contrâ sunt affe-
cti, salubriùs degunt.

Humantes nares, liquidum quoque semen ab ortu,
Infirmi planè corporis indicia.

ἌΦΟΡ. Γ'. Aphor. 3.

Εν τῆσι μακρῆσι δυσεντερίησιν αἱ ἀπο-
σιτίαι, κακόν· καὶ σιωπῆς, κάκιον.

A I ἄποσιτία αἰ ἐν τῆσι δυσεντερίῃσι
Τῆσι μακροῖσι, κακόν· σὺν πυρετῶ, καμίων.

SI diuturnæ dysenteriae appeten-
tiae dejectæ accessio adjungatur,
malum: eoque magis malum, si febris
conjuncta sit:

Longis torminibus stomachi fastidia nunquam
Non mala, præcipuè si tibi febris adest.

ἌΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

ΤΑ δειμάδαρα ἔλκεια, κακώτερα.

Τῶν ἔλκεων τὰ μακρότερ' αἰεὶ κακώτερα ὄντι.

Ulcera circumglabra, maligna.

Ulcera quæ glabra ex omni sunt parte, maligna:
Nullumque admittunt vix genus auxilii.

ἌΦΟΡ. Ε'. Aphor. 5.

Τῶν ὀδυνῶν καὶ ἐν πλευρῆσι, καὶ ἐν θή-
ρεσι, ἔστι ποῖσιν ἄλλοισιν, ἧν μέγα δια-
φέρωσι, καταμαθητέον.

Κ'' *Ἐν πλάτρησι πόνος, κ' ἐν σήθεσι, κ' ἐν τοῖς ἄλλοις,
Ἐὶ μέγας ἢ μικρός, δεῖ καλαμάνθανέμεν.*

INter costarum pectorisque dolo-
res, aliarumque partium, quan-
tum interfit, accuratè discendum.

Pectoris aut costæ, membri alteriusve dolores
Num multùm infestent, mente tenere decet.

ἌΦΟΡ. 5'. Aphor. 6.

ΤΑ' νεφριτικὰ ἔ' ὀκόσα κατὰ τὴν κύστην
ἀλγήματα, ἐργαδῶς ὑγάζε' τοῖσι
πρεσβύτησιν.

Αλγὰ πάντα νεφρῶν, κ' κύστι' ἄλγὰ πάντα,
τοῖσι πρεσβυτάτοις δυσδεραπείαται.

Renum & vesicæ dolores vix fa-
nantur senioribus.

Renum & vesicæ vitii etate senili
Curandis, vix quem dat medicina locum.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. ζ'. Aphor. 7.

ΤΑ ἀλγύματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίαν γι-
γνώμενα τὰ μὲν μετέωρα, κηφότερα· τὰ
δὲ μὴ μετέωρα, ἰσχυρότερα.

Κουφότερα γὰρ τὸς μετέωρ' ἀλγύματ' ἐόντα·
Μὴ μετέωρα ἐόντ', ἐστὶ δὲ σφοδρότερα.

Dolores & tumores in ventre
sublimes quidem, minores le-
viorésq;: non sublimes veró, gravio-
res.

Non adeò ventris sublimi parte dolores,
Quàm qui se condunt interiore, premunt.

ἌΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

ΤΟῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γινόμενα ἔλκεα
ἐν τῷ σώματι, ἔρηιδίως ὑγάζεσθαι.

Ἐλκεα γινόμενα ἐν τῷ σώματι ὑδρωπικοῖσιν,
Ἄρα ὑγάζεσθαι ἔρηιδίως δυνάσθαι.

Ulcera hydropicorum vix, imò
nè vix curantur.

Non citò sanescunt quæcumque in corpore fiunt
ulcera, si prior his crevit acerbus hydrops.

ἌΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Τὰ πλατέα ἐξανθήματα, ἔ πάνυ τοι
κνησιμώδεα.

Ὅτι πάνυ κνησιμώδεα, πλατῶς ἐξανθήματα ἔχοντα.

PUstulæ latæ minùs pruriunt.

Purritum haud faciunt lata exanthemata multum,
Atque his subsidii fertur ab arte minus.

ἌΦΟΡ. ι'. Aphor. 10.

Κεφαλῶν πονέοντι κὶ πειωδιωέοντι,
πύον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυέν κατὰ τὰς
ῥῖνας, ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὰ ὦτα, λύει
τὸ νόσημα.

Τὼν κεφαλῶν πονέοντί τε κὶ πειωδιωέοντι,
ἢ πύον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυέν
Ἐκ ῥινῶν, ὠτῶν, σώματος, λύει τὸ νόσημα.

EX capite dolenti & vehementer,
Effusione puris, vel aquæ, vel san-
guinis

guinis è naribus, aut ore, vel auribus,
folet solvi morbus.

Cui dolor est capitis, per nares, òsve, per aures,
Pus, aqua, vel sanguis fert citò fusus opem.

ἌΦΟΡ. ιά. Aphor. 11.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι ἢ τοῖσι νεφρι-
τικοῖσιν αἱμορροΐδες ἐπιγενόμεναι,
ἀγαθόν.

ΑΙ αἱμορροΐδες ἐπιγενόμεναι πνέουσι
Τές τε νεφρές, ἀγαθόν, τοῖς τε μελαγχολικοῖς.

Melancholicis & nephriticis hæ-
morrhoides supervenientes,
bono sunt.

Qui renum vitiis, quique atra bile laborant,
His hæmorrhoides commoda multa ferunt.

ἌΦΟΡ. ιβ'. Aphor. 12.

Αιμορροΐδας ἐνθέντι χρονίας, ἢ μὴ
μία φυλαχθῆ, κίνδυνος ὑδρωπα
ἐπιγενέσθαι, ἢ φθίσειν.

Τὰς αἰμορροΐδας χρονίας τὸ ἰηθέντι,
 ἢν φλεβίων μηδ' ἐν μείνῃ ἀκλειστον ἔδν,
 ἢ φθίσιν ἢ ὑδρωπ' ἐπιγείνεσθ' κίνδυνος.

SI quis hæmorrhoidas diuturnas
 sistere velit, nisi una fluere fina-
 tur, hydropis vel tabis metum affert.

Oscula venarum solita effudisse cruorem
 Omnia si claudas, sit phthisis hinc vel hydrops.

ἌΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Υπὸ λυγμῶ ἐχιδνῶ παρμοὶ ἔπι-
 γινόμενοι, λύσει τὸν λυγμόν.

Τὸ ἐπὶ τῷ λυγμοῖο παρασπιδνῶ, τὸν λυγμόν
 λύσει παρμοὶ οἱ ἐπιγινόμενοι.

Singultui implicito sternutatio su-
 perveniens, singultu liberat.

Singultus quemcumque capit, super huic veniente
 Sternutamento, desinit esse gravis.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

ΥΠὸ ὕδρωπος ἐχρηδίω, ἔκαστ' αὐτὰς
φλέβας ἐς τὴν κοιλίην ὕδατος
ῥυέντος, λύσις.

Υ Δεικνῶν ὅτι τὰς φλέβας ἐς τὴν γαστέρα ῥεῦσις
ἴδειτο αὐτομάτως, ἐστὶ νόσοιο λύσις.

HYdropicis si aqua è venis in
ventrem influxerit, solvit mor-
bum.

PLurima correptis vitio languoris aquosi
In ventrem è venis fusa medetur aqua.

ἈΦΟΡ. ιε'. Aphor. 15.

ΥΠὸ διάρροίης ἐχρηδίω μακρῆς,
ἀπὸ ταυτομάτου ἔμετος ὀπιγνύ-
ματος, λύει τὴν διάρροίην.

ΓΩ ἢ διάρροίην μακρῶν πάροντι, νόσημα
λύει, ἐπερχομένε αὐτομάτως ἔμετα.

N longa diarrhoea vomitus ultro
obortus, diarrhoeam sistit,

Alvus

Alvus multorum spatio resoluta dierum,
Supprimitur vomitu sponte sequente sua.

ἈΦΟΡ. 15'. Aphor. 16.

ΥΠὸ πλευρίτιδος ἢ ὑπὸ πνευμονίης ἐχομένη διαρροία ἐπιγνομένη, κακόν.

Η Δὲ διαρροία ἐπιγνομένη, κακόν ἔστι, τῷ πνεύματι ἐχόντ' ἢ πνευμονίῳ.

A Pleuritide & peripneumonia vehementer afflicto si diarrhoea supervenerit, malum.

PUlmorum laterisve dolor quemcunque fatigat, Alvi profluvio corripiente, malum.

ἈΦΟΡ. 15'. Aphor. 17.

Οφθαλμιῶντα ὑπὸ διαρροίης λιποφθῆναι, ἀγαθόν.

Τῷ δ' ὀφθαλμιέοντι διαρροία ἀγαθή ἐστίν.

Oculis

OCulis ex inflammatione laborantem diarrhoeâ corripî, bonum.

Irrum si fieri quæquam fortè accidit: alvus Humida succedens utilis esse potest.

ἈΦΟΡ. ιη. Aphor. 18.

Υἱν ἀφαικοπέντι, ἢ ἐγκέφαλον, ἢ καρδίαν, ἢ φρένας, ἢ τῶν σιτέρων τε τῶν λεπῶν, ἢ κοιλίαν, ἢ ἥπαρ, θάνατος.

[Ὡς πρῶτον, κοπέντι δι' ἐγκέφαλον ἢ κύστιν ἢ τὰ ἐντέρα λεπῶν, ἢ φρένας ἢ καρδίαν, τῶν γαστέρα, ἢ τὸ ἥπαρ αἰεὶ θανατώδες.

✓ Eficâ pertusâ, aut cerebro, aut corde, diaphragmate, tenui intestino, ventriculo, hepate, mortificam.

✓ Ulnera vesicæ, cordisve, basisve cerebri, Septi transversî, ventriculive sinûs, riuus ex intestinîsve minoribus alvi, Aut jecoris, medica destituuntur ope.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. θ'. Aphor. 19.

Ἐπιὼ ἀγκοπή ὀστέον, ἢ χόνδρος,
νεῦρον, ἢ γνάθος τὸ λεπτόν, ἢ ἀκρο-
ποδίη, ἔτε ἀυξέται, ἔτε συμφύεται.

Ὁστέον, ἢ χόνδρον, ἢ νεῦρον ἐπιὼ διακόψῃς,
ἢ ἀκροποδίην, ἢ γνάθοιο μέρος
τὸ λεπτόν, ἔτε συμφύεται, αὐξέται ἔθ' ἔν.

Ubi præcisum est os, aut cartilago, aut nervus, aut genæ pars tenuis, vel præputium, neque augetur iterum, neque coalescit.

Non os, aut chondrus, non aut præputia, nervi, aut Buccæ pars tenuis vulnere læsa coit.

ἈΦΟΡ. κ'. Aphor. 20.

Ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῆι φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι.

Ἐκ δ' ἐκπυηθῆναι πάντως τὸ αἷμα ἀνάγκη,
οἷς ἐς γαστέρα ἀνὰ χυθῆσι φύσιν.

Si sanguis in ventrem effusus fuerit præter naturam, necesse est ut suppuretur.

N ventrem sanguis quoties confluit, ibidem
In pus aut grumos illico versas abit.

ἈΦΟΡ. κ'α. Aphor. 21.

Τοῖσι μενομνύοισι κιστῶν ἢ αἰμορροΐ-
δων ἐπιγενομνύων, τῆς μανίης λύσις.

Κιστῶν ἢ αἰμορροΐδων ἐπιγενομνύων
Τοῖσι μελαγχολικοῖς, λύεται ἡ μανία.

*I*nfanientibus si varices supervieni-
ant aut hæmorrhoides, infaniam
olvunt.

Ἀ *Ut varix ortus fusiſſue per oscula sanguis*
Venarum, ex atra bile furore levat.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Κόσα ρήγματα ἐκ τῶ νώτε ἐς τὰς
ἀγκῶνας καταβαίνει, φλεβοτομῆ
iei.

Σσ' ἐκ τῶ νώτε εἰς ἀγκῶνας καταβαίνει
Ῥήγματα, λύει ταῦτ' ἢ φλεβίσι τομῆ.

Ruptiones

RUptiones quæ à dorso ad cubitum feruntur, venæ sectio solvi.

AD dorso ad cubitum tendentes quosque dolores
Incisa in cubito tollere vena potest.

ἌΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

ἮΝ φόβος ἔδυσθυμία πολὺ χρόνον
ἄτελέη, μελαγχολικὸν τὸ τοῦτο.

ἮΝ διὰ δὴ τέλει δυσθυμία τε φόβος τε
ἡμᾶτα πολλά, πάθος τῆτο μελαγχολικόν.

SI metus cum tristitia perseveret
longo tempore, melancholicum
hoc est.

TRistitia atque timor longo si tempore durent
Ex atra morbum bile subesse monent.

ἌΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

ἘΝτέρων ἢ ἀκρότητων τῶν λεπτῶν
ἔσμεν συμφύετα.

ἌΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.
Ἐντέρων συμφύεται ἐντέρον, ἢν ἀκρότης.

SI quod gracile intestinum perfectum sit, non coalescit.

Difficilium gracile intestinum, non coalescit.

ἈΦΟΡ. κε'. Aphor. 25.

Ερυσιπέλας ἔξωθεν μὴ εἰσω τρέψεται,
οὐκ ἀγαθόν· εἰσωθεν δὲ ἔξω, ἀγαθόν.

ἩΝ ποτ' ἐρυσιπέλας ἔξωθεν ἔσω τραπήσιν.
Οὐκ ἀγαθόν γ'· ἀγαθόν δ' ὡς ποτ' ἔσωθεν
ἄνω.

ERYsipelas foris intrò verti, malum: intùs verò foras, bonum.

Extra qui sacer ignis erat, si vertitur intrò,
Valdè anceps: contrá, tutior esse solet.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

Κόσσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρέμοι
γένων, παρκοπή λύει.

Ἦν παρκοπή, οἷς τρέμοι ἐν κηύσοισιν ἔασι.

Quibuscunque

Quibuscunque ex causa labo-
rantibus tremores gignuntur,
delirium hos solvit.

Post febrem ardentem si cui tremor occupet artus,
Succedit geminum mens aliena malum.

ἌΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Ὅκοσοι ἔμπυοι ἢ ὑδρωπικοὶ τέμνοντα
ἢ καμόν), ἐκρυέντος τῶ πύου ἔ τ
ὑδατος ἀθρόου, πάντως ἀπόλλυνται.

Ἄμφότερον, τμησίς κ' κηῦσις, ὀλεθρίον ἔστι
τοῖσι τε ὑδρικοῖσι, τοῖσι τε ἔμπυκδοῖσι,
Ἄθρόον ἢ πῦον τε κ' ὑδωρ ἐκρυέησι.

Quicumque empyi vel hydropic
secantur aut uruntur, si pus au
aqua universim fluxerit, certò mori
untur.

Si quem implevit hydrops, puris multumve coitum
Mortiferum est quoties effluit omne simul.

ἌΦΟΡ

ἈΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Εὐνῆχοι ἔ ποδαγριῶσιν, ὅδε φαλακροὶ γίνονται.

Οὗδε ποδαγρικοὶ οἱ εὐνῆχοι, ἔδε φαλακροί.

Eunuchi ex podagra non laborant, nec fiunt calvi.

Accidit eunuchis raro nodosa podagra,
Dedecori exponens calvitiumve caput.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

Γυνὴ ἔ ποδαγριᾶ, μὴ τὰ κατὰ μῆνας αὐτῆς ἐκλίπη.

Οὗδε ποδαγρική ὅτι μὴ κατὰ μῆνας ἔχουσα.

Mulier ex podagra non laborat, nisi menstrua illi deficient.

Nec podagræ mulier quæcunque doloribus ardet, Mensibus omnino n̄ caret illa suis.

P ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

Παῖς ὁ ποδαγρῖα πρὸ ἔσ' ἀφροδισ-
σιασμῶ.

Ἵστὲ ποδαγρικός ὅστιν ἀπειρος παῖς Ἀφροδίτης.

Puer ex podagra non laborat an-
tequam Venerem exercuerit.

Hæc pueris eadem multò minùs accidit, antè
Cognita quàm sibi sit perniciofa Venus.

ἌΦΟΡ. λ'. Aphor. 31.

Οδύνας ὀφθαλμῶν ἀκρητοπόσιη, ἢ
λετρόν, ἢ πνεῖη, ἢ φλεβοτομίη, ἢ
φαρμακείη λύει.

Οφθαλμῶν ὀδύνας λύει λετρόν, πόσις οἶνου,
φαρμακίη, πνεῖη, ἢ φλεβίσιο τομή.

Dolores oculorum vini potus,
vel balneum, vel fots, vel
phlebotomia, vel pharmacia solvit.

Balnea, fomentum, purgatio, sectio venæ,
Vinæque nonnunquam lumina læsa juvant.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λβ. Aphor. 32.

Τραυλοὶ ὑπὸ διάρροίης μάλιστα
ἀλίσκον μακρῆς.

Τοὺς τραυλὸς ἢ μάλιστα διάρροίης ὑπο μακρῆς
(Ἐισὶ γδὲ ὑγρότεροι) ἔστιν ἀλόγως ἰδεῖν.

Lingua titubantes diarrhoeis diu-
turnis plerunq; implicantur.

BAlba quibus tenero funduntur verba palato,
Alvus si fluit his, usque soluta fluit.

ἈΦΟΡ. λγ. Aphor. 33.

ΟΙ ὄξυρεγμώδεις ἔ πᾶν τοι πλευρι-
τικοὶ γίνοντο.

ΟΥ πᾶν τοι πλευριτικός ὄστιν ὁ ὄξυ ἑρέυγων.

ACidum qui eructant, non sunt
pleuritidi obnoxii.

EX stomacho eructant acidum quicumq; vaporem;
Vix videas lateris posse dolore capere.

ἌΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Ὅκοσοι φαλακροί, τετέοισι κισσοί μεγάλοι ἔ γίνονται· ὁκόσοισι δ' ἂν φαλακροῖσιν ἔῃσι κισσοί ἔπι γύνονται, πάλιν ἔτοι γίνονται δασέες.

Τοῖσι φαλακροῖς ἔ μεγάλοι κισσοί γίνονται·
 τοῖσι ἐπὶ δ' ἂν γίνωντο, οἱ γὰρ πάλιν δασέες.

Qui calvi fiunt, his varices magni non eveniunt: quibus verò calvis varices superveniunt, ii rursus comantur.

Epilis à magno est immunis varice: qui si Exoritur, crescit denuo casaries.

ἌΦΟΡ. λε'. Aphor. 35.

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι βήξ ἔπι γυομένη, κακόν.

Βήξ ἐπιγενομένη τοῖς ὑδρωπικοῖς, κακόν ἔστι.

Tussis si hydropicis superveniat, malum.

Si quibus intumuit suffusa venter ab unda
Accidat & tussis, spem negat illa bonam.

ἈΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Δυσχείῳ φλεβοτομὴ λύει τὰ μνείν
λὲ τὰς εἴσω.

Τὴν δὲ δυσχείῳ λύει τομὴ ἢ φλεβίσιον
Τεμνέμεναι δὲ χρὴ τῶν φλεβίων τὰ εἴσω.

VRinae difficultatem dolorificam
solvit phlebotomia: secare autem
oportet internas venas.

Prodest & vixum ac interna sectio venae,
Urinae si quid sistere caepit iter.

ἈΦΟΡ. λς'. Aphor. 37.

Υπὸ κυνάγχῃς ἐχιδνῶ οἴδημα γενέσθαι εἰ τῷ τραχήλῳ, ἀγαθόν
ἔξω γὰρ τρέπειν τὸ νόσημα.

ΗΝ δὲ κυνάγχῃ ἐσσι, καὶ οἴδημα εἰνὶ τραχήλῳ
ἔξω γείνηται, τὰ νοσέοντι ἀγαθόν
Ἐισωθεν γάρ τοι ἔξω τρέπειν τὸ νόσημα.

P 3

Angina

A Ngina detento si tumor appa-
reat in collo, bonum: nam foras
vertitur morbus.

Terribilis non est, orto in cervice tumore,
Angina: it morbi vis ibi namque foras.

ἌΦΟΡ. λή. Aphor. 38.

Οκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίνονται,
μὴ θεραπεύειν βέλτιον· θεραπεύο-
μενοι γὰρ σπόλλιζονται ταχέως· μὴ θερα-
πεύομενοι δὲ πολὺν χρόνον διατελοῦσιν.

Οἱ ἐνὶ σώματι οἱ κρυπτοὶ καρκῖνοι ἔασι,
τὸς ἂν βέλτιον ἢ μὴ θεραπεύεσθαι.
Οἱ θεραπεύομενοι γὰρ τοὶ ταχέως ὀλέκονται·
ζῶσι χρόνον δὲ πολὺν μὴ θεραπεύομενοι.

Quibus canceri occulti nascuntur,
non curari præstat: curati enim
subitò intereunt; non curati verò
diutius vivunt.

Ocultos præstat tibi non attingere cancos,
Ægrum nè id citius cogat obire diem.
Vivere nam plures illis conceditur annos,
Quæ nulli medicas apposuerit manus.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

Σ Πασμὸς γίγνεται ἢ ὑπὸ πληρώσιος,
ἢ κενώσιος· ἔτω δὲ ἔ λυγμὸς.

Σ Πασμῶ κ' λυγμῶ διττὸν τὸ μὲν αἰπὸν ὄσιν·
ἢ τὸ ὑπερπληρῆν σώμ', ἢ ὑπερ τὸ κενῆν.

Convulsio nascitur vel à pleni-
tudine, vel ab inanitione: eodem
etiam modo singultus.

Distendi nervos ἔ' singultire vicissim,
Hoc ἔ' quod nimium est efficit, atque parum.

ἌΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

Ο Κόσοισι παρὰ τὸ ὑποχόνδριον πόνοι
γίγνονται ἄτερ φλεγμονῆς, τατέοισι
πυρετὸς ὀπιγερόμενος λύει τὸν πόνον.

Ο Ις ὑποχόνδριον εἰσι πόνοι πέει, τὸν πόνον, εἰ μὴ
φλεγμονὴ ἢ, πυρετὸς λύει ἐπερχόμενος.

Quibuscunque dolor sine hypo-
chondriorum inflammatione ex-
citatur, his febris superveniens dolo-
rem solvit.

Si dolor est circa factus præcordia, nulla
Æstu: succedens liberat in dè febris.

ἌΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

ὍΚόσοισι ἀξίπυόν τι ἐόν ἐν τῷ σώ-
ματι μὴ ἀφσημαίνῃ, τετέοισι ἀφ-
παχύτητα τῷ πύρι, ἢ τῷ τόπῳ, οὐκ ἀπο-
σημαίνῃ.

ὍΙς πύον ἐν τῷ σώματι ἐόν διὰ μὴ σημαίνει,
Ὅουκ ἀποσημαίνει ἐνδον ἐόν τὸ πύον
ἢ διὰ τοῦτο πύοιο πάχος, ἢ τοῦτο τόπου.

Quibus pus in corpore nullam de
se notam præbet; ob sui crassitu-
dinem, aut loci, non se prodit.

A Bditæ quando tegit se suppuratio, testæ est
Vel propter puris crassitatemve loci.

ἌΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

ἘΝ τοῖσιν ἰκτερικοῖσι τὸ ἥπαρ σκλη-
ρὸν γενέσθαι, πονηρόν.

ἩΠαρ τὸ σκληρὸν, τοῖς ἰκτερικοῖσι πονηρὸν.

EX ictero laborantibus jecur fieri
durum, malum.

Si cui morbus adest celsa curandus in aula,
Huic durum fieri, est exitiale, jecur.

ἌΦΟΡ. μγ. Aphor. 43.

Ὅκοσοι σπλινώδεες ὑπὸ δυσεντερίης
ἀλίσκον, τετέοισιν, ἐπιγενομένης
μακρῆς ἢ δυσεντερίης, ὑδρωψὶ ἐπιγένεσθαι,
ἢ λειεντερίῃ ἢ σπλόμωσθαι.

Τοῖς σπλινώδεσι τοῖσι δυσεντερίης ὑφ' αἰθέσιν,
ἢ μακρῇ ἐπιγένητ' ἢ γε δυσεντερίῃ,
Γίγνεται ἢ ὑδρωψὶ, ἢ λειεντερίῃ ἢ ὀλέκωσθαι.

Qui spleneticici à dysenteria corripiuntur, ea si longa fuerit, his hydrops vel lienteria supervenit: & moriuntur.

Quosque lienosos prenderunt tormina, mox eis
Inversis in aquam qua tumet alba cutis,
Levibus aut intestinis retinentibus aegre:
Subtrahere interitu vix medicina potest.

ἈΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Ὁ Κόσσιπν ἐκ τραγγείης εἰλέος, ἐπὶ
ἐπὶ ἡμέρησιν ἄπολλυται, ἢ μὴ
πυρετῶ ὀπιγενομένης ἀλὶς τὸ ὄρον ῥυῖ.

Οἱ νοσέοντες ἀπόλλυται εἰν ἡμασιν ἐπὶ ἡμέρησιν
Ἐκ τραγγείης εἰλέος ἐρχομένης,
ἢ μὴ γεινομένης πυρετῶ ἀλὶς ἔσθ' ἴησι.

Quibus à stranguria fit ileos, se-
ptem diebus pereunt, nisi super-
veniente febre copiosa urina fluxerit.

Volvulus urina compressa, ni illico febris
Hæc moveat, septem conficit ante dies.

ἈΦΟΡ. μέ. Aphor. 45.

Ἐλκεα ὀκόσα ἐνιαύσια γίνεσθαι, ἢ μα-
κρότερον χρόνον ἴχθουσιν, ἀνάγκη ὄσθ' ἔσθ'
ἀφίστασθαι, ἐπὶ τὰς ἐλάς κοίλας γίνεσθαι.

Ἐλκεα ὀκόσα ἐνιαύσια, ὀκόσα χρονιώτερὰ ὄσθ'
Τοῖσι μὲν ὄσθ' ἔσθ' ἀφίστασθαι
Τοῖσι δὲ καὶ κοίλας ἐλάς γίνεσθαι ἀνάγκη.

Ulcerata

Ulcera quæcunque annua vel inveterata fuerint, os abscedere necessarium est, & cicatrices cavas fieri.

Ossis & abscessus, cava fitq; exinde cicatrix,
Infra annum si sint ulcera sana minus.

ἌΦΟΡ. μς'. Aphor. 46.

Οκόσοι ὑβοὶ ἐξ ἀσματος ἢ βηχὸς γίνονται, πρὸ τῆς ἡβῆς ἀπόλλυται.

Ολλυται ἀπο, οἱ κυρτοὶ δ' ὑβοὶ τε, πρὸς ἡβῆς,
Ἡ ἐπὶ ἀσματι, ἢ βήχ' ἐπι γινόμενοι.

Qui gibbosi fiunt ex asthmate vel tussi, ante pubertatem moriuntur.

Impubes fiunt quicunque ex asthmate gibbi,
Tussive; his celerem vis parat agra necem.

ἌΦΟΡ. μς'. Aphor. 47.

Οκόσοισι φλεβοτομία ἢ φαρμακείη συμφέρει, τῆς πρὸς ἡκον δ' ἢ πρὸς φλεβοτομεῖν ἢ φαρμακεύειν.

οἱσι

Οἰσι φλεβῶν τμήσεις, ἢ φάρμακα συμφέροι, ἢ
 Τοῖσι φλέβας τάνειν, φάρμακα τοῖσι δόμει.

Quibus phlebotomia aut phar-
 macia profutura est, his ven-
 pertundenda vena est, aut corpus
 purgandum.

Utile si credas purgare, aut tundere venam,
 Summè opportunum ver tibi tempus habe.

ἌΦΟΡ. μη'. Aphor. 48.

Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερία ὀπιγ-
 νομένη, ἀγαθόν.

Χρισόν, σπληνώδεσι δυσεντερία ὀπιῶσα.

Splenicis dysenteria superveniens
 salutaris.

Splene laborantem si quando corripit ægrum,
 Esse salutiferam crede dysenteriam.

ἌΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

Οκόσα ποδαγρικὰ νόσηματα γίνεσθαι
 ταῦτα ἀποφλεγμύναται εἰ τεσσα

ῥάκοντα ἡμέρησιν, ἄποκαθίσταται.

H N̄ ἄποφλεγμώωσιν ἐν ἡμασι τεσσάρωντα;
Παύονται ὀδυάαι αἱ ἀπὸ τῆ πεδύξεως.

QUi podagrici morbi eveniunt,
sedatâ phlegmone intra qua-
draginta dies, quiescunt.

A ffectus podagrae, se quando remiserit ardor,
Quisque quater denos desinit ante dies.

ἌΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

ΟΚόσοισιν ἀνὸ ἐγκέφαλος διακοπῆ,
τετάρτοισιν ἀνάγκη πυρετὸν ἔχολῆς
μετον ἐπιγίγνεσθαι.

ΟΙς διὰ δ' ἀνὸ κοπῆ ἐγκέφαλος, τετάρτοις ἐπ'
ἀνάγκη
Γίγνεσθαι πυρετὸν τ' ἠδὲ χολῆς ἔμετον.

Quibus præciditur cerebrum, his
febrem & biliosum vomitum su-
pervenire est necesse.

X cerebri accepto graviore vulnere febris
Nascitur, & vomitus bilis ab ore fluit.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

ὍΚόσοισιν ὑγαίνουσιν ὀδυῶσαι γίνονται
ἐξάφνης ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ ὠθαίχρη
μα ἄφωνοι γίνονται, καὶ ῥέγχουσιν, ἀπόλ-
λωται ἐν ἐπιὰ ἡμέρησιν, ὡς μὴ πυρετὸς
ἐπιλάβῃ.

ἮΝ ὑγαίνων τις παρὰ χρεῖμα ὀδυμήματ' ἔχουσιν
Ἐν κεφαλῇ τε, καὶ οἱ ἐλλίπη ἐξαπίνης
Φωνή, καὶ ῥέγχουσιν, ἀπόλλυτ' ἐν ἡμασιν ἐπιὰ,
Ἦν μὴ πῶ πυρετὸς τὸνδε λάβῃσιν ἐπι.

Quibus sanis dolores subito fi-
unt in capite, si subito obmu-
tescunt, & stertunt; intra septem die
moriuntur, nisi febris supervenerit.

Sanis cum subitus capitis dolor accidit, atque
tum stupidi stertunt, ac sine voce manent:
Omni no septem perituros crede diebus,
Mox ni interveniens solverit ista febris.

ἌΦΟΡ. νβ'. Aphor. 52.

Σ Κοπῆν δὲ χρεῖ ἐς τὰς ὑποφάσια
τῆς ὀφθαλμῆς ἐν τοῖσιν ὑπνοῖσιν

ἢ

ὡὶ γάρ τι ὑποφαίνηται, συμβαλλομένων
 τῶν βλεφάρων, τῶ λευκῷ μὴ ἐκ διαρροίης
 ὄν, ἢ ἐκ φαρμακοποσίας, φλαῦρον τὸ ση-
 κειῶν, καὶ θανατῶδες σφόδρα.

ΟΣσα ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιφαίνετ' ἐν ὕπνοις,
 Ἰντροῶν παύσα χρὴ ἐπὶ ταῦτα σκοπεῖν.
 Ἦν γὰρ ἐν ὕπνοις, τῶν βλεφάρων συμβαλλομένων, τῶ
 Τῶ ὑγρῷ λευκῷ τῶ σκοπέοντι φανῆ,
 φλαῦρον καὶ θανατῶδες, εἰ μὴ τῶτο γένηται
 ἢ ἐπὶ διαρροίῃ, ἢ ἐπὶ φαρμακίῃ.

Quinetiam in somnis animad-
 vertere oportet num quid de
 oculis appareat: nam si quid apparet
 tibi, [non exactè] clausis palpebris,
 si non id evenerit ex præcedente
 diarrhœa aut pharmaci potu, ma-
 lum, & lethale.

Mortiferum est, quoties oculorum appareat album,
 Ni fluor hoc alvi, aut pharmaca sumpta
 dabunt.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Αἱ παρὰ φροσύαι αἰ μὲν μᾶλλον γὰρ
 λωτος γιγνόμεναι, ἀσφαλέστεραι αἰ
 δὲ μᾶλλον σπεδῆς, ἐπισφαλέστεραι.

Ἀσφαλέες μᾶλλον γὰρ, παρὰ φροσύαι γλεώντων
 Αἰ ὅ μᾶλλον σπεδῆς, μᾶλλον ἐπισφαλέες.

Delirium cum risu obortum, mi-
 nùs periculosum: quod verò
 cum studio jungitur, minùs tutum.

Utius adjuncto fit desipientia risu:
 Seria vix ulla vincitur artis ope.

ἈΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μᾶλλον πυ-
 ρετοῖ αἰ κλαυθμώδεις ἀναπνοαί,
 κακά.

Αἰ ὅ ἀναπνοαὶ αἰ κλαυθμώδεις εἰσι κακίσται,
 ὀξέσιν ἐν πάθεσιν τοῖς πυρετοῖο μέτα.

Luctuosa suspiria cum febre con-
 juncta, in morbis acutis, mala.

Sunt praesaga mali suspiria saucia luctu:
Si male cum febris morbus acutus habet.

ἈΦΟΡ. νε'. Aphor. 55.

Τὰ ποδαγρικὰ τῶ ἤρος ἔ τῶ φθινοπώρου
κινέειται ὡς ἔπι τὸ πολὺ.

Αλκα ὡς ἐπὶ περὶ ποδαγρικὰ τῶ φθινοπώρου
κινέειται, καὶ τῶ ἔλαρος ἀρχομένη.

Podagrici morbi Verno & Autumnali tempore maximè excitantur.

Vere ac Autumnno mariumque pedumque dolores
Ex magna sese parte movere solent.

ἈΦΟΡ. νς'. Aphor. 56.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν ἔς
τάδε ἔπι κίνδυνοι αἱ ἀποσκήψεις
ἢ ἀποπληξίῳ τῶ σώματος, ἢ ἀσπασμόν,
ἢ μανίῳ, ἢ τυφλωσιν σημαίνε.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν ἔς τάδε πάντῶν
ἔς τῶ ἐπι κίνδυνοι σκήψεις αἱ μὴ ἀπο

Q

Ἡ

Ἡ ἀποπληξίω τε σώματι, ἢ τύφλωσιν
σημαίνει, ἢ ἐσπασμάτα, ἢ μανίω.

MOrbis ex melancholia ortis ma-
lè & periculosè ad hæc mem-
bra fit metastasis, unde fit apoplexia
corporis, vel spasmus, vel mania, aut
cæcitas.

Omnibus in morbis ex atra bile creatis,
Humores illuc decubuisse, malum:
Corpore ubi toto resolutio fiat, ubi ve
Spasmius, vel furor, aut lumina cæca sient.

ἌΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

ΑΠόπληκτοι δὲ μάλιστα γίνονται
ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτέ-
ων ἄχρις ἐξήκοντα.

Ἡ ἀποπληξίη ἐτέων ἀπὸ τεσσαράκοντα
ἐξήκοντ' ἄχρις γίνεται, ὡς τὸ πολὺ.

APoplexiæ maximè fiunt à qua-
dragesimo ætatis anno ad sexa-
gesimum.

IStaque nervorum resolutio maximè ab octo
Lustris ad bis sex lustra peracta capit.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. νη. Aphor. 58.

ἩΝ ὅτι πλοον ἐκπέση, ἀνάγκη ὑπο-
σαπίσθαι.

ΤΟΥ ΠΙ ΠΛΟΟΝ ΠΕΣΘΝ ΕΞ, ὑποσάπεισθαι μὲν ἀνάγκη.

Cum omentum exciderit, neces-
sario putrescit.

PROcidat omentum si quando abdomine rupto,
Putrescit, quamvis illico restituas.

ἌΦΟΡ. νθ. Aphor. 59.

ΟΚόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ἐνοχληθεῖσιν
μυῖοισι χρόνις ἐξίσαται τὸ ἰχίον, καὶ
πάλιν ἐμπίπτει, τετέοισι μύξαι ὀπιγί-
γνονται.

Οἷσιν ὑπὸ ἰσχιάδος χρόνις μὲν ἐνοχληθεῖσιν
ἰχίον ἐμπίπτει, ὡροθ' ὅθεν ἐξέπεσε,
τοῖς ὀπιγίγνονται μύξαι ἐν τῇ κοτύληφι.

Quibus diuturnis coxendicis do-
loribus implicitis caput femoris
coxâ excidit, rursúmque recidit, iis
mucus ibi congeritur.

Longa infestatis coxendice, mota subindè
Coxa loco, multa hac mucida parte notat.

ἌΦΟΡ. Ξ'. Aphor. 60.

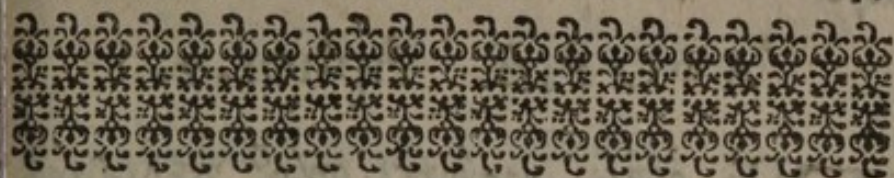
Οκόσοισιν ὑπὸ ἰχιάδος ἐνοχλη-
σάντων χρόνις τὸ ἰχίον ἐξίσαται,
τῆτέοισι τήκειται τὸ σκέλος, καὶ χωλῶνται,
ἢν μὴ καυθῶσιν.

Οἱσιν ὑπὸ ἰχιάδος χρόνις μὲν ἐνοχληθεῖσιν
ἰχίον ἐξέπεσεν, τοῖσι φθίνει τὸ σκέλος
τηκόμῃρον, καὶ χωλῶνται, ὡς μὴ καυθῶσιν.

SI dolor coxarius fuerit diutur-
nus, ac tum his si caput femoris
coxæ excidit, his crus extenuatur, &
claudicant, nisi urantur.

ET sic affectis crus contabescere oportet.
Et claudum fieri, ni ferat ignis opem.

ΤΩΝ ἹΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀφορισμῶν Βιβλίον ζ'.

HIPPOCRATIS

Aphorismorum

LIBER VII.

Ἀφορισμὸς ὁ πρῶτος.

Aphorismus primus.

ΕΝ τοῖσιν ὀξέσι υἱσθήμασι ψύξις ἀκρωτηρίων, κακόν.

EN τοῖς ὀξέσι τῶν ἀκρων ψύξις, κακόν ὄσιν.

IN acutis morbis partium extremarum frigus, malum.

Recipiti morbo si extremae corporis algent
Partes, suspicio nascitur indè mali.

Q3

ἈΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. Β'. Aphor. 2.

Ἐπὶ ὀστέῳ νοσέοντι σὰρξ πελιδνή,
κακόν.

Ὅστέῳ ἐπὶ νοσέοντι πελιδνή σὰρξ, κακόν ὄσιν.

Caro livida si circum os fuerit,
malum.

Os tibi corruptum magno exercente dolore,
Suprà si caro fit livida, terror inest.

ἌΦΟΡ. Γ'. Aphor. 3.

Ἐπὶ ἐμέτῳ λυγξ ἢ ὀφθαλμοὶ ἐρυ-
θροί, κακόν.

Ἄγξ ἐμέτῳ ἐπὶ, κ' ὀφθαλμοὶ, κακόν ὄσιν, ἐρυθροί

Singultus & oculorum rubor si
vomitus superveniant, malum.

Post vomitum vel singultus, vel lumina rubra
Permagis haud sunt absque timore mali.

ἈΦΟΡ. Δ'. Aphor. 4.

Ἐπὶ ἰδρωπὶ φρίκη, ἔχρησόν.

Ὅτ' ἔχρησόν, φρίκη ἰδρωπὶ ἐάνθρω ἐπέλθῃ.

HOrror sudori superveniens,
non bonum.

ET post sudorem cœpisse horrescere quicquam,
Sortitum est inter non bona signa locum.

ἈΦΟΡ. Ε'. Aphor. 5.

Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερίῃ, ἢ ὑδρωπὶ, ἢ ἔκ-
στασις, ἀγαθόν.

Σημεῖον δ' ἀγαθόν, μανίηφιν ἐάνθρω ἐπέλθῃ
Ἐκστασις, ἢ ὑδρωπὶ, ἢ ἐδυσεντερίῃ.

MAniæ si dysenteria, vel hy-
drops, aut ecstasis superveni-
t, bonum.

MAnia cui gravis est, vel hydrops, vel tormina
profunt,
Vel si permotus mente sit indè sua.

'ΑΦΟΡ. 5'. Aphor. 6.

Επί νόσῳ πολυχρονίῃ σπουδιτή κὺ
ἀκρητοὶ ὑποχωρήσεις, κακόν.

Νόσῳ ἐπὶ χρονίῃ ὑποχωρήσεις τ' ἀκρητοὶ
καὶ σπουδιτή, ἀμφοτέρων γὰρ κακόν.

Morbo diuturno inappetentia, &
alvi meraca dejectio, si superve-
nerit, malum.

A longis morbis sincerum excernere, necnon
Fastidire cibum, tuta cuique minus.

'ΑΦΟΡ. 7'. Aphor. 7.

Εκ πολυπόσιος ῥίγος κὺ ὑπερφοσιώη,
κακόν.

Παροφοσιώη τε, κακόν, ῥίγος τε πόσιν ὑπερ πολλῶ.

EX largiore potu rigor & delirium,
malum.

Horror post nimium vel desipientia potum,
Signa ferunt magni non dubitanda mali.

'ΑΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. η'. Aphor. 8.

Ἐπὶ φύματος εἶσω ῥήξει ἐκλυσι, ἔμετος,
καὶ λειποψυχία γίγνεται.

Γίνεσθαι ἐκλυσις, ἢ δ' ἔμετος, ψυχῆς τ' ἐκλειψις,
εἶσω ῥήξει δέντος φύματος ἐμπυϊκῆ.

A Tumoris intus ruptione exolu-
tio, vomitus, & animi defectus
gignitur.

EX intus rupta vomica, vires resolutæ,
Defectusque animi nascitur, & vomitus.

ἈΦΟΡ. θ'. Aphor. 9.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσει παροξυσμῶν, ἢ καὶ
σπασμῶν, κακόν.

Aιματος ἐκ πολλοῦ ῥύετος αἰεὶ κακόν ὄσθι
σπασμῶν γυγνόμενον, ἢ παροξυσμῶν.

Hæmorrhagiæ si delirium, aut
Hunà si convulsio supervenerit,
malum.

Sanguinis à fluxu seu mens delira sequuta est,
Seu distendatur nervus, utrumque malum.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ι. Aphor. 10.

Ἐπὶ εἰλεῶ ἔμετος, ἢ λύγξ, ἢ σπασμὸς, ἢ
περιπνευμῶν, κακόν.

Ἔστι κακόν, ἔμετος πρὸ εἰλεῶ ἢ ὑπὸ ἐπέλθῃ,
ἢ λύγξ, ἢ σπασμὸς, ἢ ἐπεριπνευμῶν.

AB ilco vomitus, vel singultus, vel
spasmus, aut delirium, malum.

UT *quæ* intestini hæc tenuis crudelia morbo:
sic & singultus, sic vomitusque nocet.

ἈΦΟΡ. ια. Aphor. 11.

Ἐπὶ πλευρίτιδι περιπνευμονίη, κακόν.

Ἐκ πλευρίτιδος ἢ περιπνευμονίη, κακόν ὅτι.

Pleuritidi superveniens peripneu-
monia, malum.

Post lateris vitium pulmo inflammatus, ad ipsum
venisse infirmum denotat interitum.

ἈΦΟΡ. ιβ. Aphor. 12.

Ἐπὶ περιπνευμονίῃ φρενίτις, κακόν.

Ἔστ

Ἐστὶ κακόν, ἀειπνευμονίη ἐπὶ ἢ γὰρ φρενίτις.

Peripneumoniæ si supervenerit phrenitis, malum.

ET post pulmonis vitium si insania fiat, In magnis ægrum nuntiat esse malis.

ἈΦΟΡ. ιγ'. Aphor. 13.

Επὶ καύμασιν ἰχυροῖσι σπασμὸς, ἢ τέτανος, κακόν.

Καύματ' ἐπ' ἰχυρῶ σπασμὸς τε, κακόν, τέτανός τε.

Ingentibus ardoribus superveniens spasmus, vel tetanus, malum.

Ressima nervorum rigor aut distentio signa, Fervor ubi magnus corporis antè fuit.

ἈΦΟΡ. ιδ'. Aphor. 14.

Επὶ πληγῇ ἐς πλὴν κεφαλῆς ἐκπληξίς, ἢ πνευροσυσπνῆ, κακόν.

Τῆς ἐς πλὴν κεφαλῆς ἐπὶ πληγῇ, αἰεὶ κακόν ὄσιν, ἢ ἐκπληξίς, ἢ πνευροσυσπνῆ.

Plagæ

Plagæ in capite acceptæ stupor
aut delirium si supervenerit, ma-
lum.

Cumq̄ gravi caput est afflictum vulnere, summum
Discrimen stupor, aut mens aliena parit.

ἈΦΟΡ. 15. Aphor. 15.

Ἐπὶ αἵματος πύσῃ πύσιν, κακόν.

Ἡ δὲ πύσιν αἵματος ἐκ πύσιθ, κακόν ὄζει.

Sanguinis sputo si supervenerit
puris expectoratio, malum.

Qui post sanguineum sputum pus expuit eger,
Huic fit rara quidem difficilisque salus.

ἈΦΟΡ. 16. Aphor. 16.

Ἐπὶ πύσιν πύσει, φθίσις καὶ ῥύσις ἐπιώ
δὲ τὸ πύελον ἰχθίαι, ἀποθνή-
σκουσιν.

Ἐκ πύσιθ ἢ πύοιο, φθίσις τε ῥύσις τε ἐπιώ ἢ
ἰχθίαι πύελον, πύξ ἀλοῦ ἐπέλαι.

A Puris expectorato, phthisis & fluxio: postquam verò expectoratum retentum fuerit, moriuntur.

Puris enim sputum tabes fluxusque sequuntur:
Qui spuere ex toto desit, emoritur.

ἌΦΟΡ. ιζ'. Aphor. 17.

Επὶ φλεγμονῇ τῆς ἥπατος λύγξ, κακόν.

Ἄρ' γξ ἐπιγειομένη, κακόν, ἥπατι φλεγμαίνοντι.

Inflammationi hepatis si supervenerit singultus, malum.

Aniceps fit jecoris gravis inflammatio casus,
Rupta ubi singultu verba loquentis erunt.

ἌΦΟΡ. ιη'. Aphor. 18.

Επὶ ἀρεπνίῃ αἰασμός, ἢ ἀρεπνίη, κακόν.

Ἄρεπνίη τε, κακόν, αἰασμός τ' ἐπ' ἀρεπνίῃ.

Vigiliis si convulsio aut delirium supervenerit, malum.

Si nimium vigilans patitur deliria mentis,
Distendi nervos conqueriturve, malum.

Ἀφορ. θ'. Aphor. 19.

Ἐπὶ ὅσῃ φιλώσῃ ἐρυσίπελας, κακόν.

Ψιλώσῃ ἐπὶ ὅσῃ ἐρυσίπελας, κακόν ὅστιν.

Osi nudato si supervenerit ery-
sipelas, malum.

Post os nudatum sacer is qui dicitur ignis,
Res est indicio perniciofa suo.

Ἀφορ. κ'. Aphor. 20.

Ἐπὶ ἐρυσιπέλατι σηπεδών, ἢ ἐκπύησις,
κακόν.

Σηπεδόνες μετ' ἐρυσίπελας, κακόν, ἐκ τε πύησις.

ERysipelati si supervenerit putre-
do, aut iuppuratio, malum.

Postquam ignem sacrum si suppuratio facta est,
Vel putredo, notis annumerato malis.

Ἀφορ.

ἈΦΟΡ. κ'α. Aphor. 21.

Επὶ ἰχυρῷ σφυγμῷ εἰ τοῖσιν ἔλκεσιν
αἱμορραγία, κακόν.

Αἷμα ῥέον σφυγμῷ ἐπὶ σφοδρῷ ἐν ἔλκεσι, δεινόν.

Forti in ulceribus pulsui si hæ-
morrhagia supervenerit, malum.

ACubi se moveant multum super ulcera venæ,
Terrori magno est sanguinis effluviū.

ἈΦΟΡ. κβ'. Aphor. 22.

Επὶ ὀδυνῇ πολυχρονίῃ τῆς περὶ
πύλιν, ἐκπύσεις.

Εκ τῆς πύλης, ἐπὶ χρονίοις ὀδυνήμασι γαστρός.

Dluturno partium alvinarum do-
lori suppuratio supervenit.

Longus quando dolor tota desevit in alvo,
Suppuratur ibi, mors nisi præcipiat.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κγ'. Aphor. 23.

Ἐπὶ ἀκρήτῳ ἐπιχωρήσει δυσεντερία
κακόν.

Ἦσιν ἐπ' ἀκρήτοισιν ἐπιχωρήσει γαστρός,
δεινόν τοι συμπλήρωμα βεῖ δυσεντερία.

Sinceræ dejectioni dysenteria si
supervenerit, malum.

Impermista quibus fuerit dejectio ventris,
Non parvum incutiunt tormina facta metum.

ἈΦΟΡ. κδ'. Aphor. 24.

Ἐπὶ ὅτε' εἰς ἀφροσύνην, καὶ
κενέον λάβη.

Ἦν κενέον λάβη ἢ διὰ δὴ κοπή ὀστέοιο
τῆς κεφαλῆς, ἐπέλαι τῆδε παρὰ φροσύνη.

Ossis vulneri, si in vacuum usque
spatium pervaserit, delirium su-
pervenit.

Os cum præcisum est capitis, si attingat inane,
Sanae isthinc mentis magna ruina venit.

ἈΦΟΡ. κε'. Aphor. 25.

Ἐκ φαρμακοποσίας σπασμὸς, θανατῶδες.

Ἦν σπασμὸν τίκτησι χέδαρσις ὕδρ, θανατῶδες.

EX pharmaci potione spasmus,
mortiferum.

EX medicamento potu distentio nata
Nervorum, certum ducit ad interitum.

ἈΦΟΡ. κς'. Aphor. 26.

Ἐπὶ ὀδυνῇ ἰσχυρῇ πρὸ πρὸς τὴν
κοιλίαν, ἀκρωτηρίων ψύξις, κακόν.

Ἰσχυρῇ ὀδυνῇ ἐπὶ πρὸς πρὸς τὰς
τῶν ἀκρων μορίων ἦν περ ἐστὶ, κακόν.

SI acerbissimo partium ad ventrem
pertinentium dolori supervene-
rit frigus extremarum, malum.

Corporis extremas partes frigescere tutum
Non est, cum fortis sit tibi ventre dolor.

R

ἈΦΟΡ.

ἘΦΟΡ. κζ'. Aphor. 27.

Γυναίκεν ἐν γαστρὶ ἐχέουσαν τενεσμούς
ἐπιγνώμενος, ἐκτρώσασα ποιεῖ.

Ἐκτρώσασα ἢ γυνὴ ἐν γαστρὶ ἐχέουσα πέφυκεν,
ἢν ποτε τενεσμούς τῆδε γένηται ἐπι.

SI ingravidatæ mulieri tenesmus
supervenerit, abortire eam facit.

Cum desidendi gravide sit sepe voluntas
Nec quicquam excernat venter, abortus erit.

ἘΦΟΡ. κη'. Aphor. 28.

Ὅ, τι ἀνὸς οὔτεον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀπο-
κοπῆ ἐν τῷ σώματι, ἔτε αὐξάνεται,
ἔτε συμφύεται.

Ὅστέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀπ' ἧν κοπέσθιν,
οὐκ ἐτι αὐξάνεται, ἐδ' ἐτι συμφύεται.

SI os, vel cartilago, five nervus se-
ctus fuerit in corpore; neque au-
gescit, neque coalescit.

A Ut os, aut chondrum, nervum vel vulnere casum,
Augeri aut iterum posse coire negant.

ἘΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. κθ'. Aphor. 29.

ΗΝ ὑπὸ λευκῶ φλέγματος ἐχο-
μένῳ διάρροίῃ ὀπιγένησιν ἰαυρῆς
λύει τὴν νόσον.

Η Δὲ διάρροίῃ ἰαυρῆ ἐάντις ἐπέλθῃ
ἀσφοδελματικῶς, ἐστὶ νόσος λύσις.

SI leucophlegmatiae implicito vali-
da diarrhoea supervenerit, mor-
bum solvit.

Cui totum implevit corpus lymphaticus error,
Finitur multum ventre fluente sibi.

ἈΦΟΡ. λ'. Aphor. 30.

ΟΚόσσοισιν ἀφρώδεια τὰ διαχωρήματα
ἐν τῆσι διάρροίῃσι, τέττοισιν ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς ταῦτα καταρρέει.

ΟΙς ὑποχάρει ἐν τῆσι διάρροίῃσιν
ἀφρώδεια, κεφαλῆς τοῖς ἀπὸ φλέγμα ῥέει.

Quibuscunque per diarrhoeas
spumosa feruntur alvi excre-
menta, his ex capite effluunt talia.

S*pumans id sit quod fusa excernitur aluo,
E cerebro certum est quod pituita fluit.*

ἌΦΟΡ. λά. Aphor. 31.

ὍΚόσσοι πυρέασθον ἐν τοῖσιν ἕροισι
κριμνώδεις αἱ ὑποστάσιες γίνονται,
μακρὸν τὴν ἀρρώστῳ σημαίνουν.

ἘΝ πυρετοῖσιν ὑποστάσιες κριμνώδεις ἕρων,
τῆς ἀρρώστῆς σημεῖα πολυχρόνια.

Quibus febricitantibus in urinis
hypostases crassiores farinam
referunt, diuturnam in valetudinem
denuntiant.

U*rina inferius crassam cum febre farinam
si referat, longi tempora pone mali.*

ἌΦΟΡ. λβ. Aphor. 32.

ὍΚόσσοι δὲ χολώδεις αἱ ὑποστάσιες,
ἀνωθεν δὲ λεπταί, ὀξύλιον ἀρρώστῳ
σημαίνει.

ὍΙς χολόεσσι ὑποστάσιες, λεπταὶ δὲ ἀνωθεν,
τῆς ἀρρώστῆς σημεῖα μὲν ὀξυτέρη.

Qui-

Quibus biliosæ sunt hypostases,
sed suprâ quidem tenues, acu-
tum morbum denuntiant.

Quæ suprâ tenuis sua subsidentia bilis
Instar habet, morbum hæc arguit ancipitem.

ἌΦΟΡ. λγ'. Aphor. 33.

Ὅκόςσιν δὲ διεσηκότα τὰ ἕρα γίνε-
ται, τετέοισι τεραχὴ ἰχυρὴ ἐν τῷ
σώματι ἔστιν.

Ὅισιν ἀνώμαλα πῶν κἄτα σύστασιν ἔστι τὰ ἕρα,
Ἐν τῷ σώματι τῶνδ' ἔστι σφοδρὴ τεραχὴ.

Qui varia ac divulsa profundunt
lotia, his valida perturbatio fit
in corpore.

Æqualis quæ non ex omni parte videtur,
Fit perturbati corporis indicium.

ἌΦΟΡ. λδ'. Aphor. 34.

Ὅκόςσιν ἐν τοῖσιν ἕροισιν ἐφίστανται
πομφόλυγες, νεφελικὰ σημάδια, ἔ

R 3

μακρῶ

μακρὴν τιμὴν ἀρρώστῳ ἔσεται.

Οἱς ἀν πομφόλυγες ἐν τοῖς ἕρσισι ἐπισηῖ,
τοῖς πονέουσι νεφροῖ· καὶ χρόνιον τὸ πάθος.

Quibus bullæ in urinis natant,
nephritica mala, diuturnamque
invaletudinem significant.

Sin videas bullas suprema parte natantes,
Renalem morbum crede, nec esse brevem.

ἌΦΟΡ. λέ. Aphor. 35.

Οκόσοισι δὲ λιπαρὴ ἢ ὀπίσασις ἀφρόν,
τυτέροισι νεφριτικὰ καὶ ὀξέα σημαίνει.

Αφρόν δισι καὶ λιπαρὴ ἢ ὀπίσασις ὄσι,
τοῖς τὰ νεφρῶν διλοῖ, ὀξέα καὶ πάθηα.

Quibus in urina pinguis superfi-
cies est, & plurima confertim
mixta, his nephritica & vehementia
mala adesse denuntiat.

Sic sublimis adeps pendens si plurimus exit,
Renalem morbum narrat, eumque gravem.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. λς'. Aphor. 36.

Ὅ Κοσσοισι δὲ νεφριτικοῖσιν ἔσσι τὰ ὀρο-
ειρημνῶν συμβαίνῃ σημεῖα, πόνοι δὲ
ὡεὶ τῆς μύας τῆς ῥαχιδῆς γίνωνται ἢ
μὲν ὡεὶ τῆς ἔξω τόπυς γίνωνται, ἀπό-
στημα πρὸς δέχῃ ἐσώμυρον ἔξω. Ἦν δὲ
μᾶλλον οἱ πόνοι πρὸς τῆς εἴσω τόπυς γί-
νωνται καὶ τὸ ἀπόστημα πρὸς δέχῃ ἐσώ-
μυρον μᾶλλον εἴσω.

Ὅ Ἰσοι πονεῦσι νεφρῆς σημεῖα τὰ πρὸς ῥηθέντα
συμβαίνει τε, καὶ αἱ τῆς πεί τῆς ῥαχιδῆς
μύας ὀδυῖαι γίνονται ἢ τῆς γὰρ τόπυς πεί ἔξω
γίνονται ποτ', ἀπὸ σήματ' ἀποστέματος
ἐσώμυρον ἔξω. Τῆς δὲ τόπυς πόνοι ἦν ὡεὶ εἴσω,
εἴσω μᾶλλον ἀπὸ σήματ' ἀποστέματος.

SI autem ex renibus laborantibus
adfuerint prædicta jam signa, & do-
lores excitentur circa spinæ muscu-
los; si ad partes quæ foris sunt perci-
piantur, apostema foras expecta:
Quòd si dolores intrò magis vergant;
in his potiùs expectandum apo-
stema.

SIn musculis circa spinam dolor accidat, iisdem
 Quas renum vitii diximus antè notis,
 Abscessum fieri certum est: qui intrinsecus ànne
 Extrà sit, docet hoc musculus ipse dolens.

ἌΦΟΡ. λζ'. Aphor. 37.

Οκόσοι αἷμα ἐμέουσι, ἢν μὲν ἄνευ πυ-
 ρετῶ, σωτήριον· εἰ δὲ σὺ πυρετῶ,
 κακόν. Θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυκτικοῖσι ἢ
 τοῖσι συπληκτοῖσι.

Αἱμ' ὀκόσοι ἐμέουσι, πάνυ σωτήριον ἔστιν,
 ἢν μὲν ἄνευ πυρετῶ· σὺ πυρετῶ δὲ, κακόν.
 Ψυκτικὰ ἢ καὶ συπληκτικά, θεραπεύειν τῶνδε.

Qui sanguinem evomunt febris
 expertes, salutare est: verùm si
 cum febre, malum. Remediari oportet
 frigidis & adstringentibus.

Tutior est quicumque vomit sine febre cruorem:
 Sin adsit febris, spes propè nulla subest.
 Quod verò adstringit necnon refrigerat, illi
 Quanta cumque potest, fert medicamen opem.

ἈΦΟΡ. λη. Aphor. 38.

Κατάρροι ἐς τὴν ἄνω κοιλίαν ἐκπυ-
θῆναι ἐν ἡμέρησιν εἴκοσιν.

ΕΣ τὸ ἄνω κοῖλον ἢ κατάρροι ἐκπύεοντα
Ἐν δέκα δὲς νυξίν κ' ἡμέσιν ἐν δέκα δὲς.

CAtarrhi defluentes in superio-
rem ventrem, ad suppurationem
veniunt intra dies viginti.

DEcidat in summum si distillatio ventrem,
In pus viceno vertitur illa die.

ἈΦΟΡ. λθ'. Aphor. 39.

ΗΝ ἔρρη αἷμα ἔθρόμβους, ἔτραγγυ-
ρίη ἔχη, καὶ ὀδυνὴ ἐμπύπτη ἐς τὸ πε-
ρίναμον, ἔ τὸ ὑπογάστριον, καὶ τὸν κτένα,
τὰ δὲ τὴν κύστιν νοσέειν σημεῖα.

ΗΝ αἷμ' ἔρρησί τε καὶ θρόμβους, καὶ ἔχησε
στραγγερίη, καὶ ἐμπύπτη ἢ ὀδυνὴ
Ἐς τὸν ὑπὸ γαστρὸς τόπον, ἐς κτένα, ἐς περίναμον,
Οἱ δὲ τὴν κύστιν συμπονέουσι τόποι.

Si

SI quis sanguinem & grumos mingat, non absque stranguria; dolorque si incidat in perinæum, & hypogastrium, & pectinem: significatio inde fit, partes quæ ad vesicam pertinent ægrotare.

QUOD si vel grumi, vel sanguis profluat, atque
Præterea urinae sit via difficilis,
Pecten, & ima alvus, perinæum condoleatque:
Esse in vesica colligitur vitium.

ἌΦΟΡ. μ'. Aphor. 40.

ἮΝ ἢ γλῶσσα ἐξαιφνης ἀκρατῆς γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τῶ σώματος, μελαγχολικόν τὸ τοῖσ'τον γίνεσθαι.

ἮΝ ποτε ἐξαιφνης ἀκρατῆς ἢ γλῶσσα γένηται, ἢ π' ἀπόπληκτον σώματος ἔστι πάθος τῶτο μελαγχολικόν, καὶ τῆνομα ἢ δὲ καὶ ἔργον.

SI subitò lingua impotens reddatur, vel aliqua corporis pars perplexa stupeat, planè id melancholicum est.

VEL subitò ereptas voces stupefactæve membra corporis, ex atra surgere bile liquet.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. μα'. Aphor. 41.

ἮΝ ὑπεργαθαιρομένων τῶν πρεσβυτέρων λυγξ ἐπιγένη, ἔκ ἀγαθόν.

ἮΝ ὁ καθαρομένων τῶν πρεσβυτέρων πρὸς μέτρον λυγξ ἐπιγένησαι, ἴδι' ὅτι ἐκ ἀγαθόν.

SI senibus superpurgatione exhaustis singultus supervenerit, minimè bonum.

Maxima singultus senibus discrimina gignit, Ex medicamento vi superante modum.

ἈΦΟΡ. μβ'. Aphor. 42.

ἮΝ πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχη, ὕδατος πολλῶ καὶ θερμῶ καλαχομύε κατα τὴ κεφαλῆς, λύσις δὲ πυρετῶ γίγνε.

Πολλῶ καὶ θερμῶ κεφαλῆς κατά χειρομένοιο ἴδι' ὅτι ἐκ τέτε τῶ πυρετοῖο λύσις.

Ἦν πυρετὸς μὴ ἔησι γένε τε φύσιν τε χολώδης.

SI febris non ex bile nata fuit, plurima aqua calida capiti superfusa, febris solutionem adfert.

Copia ferventis capiti superaddita lymphæ, est
 Omnis præterquam ex bile medela febris.

ἈΦΟΡ. μγ'. Aphor. 43.

Γυνὴ ἀμφιδέξιος ἔγγινεται.

Δεξιὸς ἀμφὶ γυνὴ ἔτ' ἐσέλει, ἔτε πέφυκε.

Mulier ambidextra non fit.

Nulla per infirmas audita est fœmina vires
 Ambarum manuum dexteritate frui.

ἈΦΟΡ. μδ'. Aphor. 44.

Ὅκόσοι ἔμπυοι χαμόνται, [ἢ τέμονται]
 ἢν μὲν τὸ πύον καθαρόν ῥυῆ ἔλευ-
 κόν, πειγίγνονται ἢν δὲ ὑφαίμον, καὶ βορ-
 βορῶδες, ἔδυσῶδες, σπόμιαι.

Γίγνονται πτεῖ οἱ γε, πύον λευκὸν καθαρόν τε
 Ὅισιν ἂν ἐμπυϊκοῖς χαμομένοισι ῥυῆ
 Ὅις ἂν βορβορῶδες, ὑφαίμον, καὶ βαρυῶδες
 Καιόμενοισι ῥυῆ, οἱ δὲ ὀλέκονται αἰεὶ.

Si

SI empyis, cum uruntur [aut secantur,] purum & album pus effluat, sani evadunt: si subcruentum & coenosum & foetidum, moriuntur.

Pus quod in abscessu secto exustione coivit
Purum albumque fluens, signa salutis habet:
Impurum, male olens, nigrum referensque cruorem,
Adferet infirmis exitiale malum.

Ἀφορ. μέ. Aphor. 45.

Οκόσοι τὸ ἥπαρ λευκὸν καὶ καθαρόν, ἢ
καὶ τὸ πύον καθαρόν ῥυῆ καὶ λευκόν,
δεικνύοντα ἐν χιτῶνι γὰρ τὸ πύον τέλει-
σιν ὄσιν ἢν δὲ οἶον ἀμόργη ῥυῆ, ἀπόλ-
λωται.

Εκ τῆς πυηθέντος τῆς ἥπατος, ἢν ῥυήσῃ
καλομένοις λευκὸν καὶ καθαρόν τὸ πύον,
ἰγνόνται πτεῖ οἱ γὰρ χιτῶνι πύον γὰρ ἐνεστίν.
Ἦν δὲ ἀμόργη ὡς ἐκρυήσῃ ποτ', ἔ.

Quibus purulentum jecur aduri-
tur, si pus purum ac album efflu-
erit, superstites evadunt; his enim in
mem-

membrana pus continetur: sin verò
qualis amurca profluat, moriuntur.

Si ex jecoris vomica pus purum fertur & album,
In tunica vitium est, nec dubitanda salus:
Sin nigram erumpens pus representet amurcam,
Spes nulla, horribili mors premit atra pede.

ἌΦΟΡ. μζ'. Aphor. 46.

Οδυάς ὀφθαλμῶν ἀκρητον ποτίσας,
κὶ λέσας πολλῶ θερμῶ, φλεβοτόμῃ.

Ακρητον ποτίσας, κὶ θερμῶ ὕδατι πολλῶ
λέσας τὸν πόνεοντ' ὀμματα, τάμνε φλέβα.

Dolores oculorum post meraci
vini potum & aquæ calentis
balneum, venæ sectione curato.

Lumina quando dolent, post balnea & hausta me-
raca
Vina, statim vena est percutienda tibi.

ἌΦΟΡ. μς'. Aphor. 47.

Υδρωπιῶν γὰρ ἢν βῆξ ἔχη, ἀνέλπι-
στὸς ἔστιν.

ἩΝ ἔχη ὑδρῆκόν βήξ, πᾶς ἔλπις μὲν ὄλωλε.

SI tuffis hydropicum involverit,
extra spem est.

Tuffis ab hydrope est? Restat spes nulla salutis.

ἌΦΟΡ. μί. Aphor. 48.

Στραγγυρίῳ ἔδυσυρίῳ θώρηξις ἔ
φλεβοτομὴ λύει τὰ μὲν εἰ-
σω φλέβας.

Τὴν στραγγυρίῳ τε δυσυρίῳ τε πέφυκε
θώρηξις λύειν, καὶ φλεβίῳ τομῇ.
Δεῖ μὲντοι τὰ μὲν φλεβίων τὰ μὲν εἰσω ἔόντα.

STranguriam & dysuriam thorexis
& venæ sectio solvit: incidendæ au-
tem sunt internæ.

Seu stranguria, sive dysuria causa doloris;
Illum thorexis, venæque secta levat:
Vena tamen, quoties opus est, interna secanda.

ἈΦΟΡ. μζ'. Aphor. 49.

ΥΠὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οἴδημα & ἐρύθημα ἐν τῷ στήθει ὀπιγμόμενον, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

ΗΝ δὲ παρασσομένοισιν ὑπὸ νέσοιο κυνάγχης οἴδημα ἐν στήθει, ἢ ἐρύθημα φανῆ, τὸτ' ἀγαθόν· τρέπεται τέτοις τὸ νόσημα γὰρ ἔξω.

A Nginæ implicito si tumor & rubor in thorace supervenerit, bonum: foras enim se convertit morbus.

A Nginæ in morbo si quando tumorque ruborque pectus habent, signum creditur esse bonum: Materies etenim morbi protruditur extra.

ἈΦΟΡ. ν'. Aphor. 50.

ΟΚόσοισι ἀν σφακελιαθῆ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶν ἡμέρησιν ἀπόλλυται· ἢ δὲ ταύτας ἀφύγωσιν, ὑγιέες γίνονται.

οἰσίν

ΟΙσιν ἂν ἐγκέφαλος σφακελιθῆ ἡμασιν ἔτοι
 Ἐν τρισὶ κατ' ἡμέρας ἢν ὃ φύρωσι δια
 Ἡμάλα ταῦτα, ἔπειτα ἀνακλιῶνται ὑγείῳ.

Quibus cerebrum sphacelo affli-
 ctum est, intra triduum pereunt:
 si verò hos supervenerint, sani fiunt.

Corruptum cui fit cerebrum, tribus ille diebus
 Occidit: exactis his, metus omnis abest.

ἈΦΟΡ. νά. Aphor. 51.

Παρμὸς γίνεσθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς,
 ἀφ' ἑρμαινομένῃ τῷ ἐγκεφάλῳ, ἢ
 διυγραίνομένῃ τῷ ἐν τῇ κεφαλῇ κε-
 νῶ ὑδρ' χεῖται γὰρ ὁ ἀήρ ὁ ἐν ἐξῶ
 φορεῖ δέ, ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἢ διέξοδος αὐτῶ
 ἔστι.

Γίνεται ἐκ κεφαλῆς παρμὸς, ἑρμαινομένοιο
 ἢ ἐκ τῷ ἐγκεφάλῳ, ἢ ἐκ τῷ κενῶ
 Ἐν κεφαλῇ ὑγραίνομένοιο ἀήρ γὰρ ὁ εἰσὼ
 Ἐξῶ ὑδρ' χεῖται τοῦτο φοροῖο μετὰ.
 Αἰτιον ὡς δέ τις ἐκζητεῖ τῷτο φοροῖο
 Ἔστι διέξοδος οἱ τοῦτο σενόιο δια.

S

Ster-

STernutamentum fit ex capite, calefacto cerebro, aut humectato spatio in capite inani: aër enim intus contentus, foras effunditur; strepit autem, quia per angustum ipsi est exitus.

STernutamentum ex capite est, fervente cerebro,
Aut humore ejus qui per inane fluit:
Et sonitum reddit, quòd qui intus clauditur aër
Per strictas exit difficilèsq̄ue vias.

ἌΦΟΡ. 1β'. Aphor. 52.

ΟΚόσσιον ἤπαρ πεινωμένον, τέτοιαι πυρετός ἐπιγνώμηνος λύει πλὴν ὀδύλω.

Οἱς ἤπαρ πεινωμένην ἄν, τοῖσιν ἐπ' αὐτοῖς Γεινόμηνος λύει πλὴν ὀδύλω πυρετός.

Quibus hepar admodum dolet, Quis febris superveniens solvit dolorem.

Immensum jecoris febris post orta dolorem Tollit, & hoc flatus discutiendo facit.

ἈΦΟΡ. νγ'. Aphor. 53.

Ὅκοσοισι συμφέρει αἷμα ἀφαιρεῖσθαι
ἀπὸ τῶν φλεβῶν, τετέοισι χρεῖ
Ἦρος φλεβοτομεῖσθαι.

Ὅισι φλεβῶν ἀπ' ἀφαιρέσεως μὲν συμφέρει αἷμα,
Ἦρος τετέοισι χρεῖ φλέβα τεμνέσθαι.

Quibus sanguis è venis est aufe-
rendus, his Vere pertundenda
est vena.

Tempora si quæras tundenda aptissima venæ,
Crede mihi, primi tempora Veris erunt.

ἈΦΟΡ. νδ'. Aphor. 54.

Ὅκοσοισι μεταξὺ τῶν φρενῶν ἢ τῆς
γαστρὸς φλέγμα ἀποκλείεσθαι, ἔ
ὀδυνῶν παρέχει, ὅκ' ἔχον διέξοδον ἐς
ἑδεδέρμι τῶν κοιλιῶν, τετέοισι κατὰ
τὰς φλέβας ἐς τὴν κύστιν τραπέντος τὸ
φλέγματος, λύσις γίγνεται τῆς νόσου.

Οἱσι μεταξὺ φρενῶν τε πέλει καὶ γαστέρος ἔνδον
 φλέγμα' ἀποκλειόμενον, καὶ ὀδυλίῳ παρέχει,
 Οὐκ ἔχον ἔξοδον ἐδεδέρλω ἐς κοιλίῳν δέ.
 Τοῖς κῶσιν δὲ τραπὲν φλέγμα, νόσσιο λύσις.

Quibus inter diaphragma & ven-
 triculum pituita intercluditur,
 & dolorem adfert, in alterutrum
 ventrem viam non habens; iis per ve-
 nas in vesicam versa pituita, morbi fit
 solutio.

Quae pituita inter septum ventremque dolorem
 conclusa intulerit, nec patet inde sibi
 Exitus; ii morbum fugiunt, loca non per aperta
 Versa ad vesicam si pituita meat.

ἈΦΟΡ. νέ. Aphor. 55.

Οἱ Κόσσιον ἀν τὸ ἥπαρ ὕδατος πλη-
 θὲν ἐς τὸ ἐπίπλοον ῥαγῆ, τετέ-
 οισιν ἢ κοιλίῃ ὕδατος ἐμπίμπλα-
 ται καὶ ἀποθνήσκουσιν.

Υδατος δὲς πληθὲν ῥαγέουσιν ἀν ἐς τὸ ἐπίπλοον
 ἥπαρ, κοιλίῳ δ' ὕδατα τοῖσι ῥέει.
 Κοιλίης δ' ἐμπιμπλαμένης καὶ ἀποθνήσκει.

Quibus

Quibus hepar refertum aquâ erupit in omentum, his venter aquâ impletur; atque moriuntur.

Fertur ad omentum si quæ jecur hydatis ambit;
Æger distento ventre peribit aqua.

ἈΦΟΡ. νζ'. Aphor. 56.

Αλύκη, χάσμα, φρίκη, οἶνος ἴσος ἴσῳ
πινόμῳ λύει τὴν νῆσον.

Οἶνος μὲν λύει χάσμα, φρίκην τε, ἀλύκην τε,
ἴσος σὺ δ' ἴσῳ ὕδατι πινόμῳ.

Jactatio, oscitatio, horror, vinum potum pari aquæ remixtum solvit morbum.

Sipremat anxietas, tremor, aut sepe oscitet æger,
Morbum mixta undæ pars levat aqua meri.

ἈΦΟΡ. νζ'. Aphor. 57.

Οκόσοισιν ἐν τῇ ἐρήθρῃ φῦμα γίνεται,
τετέοισι ἀπαπύσαντος καὶ ἐκτραγέντος, λύεται ὁ πόνος.

Γιγνομένησι πύσιό τε καὶ διχρηνοιδήσιοι,
 φύεται ἐν ἐρήθρη ὅισι τὸ σῦμα, λύσις.

Quibus in urinario meatu nascitur
 tuberculum, his cū suppuratur
 ac eruperit, dolor solvitur.

Pus genitum si quando foras natura propellat,
 Phyma ubi in urethra, crede salutiferum.

ἌΦΟΡ. νή. Aphor. 58.

Οκόσοισι δ' ἂν ὁ ἐγκέφαλος σπειδῆ
 ὑπό πινος περιφάσιος, ἀνάγκη
 ἀφώνους γινέσθαι πᾶσα χρῆμα.

Ωδέ τινος περιφάσιος ὑφ' ὃ ἐγκέφαλος σπειδῆ ἂν,
 τὸν μὲν ἀναγκαῖον αὐτίκ' ἀφωνον εἶναι.

Quibus ab externa aliqua causa
 validè concussum fuerit cere-
 brum, hos protinus mutos fieri ne-
 cesse est.

Quavis ex causa cerebri concussio mutos
 Efficit, & reliquis sensibus exspoliat.

ἌΦΟΡ.

ἌΦΟΡ. νθ'. Aphor. 59.

Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρ-
κας ἔχουσι, δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν λι-
μὸς γδ ξηραίνει τὰ σώματα.

Τοῖσι ἢ σώμασι τοῖς ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι,
Λιμοῖο χρήσις, τοῖο κακοῖο λύσις.
Σώματα γδ λιμὸς ξηραίνει ἔοντα μὲν ὑγρὰ.

Corporibus præhumidâ carne
præditis fames imperanda est:
fames enim exiccat corpora.

Abstinuisse decet, nimium quibus humida membra:
Humida desiccant corpora nempe fames.

ἌΦΟΡ. ξ'. Aphor. 60.

Οκὲς ἀν εἰ ὅλω τῷ σώματι μετα-
βολαί, καὶ τὸ σῶμα καταψύχη-
ται καὶ πάλιν θερμαίνηται, ἢ χρω-
μα ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταβάλλῃ, μήκος νέ-
ος σημαίνει.

ΕΝ δὲ ὅλῳ ὅκε ἂν τῷ σώματι ἀλλοιώσεις,
 χρώμ' ἢν γίνησθαι ἐξ ἑτέρου ἑτέρον.
 Ἦν κατὰ φύσιν αἰ τε καὶ αὖθις θερμαίνησθαι
 Σῶμα· τὰ μὲν μακρῆς δεκτικὰ ὅσι νόσε.

UBi toto corpore frequens mu-
 tatio accidit, ità ut corpus mo-
 dò refrigeretur modòque incalescat,
 aut colorem alium ex alio mutet, diu-
 turnitatem morbi arguit.

Corpore si toto eveniat mutatio crebra,
 Seu color ex alio déque repentè alius;
 Seu modò frigescat corpus, modò ferveat æstu;
 Omnia sunt longi signa futura mali.

ἌΦΟΡ. ξά. Aphor. 61.

Ἰδρῶς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς ῥέων
 αἰεὶ, σημαίνει ἔχειν πλησμονὴν ὑγρῶ·
 ἀπάγειν δ' ἐν χρῆ τῷ μὲν ἰχυρῷ ἀνωθεν, τῷ
 δὲ ἀδενεῖ κατωθεν.

Ⓞερμὸς αἰεὶ ῥέων ἢ τοι ψυχρὸς πολὺς ἰδρῶς,
 σημαίνει ὅτι δεῖ ὑγρὰ πλεῖτ' ἀπάγειν,
 ἰχυροῖσιν ἀνωθεν, καὶ ἀδενέεσσι κατωθεν.

Sudor

Sudor multus calidus frigidusve perpetuò fluens, humiditatem in robusto quidem supernè, in imbecillo verò infernè vacuandam esse demonstrat.

Multus seu sudor calidus seu frigidus adfit, Si modò perpetui fluminis instar eat: Invalido & valido, peccans purgetur utriusque, Illi infrà, suprà huic, humiditatis onus.

ἈΦΟΡ. ΞΒ'. Aphor. 62.

ἮΝ τις τῷ πυρέσσοντι τροφὴν δίδῃ τῷ μὲν ὑγιάνοντι ἰσχύς, τῷ δὲ κείμενοντι νόσος.

ἮΝ ἢ δίδῃσι τροφὴν τις τοῖς πυρετιμύοντεσι τῷ ὑγιεῖ ἰσχύς, τῷ πονέοντι νόσος.

Si quis febricitanti cibum dederit [quem sano exhibet:] valenti robur, ægrotanti morbus fit.

Hæc eadem vires addunt alimenta valenti, Febre laboranti quæ data sæpe nocent.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ξγ'. Aphor. 63.

Τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος ἀναχωροῦνται
ὄραϊν δέει, εἰ ὅσα τοῖσιν ὑγιαίνουσιν ὑπο-
χωροῦσιν. Τὰ ἥκιστα ἔν' ὅμοια τυχέοισι,
ταῦτα νοσηδέστερα· τὰ δὲ ὅμοια τοῖσιν
ὑγιαίνουσιν, ἥκιστα νοσηρά.

Τῆς διὰ κύστιος ἕρεα τὰ μὲν διαχωροῦνται
Δεῖ ἰπτερόν ὄραϊν, εἰ ὑποχωροῦσιν
Ὅσα χρή· ὅτις ἂν γὰρ ὁμοίᾳ τοῖς ὑγιαίνουσιν,
Ἐστ' ὑγιεινὰ· τὰ μὴ, ἔστι νοσηρότερα.

Quæ per vesicam meant spectare
oportet, an talia sint qualia se-
cundâ valetudine subeunt: Nam quæ
his minimè sunt similia, insalubriora;
quæ verò sanis similia, minimè in-
salubria.

Urinæ quales abeant spectemus oportet,
Sanorum similes, dissimilésve magis:
Nam, si dissimiles, dubitatæ signa salutis;
Si similes, certæ signa salutis erunt.

ἈΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. ΞΔ'. Aphor. 64.

ΚΑΙ οἱσι τὰ ὑποχωρήματα, ἢ
 ἐάσῃς εἶναι, ἢ μὴ κινήσῃς, ὑφί-
 σταται οἰονεὶ ζύσματα, καὶ ἢν ὀλίγα
 ἢ, ὀλίγη ἢ νόσος γίνηται, ἢν δὲ πολλά,
 πολλή· τῷ τέτοισι συμφέρει ὑποκαθῆραι
 τὴν κοιλίαν· ἢν δὲ μὴ καθαρῶς ποιήσας
 διδῶς τὰ ροφήματα, ὀκόσω ἂν πλείω δι-
 δῶς, μᾶλλον βλάψεις.

Χοἱσι δ' ὑποχωρήματα τοι, ἢ εἶναι ἐάσῃς,
 καὶ μὴ κινήσῃς αὐτά, σέησιν ὑπὸ ἂν
 τοῖα ἰδέσθαι, ὀκόσω ζύσματα, καὶ ἢν ὡς ἐστὶ
 Πολλά, νόσος πολλή· ἢν δ' ὀλίγη, αὐτὴ ὀλίγη·
 τοῖσι καθῆραι ὑπὸ τὴν γαστέρα σύμφορόν ἐστιν.
 ἢν μὴ ποιήσας γαστέρα ὡς καθαρῶς
 τοῖσι ροφήματα δῶς, βλάψεις μὲν καὶ ὀκόσω ἂν
 Πλείω δῶς, πέλεται μᾶλλον ἔτι βλαβερόν.

ET quibus hypochoremata, si re-
 fidere permiseris, nec moveris,
 subsident velut strigmenta; quæ si
 pauca sint, parvus morbus est; si verò
 multa, magnus: his alvum infernè
 purga-

purgare conducit. Alioqui si non re-
purgatâ alvo sorbitiones exhibueris
quanto plures dederis, tanto magis
offenderis.

SI quando strigmenta velut subsidere cernas,
Quæ secesserunt si residere sinas:
Paucula si fuerint, parvus (mihi crede) futurus;
Et magnus morbus, plurima si fuerint.
Quid dubitas, & tuta times? Data tempore profunt
Pharmaca: Ni dederis, ipsa alimenta nocent.
Ipsa alimenta nocent: Nam quo plus addis acervo
Et stomacho impuro, læditur indè magis.

ἈΦΟΡ. ΞΕ. Aphor. 65.

ΑΙ ἄποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρε-
τοῖσι τοῖσι μὴ ἀφλείψωσιν αἱ πε-
λιθναί, καὶ αἱματώδεις, καὶ χολά-
δεις, καὶ δυσώδεις, πᾶσαι κακαί· ἄποχρέω-
σαι δὲ καλῶς, ἀγαθαί. Καὶ κατὰ κοιλίην
καὶ κύστιν, καὶ ὄγκον ἂν τι ἄποχωρέον ὅτι μ-
κεκαθαρμένον, κακόν.

ΑΙ ἄποχρέμψεις ἐν πυρετοῖσι διὰ μὴ λείψαι
πᾶσαι ἔασι κακαί, αἱ τε μολιβδόχροαι, ἄ

Αἰτε δυσώδεες, αἰτε χολώδεες, αἱματώδεαι τ'.
 Ἄλλ' ἀποχωρεῖσ', εἴγε καλῶς, ἀγαθαί.
 Ἐσι κακόν, κατὰ γαστέρα, καὶ κύστιν, καὶ ὅκε ἀν-
 στητι ἀπαχωρέον, μηδὲ καθάρμυον ἦ.

Excreationes in febris non inter-
 mittentibus livida, cruenta, bilio-
 sa, foetida, omnes mala: commodè
 tamen si prodeant, bona. Per alvum
 etiam & vesicam, & quacunque cor-
 poris parte si prodeat aliquid, si non
 purgatum restiterit, malum.

Seu livor fuerit, seu plurima bilis imago,
 seu cruor in sputis, sive malignus odor;
 continua cum febre intentant omnia mortem:
 Qualia secedant si bene, signa bona.
 si non purgatum quid stet, quod oportet abire,
 Perve alvum, aut renes, aut aliunde, malum.

ἌΦΟΡ. ΞΣ'. Aphor. 66.

Τὰ σώματα χρῆ, ὅκε τις βέληται
 καθάρειν, εὔροα ποίειν. Καὶ ἦν ἀνω
 μὲν βέληται εὔροα ποίειν, ἤσσαι
 ἰὼ κοιλίῳ ἦν δὲ κάτω, ὑψηλαί.

Ευερα χρὴ ποιεῖν τὰ γὰρ πόματα, ἢν ἐδέλη τις
 ταῦτα καθαιρέμεναι, ἢντ' ἄνω, ἢντε κἄτω·
 κ' εὐερα ἢν ἐδέλη μὲν ἄνω, πλὴν γαστέρα σῆσαι,
 ὕγρῳ δέ, κἄτω εὐερα ἢν ἐδέλη.

Corpora cum quis purgare volue-
 rit, meabilia illa reddat oportet
 & si quidem supra velit, alvus sisten-
 da; si vero infra, humectanda.

Fluxile reddendum corpus, cum sit vacuandum;
 Sive velis infra, seu vacuare supra:
 Infra si cupias, alvus venit antè riganda;
 Et sistenda, supra fluxile si cupias.

ἘΦΟΡ. ζζ'. Aphor. 67.

Υπνος, ἀγρυπνία, ἀμφοτέρω μᾶλλον
 τῷ μέτρῳ γιγνόμενα, νόσος.

Ἐπὶ τῷ ὑπνῷ καὶ ἀγρυπνίᾳ, νόσος ὄσῃ.

Somnus & vigiliæ, utraque si præ-
 ter modum fuerint, morbus.

ET dormire nimis, nimis & vigilare, nocebit.

ἈΦΟΡ. ξή. Aphor. 68.

ΕΝ τοῖσι μὴ ἀφλείπῃσι πυρετοῖσιν,
ἢν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἦ, τὰ δὲ ἔσω
καίηται, καὶ δίψα ἔχη, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετοῖς διὰ μὴ λείπῃσιν, ἢν ψυχρὰ τὰ ἔξω,
θερμὰ τὰ δὲ εἴσω ἦ, δίψα ἔχη τ', ἀγαθόν.

IN febribus non intermittentibus,
si externa frigeant, interna verò
urantur, & sitis detineat, lethale.

EXtrà frigus iners, necnon calor igneus intus,
Cùmque siti febres continuæ, interimunt.

ἈΦΟΡ. ξθ'. Aphor. 69.

ΕΝ μὴ ἀφλείποντι πυρετῷ, ἢν χεῖ-
λος, ἢ ὄφρῦς, ἢ ὄφθαλμός, ἢ ρίς ἀφ-
σραφῆ, ἢ μὴ βλέψη, ἢ μὴ ἀκρότη ἢ δὴ
ἀσθενὴς εἶναι ὅ, πᾶν ἢ τετέων τῶσιν
μείων, θανάσιμον.

ΕΝ πυρετῶ δια μὴ λείποντ', ἢν χεῖλθ' ἢ ὄφρυσ,
 ἢ ὀφθαλμός, ἢ ἢ ρίς σφαιρῆσι δια,
 ἢ τοι μὴ βλέπη, ἢ μὴ ἀκὴν, ἀδενέη δέ.
 Τῶνδ' ὅ, τι ἀν γείνητ', ἐν περὶ θύροισι δάματος.

IN febre non intermittente, si labrum, aut supercilium, aut oculus, aut nasus pervertatur; si neque videat, neque audiat, & jam debilis fit: horum quicquid acciderit, lethale.

IN febre continua, labrum, nasusve, oculusve. Si pervertatur, sive supercilium, Nec videat quicquam, néve audiat, invalidus jam: Quicquid sit; Mortis parva futura mora est.

ἌΦΟΡ. 6. Aphor. 70.

ΕΠὶ λευκῶ φλέγματι ὑδρωψ' ὀπίσθινον γίγνεται.

Πολλάκι φλέγματ' ἐπὶ λευκῶ ὀπίσθινον ὑδρωψ'.

L Eucophlegmatix hydrops supervenit.

L Eucophlegmatix plerumque supervenit hydrops.

ἌΦΟΡ.

ἈΦΟΡ. αά. Aphor. 71.

Ἐπὶ διαρροίῃ, δυσεντερίῃ.

Ἡ δὲ δυσεντερίη ἐπὶ τῇσι διαρροίῃσι.

A Diarrhœa, dysenteria.

Sæpe diarrhœamque dysenteria occupat urgens.

ἈΦΟΡ. αβ'. Aphor. 72.

Ἐπὶ δυσεντερίῃ λειεντερίη ὀπιγίγνεται.

Καὶ λειεντερίη ἐπὶ τῇσι δυσεντερίῃσι.

Lienteria supervenit dysenteria.

PRæq; dysenteriam lienteria urget euntem.

ἈΦΟΡ. αγ'. Aphor. 73.

Ἐπὶ σφακελισμῷ, ἄποστασις ὀστέεσσι.

Καὶ ἐπὶ τῷ σφακελισμῷ ἄποστασις ὀστέοιο.

T

A

A Sphacelismo, offis abscessus.

A Tergo insequitur sphacelismum & apostasis offis.

ἌΦΟΡ. οδ'. Aphor. 74.

Επὶ αἵματος ἐμέτω, φθόνη καὶ πύξις καὶ
 γαστρὶς ἀνω καὶ ἐπὶ τῆ φθόνη, ρεῦμα
 ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῷ ρεύματι, διάρ-
 ροίη· ἐπὶ τῇ διάρροίῃ, χέσις τῆς ἀνω
 καθάρσιος· ἐπὶ τῇ χέσει, θάνατος.

Η Δὲ φθόνη, ἐμέτω ἐπὶ αἵματος, ἢ τε γαστρὶς
 τοῦτο πύξις ἀνω τῆ δὲ φθόνη ἐπὶ,
 ῥεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς· ἐπὶ τῷ δὲ, διάρροίη·
 τῇ δὲ πύξις χέσις τῇ ὃ χέσει, θάνατος.

A Sanguinis vomitione, tabes &
 puris supernè purgatio; à tabe,
 fluxio de capite; à defluxu, diar-
 rhœa; à diarrhœa, interceptio ex-
 pectorati; ab interceptione, mors.

Sanguis

Sanguinis à vomitu, cum tabe ejectione puris;
 A tabe, inque ruens fluxio de capite;
 Indè diarrhœas; atque exinde retentio puris;
 Non datur ulterior transitus: Ultima, mors.

ἈΦΟΡ. οἴ. Aphor. 75.

Ὅτι καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κύστιν, καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίαν ὑποχωρήμασι, καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, καὶ ἢν πῆ ἄλλη τῆς φύσιος ἐκβαίνει τὸ σῶμα, ἢν ὀλίγον, ὀλίγη ἢ νόσος γίνεται ἢν δὲ πολὺ, πολλή· ἢν πάνυ πολλή, [τὸ κατὰ φύσιν ἢ μετὰ βασίς γένεται,] θανάσιμον τὸ τοῦτο.

Ἐν τοῖσιν κατὰ τὴν κοιλίαν, καὶ κατὰ τὴν κύστιν, καὶ κατὰ τὰς σάρκας ὑποχωρήματα ὅσοι ἂν ὑπο, καὶ ἢν πῆ ἄλλη φύσιος σῶμα ἐκβαίνῃσιν, ἢν πάνυ πῆ δὲ κατὰ φύσιν ἢ μετὰ βασίς γένεται, ἢν ὀλίγον, ὀλίγη νόσος ἢν πολὺ, πολλή· ἢν πάνυ τοῖ πολλή, ἢ νόσος ἐλομένη.

Qualia sint quæ per urinas ac alvum subeunt, & quæ per carnes abeunt, & si quâ aliâ corpus à natura

recedat, spectare oportet: Nam si parúm, parvus morbus est; si multúm, magnus: si valdè multúm, jam tale fuerit perniciosum.

URinxæ, sedes, sudores inspicere quales;
Quantum & naturæ quidque modum superet:
Sive parúm, parvum est; seu multúm, non nisi magnú;
Multò autem si plús, exitiale malum.

F I N I S.

ΕΥΧΑΙ.

Ιητροῖς ἀγαθοῖς ὑγαίνειν, καὶ ὑγιαίνειν,
Πρῶτα μὲν ἄν γ' αὐτὲς, εἶτα ἢ καὶ ἑτέρας.

Χαίρειν καὶ εὐπραγίην τοῖς σώματ' ἔχουσ' ὑγιεινῶς,
Καὶ ὑγαίνειν τοῖς σώματ' ἔχουσι κακῶς.

Εὐχομαι αὐτοῖς ἐμοὶ εὐθ' ἔρδειν, εὐτυχεῖν τε,
Καὶ τὰ δίκαια νέμειν, καὶ τὰ δίκαια φέρειν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ.

Παμβασιλῆϊ κλέος κρατερῶ τ' ἀγαθῶ τε σοφῶ τε,
Τῶ μόνῳ ἰητρῶ ἀδανάτῳ τε θεῶ.

(2)

EPIGRAMMATA
Regiorum Medicinæ
Professorum,
Cantabrigiænsis atque Oxoniensis,

*Præsidentis
Et Sociorum Collegii celeberrimi
Medicorum Londinensium,*

*Aliorumque Doctorum juxta atque
doctissimorum virorum
utriusq; Academiæ.*

IN RADULPHI WINTERTONI
Metaphrasin nuper editam.

CLAUDIAN.

Gaudet enim virtus testes sibi jungere Musas:
Carmen amat, quisquis carmine digna gerit.

Quibus accedunt

EPIGRAMMATA
Therapeutica ejusdem,
Ad malevolorum lecto-
rum ægri tudines.

CANTABRIGIÆ
Excudebant THOMAS BUCK &
ROGERUS DANIEL.
MDCXXXIII.

IN CLERICAL

RECORDS

OF THE

CHURCH

OF

ST. MARY'S

PARISH

IN THE

CITY OF

NEW YORK

FROM

1800

TO

1850

IN

THE

RECORDS

OF

THE

CHURCH

1800

R

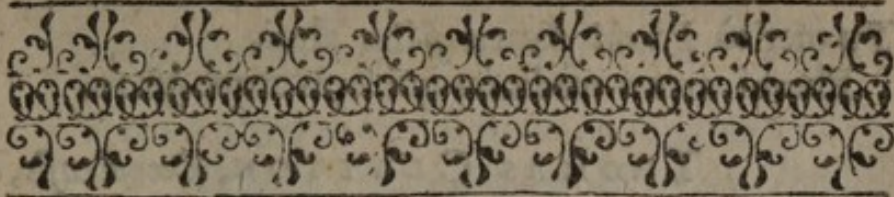
1850

D

A

T

E

A D

RADULPHUM WINTERTONUM,
Collegii Regalis Cantabrigiensis
Socium, Medicinæ Licentiatum.

Non Toga, Pileolusve, nec Oscula, Dacty-
 liusve,
 Verè Doctorem néve Cathedra facit:
 Doctoris quamvis hæc sint insignia facti.
 His sine, Doctorem te facit iste Liber.

In Hippocratis Aphorismos.

Audiit à Græcis, urbs, Hellados Hellas, Athenæ:
 Audiit Hippocrates, hic liber, Hippocratis.

JOANNES COLLINS, *Cantabrigiensis,*
Collegii Divi Joannis quondam Socius,
Medicinæ Doctor, & Professor Regius.

Ad eundem.

TE Medicum, Doctum, Græcūque, hæc versio
 monstrat:

Hippocratem callens, hæc tria certus habes.
 Et, tantas dum fundis opes, Benefactor haberis,
 Hippocratem illustrans: Publicus ille Pater.

Tu meritò Phœbi dicaris filius almi,
Phœbi artem medicam qui sapis atque lyram.

THOMAS CLAYTON, Oxoniensis,
Coll. Pembr. Magister, Medicinæ
Doctor, & Professor Regius.

ARdua succinctè pandis * *Thêoremata*, metris:
Laudibus Hippocratis laus tua juncta manet.
* *Synecphoresis.*

JOANNES ARGENT, Cantabrigiensis, Pe-
trensis, Medicinæ Doctor, & Coll.
Med. Lond. Præsident.

AUt prodesse volunt, aut delectare, Poëta:
Et juvat & prodest docta Camœna tua.
Sic tua metra sonant, numeris sic perficis *Artem*,
Ut, quæ longa fuit, sit brevis arte tua.

MATTHEWUS LISTER, Oxoniensis,
Regiarum Majestatum Medicus
Ordinarius, Medicinæ Doctor,
& Coll. Med. Lond. Socius.

ΟΥς τέχνην μέγας ᾶν, κὶ ἀμύμων πάντ', Ἄφο-
ρισμὸς
Ἰπποκράτης πεζῶ παροῦτον ἔγραψε λόγῳ
Ἐπιγρῶν, βραχέως μέτροισιν αἰεὶ εἰς,
Προσκληθεὶς Μεσῶν ἢ Πισρίηθεν ἔπη

Ἐργον

In Wintertoni *Metaphrasin.* 3

Ἔργον μνημοσύνη χραίειν, καὶ χρῆσθ' ἰητροῖς
Τένεκες εὐδοκίμος καὶ πολὺ αὐτῷ ἔση.

PHILEMON HOLLAND, *Cantabrig. Coll.*
Trin. quondam Socius, Medicinæ Doctor.

Wintertone, datas epulas gustamus. At audi;
Parcus es: haud satis est mensula; pone
novas.

Altera pars mundi *prosum* cupit, altera *versum*:
Hic quod utramque aurem mulceat autor habet.

EDVARDUS LAPWORTH, *Oxon.*
è Coll. Magd. Medicinæ Doctor.

Est brevis Hippocrates: *Breviorem* carmine reddis,
*Perspicuū*que simul. *Laurea* jure tua est.

GUILIELMUS CLEMENT, *Cantabr.*
è Coll. Trin. Medicinæ Doctor, &
Coll. Med. Lond. Socius.

Ad R.W. Censura operis.

Nec tibi quòd Graii, nec quòd sis carminis hujus
Autor, (& ambiguum est laude hac sis major
an illa)

Sit tanti, ut non sit pluris servasse *Magistro*
Incolumes sensus; & quanquam lege solutum

Non tentâsse vias, alióve in tramite currus
Deflexisse tuos, quàm quâ vetus orbita ducit.

Hâcque fide, & cura hac, hac relligione juvandi,
Wintertone, places; meritis vel iudice *Coo*
Hoc soli licuisse tibi, Præcepta medendi
In numeros aptâsse, & ad artis signa severæ
Difficiles Mûsas, raptúmque *Helicon* vocâsse.

Ergò pari posthac studio tua scripta legentur;
Nec quæret quo dante sitim sedavit eodem
Fonte bibens, & cui res, non persona, probatur.

Hactenus ornatu exiguo, tantúmque virili,
Despexit *Medicina* chorum, responsaque vatis
Prosa dedit, nullóque incessit *Litera* fastu:
Et tamen hos olim mirata est *Græcia* cultus.

Nunc dulces moduli, lentóque in dogmate lusus,
Et lepor, & volucris salientes peccine chordæ
Restituent lassum, aut pleno fastidia solvent
Lectóri; atque humiles attollet tibia cantus.

Interea dum non sublato pondere rerum
Verba novas, vatémque alio deducis amictu,
Nec tumet aggestis, nec hiat sententia demptis
Luminibus. FRUERE hac qua vincis laude, Tulisti
Hoc pretium curæ, tua scripta ut vindicet omnis
Posteritas; cui siquid certum spondeat unus,
GRATA erit ab quacunque venit facundia lima.

SIMEON FOX, *Cantabrigiensis*, Coll.
Regal. quondam Socius, *Medicinæ*
Doctör, & Coll. Med. Lond. Socius.

Ad eundem.

Versibus Hippocratem? Phœbum bene jungis
Pæonias artes Aoniásq; colens. (utrumque,

In Wintertoni Metaphrasin. 5

Hippocratem exponis versu longoque brevique:
Scilicet *Ars longa est, Vita sed ipsa brevis.*

De patria litem doctè componis Homeri:
Falluntur reliqui; *Coüs*, Homerus erat.

RICHARDUS ANDREWES, Oxon.
*Joannensis, Medicinæ Doctor, &
Coll. Med. Lond. Socius.*

Wintertone, Tuos laudoque proboque labores:
Si, *Mome*, inideas, Invidia pereas.

JOANNES FURTHO, Cantabr. Coll.
*Trin. quondam Socius, Med.
Doctor Anno 1606.*

Macte, inter Medicos sis *Wintertone*; parando
Cortinam Phœbo, plenus es ipse Deo.

JOANNES BAINBRIDGE, Oxon. Mertonensis,
Med. Doctor, & Astronom. Professor.

Ἰπποκράτης ἐξ Ἰπποκράτους, σοφὸς διογείδους
Ἐκ τέφρας βίον οἱ Φοῖβος ἔδωκε πατήρ
Ἰπποκράτει νεκρῷ ἢ βίον σὺ, ἰντρὸς ἰντρῶ.
Ὁ φέρτερον ἢ νέπας νῦν πέδας ἄλλστ' ἔχων.

THOMAS CAUDREY, Cantabr. è Coll.
Christ. Medicinæ Doctor 1611.

Quem nil majestas artis, nihil allicit ordo,
 At legat Hippocratem; quem nil prudentia, rerum
 Pondus, consilium, morbum mortemque retardans
 Nil *Medicina* movet, Tua Græca poemata saltem
Wintertone, trahant. CUM carmine nausea rara est.
Utilis Hippocrates, sed non sine carmine *Dulcis*:
 Posthac *Hippocratis* qui volvit *opuscula*, dicat
Wintertoni opera hæc, quod miscuit *Utile Dulci*.
 Hippocratis nomen, manes, cinis, urna, libelli,
 Et medici voce una agimus pro carmine grates.

EDMUNDUS WILSON, *Cantabr. Coll.*
Regal. quondam Socius, Med. Doctor
 1613. & *Coll. Med. Lond. Socius.*

Æ Sopum Sapiens divino carmine Musis,
Hippocratem jungis tu numerisque tuis.
Phryx erat ut numeris clarus, sic carmine major:
 Major erit numeris *Hippocrates*que tuis.

OTTUELLUS MEVERELL, *Cantabr.*
è Coll. Christ. Medicinæ Doctor 1616.
 & *Coll. Med. Lond. Socius.*

Ars longa est; fecere brevem tua carmina: Vita
 Sed brevis est; Longam reddet Apollo tuus.

THOMAS CADEMAN, *Cantabr.*
è Coll. Trin. Medic. Doctor, &
Reginæ Med. Particularis.

Hippocra-

In Wintertoni *Metaphrasin.* 7

Hippocrates olim *Medicus*, nunc jure *Poëta* est:
Nam *Metrico* & *Medico* est unus *Apollo* pater.
Ars Metrica *Ars Medica* est: Præstat nos utraq; sanos;
Corporis hæc, *Animi* sed medicina *Metrum*:
Dúmque alii *Hippocratis* veteri sanantur ab *Arte*,
Ipse fit *Arte* nova sanior *Hippocrates*.

RICHARDUS SPICER, *Oxon. Med.*
Doctör, & Coll. Med. Lond. Socius.

Delius indulget vati, calamúmque labantem (*n.e.*)
Sustinet *Hippocratis* *genius*, plaudúntq; *Camæ-*
Jam *coi* si fortè lenis quis dicta recenset,
Sic canit Hippocrates, dicet; referéntque nepotes.

FRANCISCUS PRUJEAN, *Cantabr.*
Caio-Gurv. Med. Doctör 1625. &
Coll. Med. Lond. Socius.

Suavia dum reddis *Medici** *Theóremata magni*,
Dum versu renovas tempora prisca senis;
Nec nova, nec diversa doces præcepta medendi:
Aut *idem*, aut verè es *filius Hippocratis*.

* *Synecphomesis.*

DANIEL OXENBRIDGE, *Oxon. ex Æd.*
Chr. Med. Doctör, & Coll. Med. Lond. Socius.

Quas grates, *Radulphe*, tibi culta *Anglia* solvet,
Per te quòd spiret maximus *Hippocrates*!
Edictis veterum lucem attulit ille: Sed illi
Et decus & vitam reddis ab ingenio.

Ionio

8 EPIGRAMMATA

Ionio contenta sonò scita illa jacebant:
 Illis concinnos reddis ab arte pedes;
 Aures ut feriant Graio transmissa lepore
 Gratiùs, & subeant promptiùs illa animum,
 Grata igitur recolent tua carmina mente nepotes,
 Arti qui præbes lumen Apollineæ.

ALEXANDER REID, Oxon. Mertonensis,
 Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Omne tulit punctum, qui miscuit Utile Dulci:
 Primitus Hippocrates Utile Coüs habet.
 Wintertone, tibi debemus Dulce: Sed ultra
 Quod docet Hippocrates Utile Coüs habes.

SAMUEL RAND, Cantabr. è Coll. Christ.
 Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Stringitur Hippocrate Hippocrates: Et Apollinis
 Vita tibi trahitur longa, fit Arsq; brevis. (arte

JOANNES SPEED, Oxon.
 Joannensis, Med. Doctor.

Qui salebrofa priùs Musis & Apolline dextro
 Dicta senis faciles compulit in numeros,
 Se Medicum & Vatem præstat. Cur ergò negata
 Coccina sint humeris, laurea temporibus?

RICHARDUS HAWLEY, Oxon. Merton.
 Med. Doctor, & Coll. Med. Lond. Socius.

Musica

In Wintertoni Metaphrasin. 9

Musica qui Medicis misces, simul Utile Dulci.
Juncta juvant: Cithara curat Apollo canens.
Instar apis mel flore tuo tu quærere perge:
Carmina Musa canens mellea, dulce sonat.
Maçte, & mellifluos Medicinæ fundito rivos;
Potent & Medici: Fons patet Hippocratis.

EDVARDUS -ALSTON, *Cantabr. Joann.*
Med. Doctor 1626, & Coll Med Lond. Socius.

Arte senex medica Princeps, nullique secundus,
Nullo delendum tempore scripsit opus.
Ille artem longam fecit sermone soluto:
Artem tu longam corripis arte tua.

ROBERTUS FRESTON, *Cantabr.*
è Coll. Emman. Med. Doctor 1628.

Ausus es immensum facinus, Vincire solutis
Quæ dedit Hippocrates non temeranda libris:
Jamque ope, *Wintertone*, tuâ tenebrosa loquutus
Naturæ vates, non sine luce canit.

JOANNES NICOLS, *Cantabr. è Coll.*
Corp. Christ. Med. Doctor 1630.

Cui non metra placent Medicorum, egrotet &
idem;
Et lacrymet, cui non Musica metra placent.

TIMOTH. THOROLD, *Cantabr.*
Reginal. Medicinæ Doctor 1630.

Ad

Ad R. W. Παρρησιόν.

O Carminum miram vim! Erigere qui in *pedes*
Senes est solitus, jam senior *Hippocrates*
Tandem tripudiantes erigitur in *pedes*.

O qui curasti Medicorum vel Principem!

O qui docuisti Medicos hujus seculi

Certum ut medicaminibus suis ponant modum!

O acriores qui potus Hippocratis

Sic dulcoras placente melle post dato!

Macte age. Negent malevoli tibi suum PLACET:

Justior at acclamabit orbis, PER PLACET.

Macte, & quod fecisti hactenus perge facere,

Qui tibi malè volunt malefacta ut noscant sua.

Vale. Quin factus è *Medico Patiens* diu

Hoc *Cordiale* tuo ab Ailmero, oro, RECIPERE.

Quid corpus sine pedibus?

Coë, Tibi corpus debet *Medicina* parenti:

Wintertone, Tibi debet at illa *pedes*.

SAMUEL AILMER, *Cantabr. è Coll.*

Jesu, Med. Doctor 1631.

Arte senex *Medica Phœbum* sic *Coüs* adæquat,
Tantum ut sit numeris carminibusq; minor:
Illius indignans dum volvit scripta *Radulphus*,

Cogit ad invitos verba soluta modos.

Hippocrates gemina par quòd sit *Apollinis* arte,

Hoc *Wintertonus* par utriusque facit.

HUNTINGDONUS PLUMPTRE, *Cant.*

Joannensis, Med. Doctor 1631.

Quid

In Wintertoni Metaphrasin. I 1

Quid metuis, malefanè, truces mala nomina mor-
En! Domitor mortis jura dat *Hippocrates*; (bos?
Morborum genus omne potens lenire dolores:
Cujus ad imperium trux *Libitina* fugit.
Qui vivus potuit morbos mortemque fugare,
(En!) Redivivus adest, & meditatur opem.
Quæris *Apollo* novus, vel quis tibi tanta *Machaon*
Præstiterit Medicus? Quem legis, ipse erat:
Wintertonus erat nostris celebratus Athenis,
Qui sapit *Hippocrates* quicquid & *Hellas* habet.
Eia ô *Hippocratis* solitus jactare Aphorismos,
Nunc *Wintertoni* Mula canenda tibi.

SAMUEL ABBOT, *Cantabr.*
ex *Aul. Cath. Med. Doctor.*

Hippocratis sermoni nil nisi *carmina* defunt.
Quàm bene tu *numeras* debita & Hippocratis!

GUILIELMUS GODDARD,
Medicinae Doctor.

Hippocratem magni modulantem carmen Ho-
meri
Cernere quisquis amat, consulat istud opus.

GUILIELMUS PRUJEAN, *Cant.*
Caio-Guv. Medicinae Doctor.

Ad

Ad Charissimum meum

RADULPHUM WINTERTONUM,
*Collegii Regalis Cantabrigiæ Soci-
 um, & juxta Statuta ibidem Profes-
 sioni Medicinæ designatum,*

*Jam olim summo Academicorum cum consensu
 ad exercendam utramque Medici-
 nam licentiatum.*

DE malè promeritis bene te meruisse libello,
 Veræ præclarum religionis opus.
 Qui tibi *civilem* conantur tollere vitam,
 His *naturalem* tu renovare studes.
 Macte, * RADULPHE, tui virtute agnominis; hoc est,
 Consilio meritos immeritòsque juva.
 Néve *Theonini* timeas à vulnere dentis,
 Dum tua judicium sanius acta probat.

* Radulphus, *Anglorum antiquâ Dialecto* est Consilio juvens.

GUILLIELMUS de INSULA, sive
 LISLE, Cantabrigiæ, Regal.
 Art. Magister An. Dom. 1592, Pro
 corpore Domini Regis Armiger.

Ad eundem.

CArminibus *Medea* potens herbisque, juventam
 Dicitur *Æmonio* restituisse seni:
 Túque tuo *Hippocrati*, meliore sed arte, juventam,
Wintertone herbis carminibúsque potens.

Herbis

In Wintertoni Metaphrasin. 13

Herbis illa potens, sed & impia, carminibusque:
Aut pia si conjux, at scelerata parens.
Tūque potens herbis, sed Phœbi, carminibusque:
Ut medicus doctus, sic quoque vir bonus es.

Ad Lectorem, de eodem.

OMne tulit punctum, sed Romæ (ut Horatius
inquit)

Utile qui Dulci miscuit arte sua.

*Utile qui Dulci, Dulci qui miscet Honestum,
Non Cantabrigiæ hic omnia puncta feret?*

EDWARDUS BENLOWES, Cantabr.
Joannensis, Armiger.

Ad R. W. de Metaphrasi metrica.

CArminibus edere dum doces Hippocratem
Oracula sua veriora Delphicis,
Ac digniora Tripode quem Coi sui
Cepere: Et ipse dignus es Lyrâ Apollinis.

RICHARDUS STERNE, Cantabr.
Coll. Corp. Christi Socius, Sacre
Theol. Baccalaureus 1625.

Αλγα λυγρὰ δαμά κ' δεινὰ νοσήματ' ἀοιδῆ.
Ἐί γε τ' ἰητρὸν δεινότερον κρατῆει.

Jo. OLIVER, Oxon. Coll. Magd. Socius,
Sacre Theol. Baccalaureus.

ἘΙΣ

Ἔἰς τὴν βίβλον.

Ἀρμονικῶς πάντῃ τις ἰατρὸς βίβλον ἀναγνὼς
Ἐξαρνήσοιτ' ἀν νεῦσον ἰατρῆς ἔπι;

Πρὸς τὴν βίβλον.

Ὅτι ἀμεμπτή ἔει, διαφύγεις Μώμης ὀδόντας,
οὐ φθόγον· ὃ φθονέει, ὅπῃ ἀμεμπτή ἔει.

Πρὸς τὸν Μῶμον.

Τέχνην τῆ ζῆν φαίνει, εὖ ἔξειν σώματα ποιεῖ
Ἡ βίβλος. Ἀντιμάχης Ἄξιθ' εἰ νοσέειν.

THOMAS BOSWEL Cantabr.
Aul. Pembr. Socius, A.M. 1613.

Ἡ Ippocrati meritos det Justinianus honores:
Dignior iste liber, quàm fuit ipse, premi.

JOSEPHUS THURSTON, Cantabr.
C. D. J. Socius, S. T. B. 1627.

Ἡ Ippocrates artem Medicinæ idiomate Græco
Descripsit primus; sed sine lege metri:
Gratum opus hoc Medicis. Tu primus carmine Græco
Metiris: Quanto gratius istud opus!

EDVARDUS HANBURIE, Cantabr. Sidneian.
Armiger, JOANNIS HANBURIE, Northam-
pronienfis, Equitis Aurati filius unicus.

Ad

In Wintertoni Metaphrasia. 15

Ad R. W. de 7. libris Græco

carmine donatis.

Hic Chius ad Coim est: Aphorismos corpore justo
Cum cane quando Chio senio Coüs habet.
Tüque senis Coi numeris dum oracula reddis,
Aonio Phœbo Pierioque litas.

THOMAS FARNABIE, Oxoniensis.

Ad eundem.

Non hic Hippocrates (merito mirabere) moles
Major; nec pondus, quam fuit antè, minus.
Aurum erat, & nunc est. Ast auro accepta rependens
Auro, quid præstas? Plus valet, arte tua.

GUILIELMUS MOORE, Cantabr.
Coll. G. & C. Socius. Art. M. 1613.

Ad eundem.

Utile fucundo Medicis que Poëta que misces:
Misce & Honestum ana. Quam est hæc pretio-
sa dosis!

ROBERTUS GELL, Cantabr.
C. C. Socius. S. T. B. 1628.

ΠΑσις πόσις ιατρικῆς κρείττων νόσος
Τῆδ' ἔμαχεθ' οἶος ἔδ' Ἴπποκράτης.

JO. EARLS, Oxon. Coll. Mert. Socius.

B

Ad

Ad Lectorem.

Hippocrates ægros, defunctos suscitât Orpheus:
Non Sotander erit quisquis utrumque facit?

JOANNES JOHNSON, Cantabr.
A. P. Socius, Art. M. 1615.

Ad Medico-Poëtam.

Quam tibi non poterat *Medicinæ* reddere *laurum*
Antistes; dabit hanc vel *Medicina* tibi.
Illam tu exornas *hedera*; Têque illa creare
Si non *Doctorem* sit potis, at *Medicum*.

GUALTERUS FOSTER, Cantabr.
C. E. Socius, S. F. B. 1628.

Ars longa est: At tu numeris feliciter *artas*.
Sic (*Licet*) autorem (*Macte*) refelle tuum.

THOMAS COOKE, Oxon.
C. Æn. Socius, Art. M.

Dum facilem Hippocratem reddis suavemque
legenti,

Debet quàm *Medicus* plus *Medicina* tibi.
Gratum opus *Ægrotis*, *Medicis* *ἰατρικόν* *Æger*
Vix erit; aut *Medicus* quilibet, ipse sibi.

MICHAEL HONYWOOD, Cantabr.
C. C. Socius, Art. M. 1618.

Hippocra-

In Wintertonii Metaphrasin. 17

Hippocrates *oculum* tibi commodat arte medendi:
Nōne *pedes* æquum mutuet ille tuos?
Tu prudens *oculo* tibi prospicis atque salutis;
Incedit *pedibus* gratior ille tuis.

RICHARDUS CLERK, Cantabr.
C. E. Socius, S. T. B. 1631.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

Εστ' ὁ βίβραχίς, ἢ τέχνη μακρή. Ἐν ἄε
ταύτῳ
Ὡς μακροῖς ἔπεσον καὶ βραχέσσι μάδοις.

Πρὸς τὸν ἰητρόν.

Τοὺςδε, ἰητρὲ μαθεῖν ἄσορισμὸς χερὶ δαπὸ μνήμης.
Τέτο τίχης ἀνέχοις, εἰ ἄε μέτρον ἔχεις.

Πρὸς τὸν μεταφράσιν.

Ιητροὶ σὸν αἰ πόνον αἰνέσασσι, λίην τε
Μεσοπέλες τέρπει σοὶ τὸ τορδύτον ἔπος.
Ζῆς ἔν εἰς αἰῶν'. Οὐκ ἔτερπῶς, μένησιν
Ἦν τέχνη Ἴπποκράτες, Μῆσα τί εἰ δὴ δάσκαλα.

EDWARDUS SILVESTER, Oxon.
e Coll. Bal. Art. Magister.

Πρὸς τὸν τυχόντα.

Στ' μέτρον ἰητρὶ φιλέεσι, μέτρον τε σοφίης
Ἐν ἄε μύσησιν. Ἦν δὲ μέτρον ἔχεις.

GUILLIELMUS BLANKS, Cantabr.
C. G. & C. Socius, Art. M^r. 1618.

Fit Medicus Vates, utriusque ad Apollinis artem;
Hippocrates jam, quod dixerat antè, canit.

THOMAS ANSCCELL, Cantabr.
C. Jesh. Socius. S. T. B. 1631.

Α Δειν γέρον ὦν μανθάνεις, Ἰππύκρατες;
Ἐυγ'. Οὐκ ὄνειδος Τέτ' ἐπαχθε Σωκράτης.

THOMAS MASTER, Oxon. Nov.
Coll. Socius, Art. Magister.

Pharmaca qui *verbis* Medicus dabat antè *solutis*,
Nunc eadem *scribto* dat numerata *pede*.
Quis novus accessit *vates*? quis dexter *Apollo*
Incubuit scriptis, *Coë* perite, tuis?
Has *pedibus* mandas tu, *Wintertone*, medelas,
Ut noscant alii quæ tua cura *pedum*.
At certè autoris dum *carmine* scripta repandis,
Qui fuit *Hippocrates*,* *Ἰπποκράτης* erit.

* Suidas commemorat quinque ejusdem nominis, artis,
& familia.

THOMAS LOVERING, Cantabr.
Pembrochianus, Art. Mr. 1619.

Ο γτος ὅς Ἰπποκράτης ἰερόν νόον ἔμμελεσθ φράζει,
Ὡς φύσεως φράζει τὸν νόον Ἰπποκράτης.

HERBERTUS THORNDICK, Cantabr.
C. T. Socius, Art. Magister 1625.

Ἰατρῆς

Ἰατρούσαντι φαρμάκων τ' ἐπὶ τ' ἀνάξ,
Ἰοιον τὸ δ' ἔϊαρ κείματος ψαδώνυμον.
Παιδῶ γε λόγιον ἄφοεισῆς εἶχε παρὶν.
Πρόσηπεν ἔνδρα Μῆσα χησιμωδὸν σέβας.

HENRICUS JACOBUS, Oxon.
Mertonensis.

NOscas, Phæbe, tuum; Medicum decet esse Poëtam:
Nam sacer hos nexus, nec violandus, habet.

LUCAS SKIPPON, Cantabr.
D. P. Socius. Art. Mr. 1621.

Ἰπποκράτῳ δῆσας, κ' ἀνδρας λύσας ὀδυνάων,
Ἄμφοτέρῃ φοῖβη κλειδάς ἔχειν δοκέεις.

JOANNES ALSOP, Cantabr.
C. C. Socius, Art. Mr. 1624.

IN numeris vires renuit Medicina latere.
Ut neget hoc ætas pristina, nostra probat.

GUILIELMUS BARKER, Oxon.
Nov. Coll. Socius. Art. Mr.

Non opus ut tingant sua pharmaca melle, meden.
Ipsa fit in numeris mel Medicina tuis. (tes:

FRANCISGUS GLISSON, Cantabr.
C. G. & C. Socius, Art. Mr. 1624.
Medicine Licentiatus.

Qui negat, infanit, data carmina posse mederi:
Hæc legat infanus carmina, sanus erit.

BARNABAS OLEY, Cantabr.
A. Clav. Socius, Art. Mr. 1625.

Pincipium Hippocratis spirat tua tota Poësis:
Ais est Hexametrum, vitæque Pentametrum.

JO. CARTER, Oxon. Art. Mr. &
Med. Bacc. ex Aul. Magd.

Πῖνετε ᾧ μάλιστα, νεσθς ἀδερίετε λυγέας.
Ἰππε νῦν κρῶν ὄσι γδ Ἰπποκράτης.

LIONELLUS GAFFORD, Cantabr.
C. Jes. Socius, Art. Mr. 1625.

Carmine te magnum quis non fateatur Homerum?
Quis non Subjēto dixerit Hippocratem?
Te Medicum scimus: Vatem fateamur oportet,
Qui magni Hippocratis carmine pingis opus.

AARON GUERDAIN, Cantabr.
C. Reginal. Socius, Art. Mr. 1627.
Medicine Licentiatus.

Hippocratis liber est liber, sic vinculus: Apollo
Séque tibi obstrictum vinculo amoris habet.

RICHARDUS POWEL, Oxon.

Art. M. è. Coll. Æn.

Hippocrates facilem Medicinæ reddidit artem:
Ipse magis facilem reddis at Hippocratem.

THOMAS LANT, Cantabr.

C. Jof. Socius, Art. M. 1627.

Dat Galenus opes. Non amplius invidus addat,
Qui vivit Medicæ, vivit & ille miser.

GRATA salus ultrò veniet mortalibus: Ipsi
Hippocrati pedibus jam licet ire tuis.

GUILIELMUS FLATHERS, Cantabr.

C. Sidn. Socius, Art. M. 1627.

Mῶν ὁδὲ Ἰπποκράτης; ὡς δὲ δὴ ἀμὲν τε μέτροισι.
Nūn scripta vēθ' ὦν, ὁ πρῶτος γὰρ γέρον.

Hippocrates ægris nil jam præscribit amarum:
Melle Camænarum pharmaca cuncta natant.

JOANNES BOOTH, Cantabr.

C. C. C. Socius, Art. M. 1628.

SCire velis qualem *Hippocratem* tua carmina red-
dent?

Antè *salubris* erat; nunc quoque *dulcis* erit.

STEPHANUS BRIDGES, Oxon.
Med. Studios. C. C. C. Socius, Art. M.

HÆc *Wintertonus*: Qui nescit cætera, nescit
Qui sit *Butlerus*, *Caius*, & *Hippocrates*.

Μνημοσύνη non dant *Aphorismi* pharmaca: *Versus*,
Wintertone, *tui*, pharmaca *Μνημοσύνη*.

GUILIELMUS GREEN, Cantabr.
C. M. Socius, Art. M. 1628.

IN numeris placuit modò qui fuit: Alter ab illo
Qui fuit, *Hippocrates* nunc placet in numeris.

GEORGIUS PEIRCE, Cantabr. Coll.
Regal. nuper Socius, Art. M. 1629.

ΙΔμοσιμή γέρονας ποτ' ἀρήρη Φοῖβος Ἀπόλλων.
Τί ξένον; εἰ δνοφερὸς οἶδα καλλιτάται.

Ἐοπὶ κλεινὸς ἀπασι τεοῖς ἀμαρύνμασι Φοῖβος,
Ου μὲ ἐν ἐργασίαις, ἀλλ' ἐπιχθονίοις.

Ουκ ἔν, εἰ δνητοῖσιν ἀνέκδορας ἀλλ' ὅ Ἀπόλλων,
Ἰντρῶν τελέθει εἰς ἕξοχος ἐν καμάτω.

Ἰάκωβος ὁ Βλασός, ὁ Κρής τὸ γένος.

Ἰντρῶν

Ἰηρωῶν τε πατήρ κ' αἰδῶν ὄσιν Ἀπόλλων
Καλῶς πατεῖς αἰσίοτερος μ' εἶν.

Ἀνδρώπες ζωὴ λείπει, κ' χράματα μῆμιω.

Τέχνη ἄρ' ἐν μακρῇ ὄσι, βίῳ ἢ βραχίς.

Ἰητρὸς δ' ἀπὸ πῆμα τρέπασκεν, αἰσίοτος ὁ αὐτός.

Πῶς τε βραχεῖαν ἔδηκ' αἰμί γ', πέν τε μακρόν.

SAMUEL HORNE, Cantabr.

D. P. Socius, Art. M^r. 1628.

C Armīna constringunt artem; Medicina propagat
Vitam: ut nec longa ars sit, neque vita brevis.

THOMAS HOLBECH, Cantabr.

C. E. Socius, Art. M^r. 1629.

Ἐμμέτρος Ἰωποκράτης; φεῦ· τίς τέκεν; ἔκ ἄρ'
Ἀπέλλων;
Ὅς δ' αἰμ' ἰηρωῶν Πισείδων τε πατήρ.

Acceptit Medicus vitam, Sententia lucem,
Mensuram Brevitas, & Medicina modum.

Hippocrati, Medico curante, renascitur ætas:
Et Gnome celeri jam pede currit anus.

Qui ligat Hippocratem, versumque extorquet Home-
An Vatum princeps audiet, an Medicum? (10,

JACOBUS DUPORT, Cantabr.

C. T. Socius, Art. M^r. 1630.

Τῆς Μέσας Διὶ Μνημοσύνη ποτὲ Τέξατο Δίος
Ἴπποκράτης Μέσση Μνημοσύνη εἶπεν.

WIMONDUS CAREW, Coll. Regal.
nuper Socius, Art. Mr. 1631.

Pharmacā das Medicus, nobis das carmina Vates:
Ut sis Phœbeo dignus utrinque choro.

GUILIELMUS NORRIS, Cantabr.

Coll. Regal. nuper Socius, Art. Mr.

1631. Juventutis Etonensis in Coll.

Regal. Informatorum alter.

Qui mellis cupit *Attrici* medullam,
Quā nil dulcius est, salubriusve;
Hunc rectā moneo petat libellum.

Næ hic oracula continet salutis,

Quæ lector putet edidisse *Phœbum*

Communem *Medici* patrem & *Poëtae*.

Quisquis te, ô *Medice* & *Poëta*, nescit,

Et *Phœbi* decus utriusque nescit.

SAMUEL REMINGTON, Cantabr.

Sidneianus, Art. Mr. 1631.

Medicinæ Studiosus.

Ad *Podalirium* suum.

Clavit *dextra* tua ut nè pes mihi claudicet alter:
Haud æquum est nostrum claudicet officium.

Qua

In Wintertoni Metaphrasin. 25

Qua licet arte artem, celebrem nisi carmine carmen;
Integer ut pes sit, dextera clauda mea est.

ΘΗΜΙΟΤΡΕ THOMAS FRITH, Cantabr.
ex Aul. Triq. Art. M^r. 1631

Ἄ Μειπῶ εἰ μέμνηαι νῦν ἔχεις Ἰππόκράτες
Τέχνῳ βραχέϊαν αἰμί κ' μακρὸν βίον,
Πρὸς ταῦτα κελῶς ἐρρῦθμισμένον μέτερον,
Ἐδῶ ῥα δ' ἔσθλος, ἐμμέτρων ἰαμάτων
Δόσον πονήσας, κ' Ἀσφορισμῶς ἀμ' ὀρίσας
Ἄει μ' ἀξιουμνημονεύτης, νυκὶ δ' ἔν.

RICHARDUS BULKELBY, Cantabr.
C. D. J. Socius, Art. M^r. 1632.

Ad Medico-Chirurgum suum.

Esse decem digitos tradit Natura Magistra:
Ars digitos tantum tradidit esse novem.
Quem Natura dedit, digitorum haud integer esset
Ille mihi numerus, ni foret Artis opus.
Quem tua servavit periturum dextera solers,
Accipe servato pro digito numeros.

JOANNES WELBY, Cantabr.
C. C. Art. M^r. 1632.

*Ad Medico-Poëtam, de libello,
Nè Momum metuat.*

Cirpserit hunc si quis, pulchrè rem crede pera-
Non est te dignus, ni sit & invidiâ. (Etam:

ROBERTUS PORY, Cantabr.
C. C. Art. M^r. 1632.

A D
 RADULPHUM WINTERTONUM,
Collegii Regalis Cantabrigiensis Socium
Medicum à suis juxta Statuta designatum,
& ab Academicis frequenti in
Senatu Licentiatum,

Pientissimi Regis

HENRICI SEXTI

alumnorum

EPIGRAMMATA

Suffragatoria.

In editionem libri primi.

Anno 1631.

Suffragatores poteris contemnere: Maeste;
 Vel Nemesi invita noscet Apollo suum.

In editionem septem librorum

Anno 1632.

E De tuos septem jam, Wintertone, libellos:
 Ipse placet numerus. Quid numeri facient?
 Hippocrati, qui ferta nequit tibi, ferta dedisti:
 Doctorem Hippocrates non facit; at Medicum.
 Purpura nobilior te ornat tua, Musa tuorum:
 Nempe Cathedralis plaudit uterque tibi;
 Et civem agnoscunt omnes Pandionis arces:
 Impar cum meritis sit domus una tuis.

THOMAS ROWE, Coll. Regal. Cantabr.
 Socius, è Senioribus, Art. M. 1619.

In Wintertoni Metaphrasin. 27

Com mendat gemmas non massa, sed insita virtus:
Hic multæ in paucis inveniuntur opes.

Pharmaca sunt Phœbo, Phœbo sunt carmina curæ:

Hæc duo perfectum constituunt Medicum.

Natus erat Medicus, factus tamen arte Poëta:

Ut sit perfectus, tu facis, Hippocrates.

DANIEL DENT, C. R. C. Socius,

è Senioribus, Sacræ Theologiæ

Baccalaureus 1628.

Ad Wintertonum, De sanata

J. C. 1631.

Turba quod Hippocratum, quodque Ars humana

Ferales ictus tu cerebrumque levas. (stupebat,

Servatam ancillam tibi debeo: Sed neque miror

Pharmaca posse illud, Carmina si fuerint.

Unus adhuc morbus; quem nec tua Carmina sanent:

Et solam REGIS Regius orat opem.

BARNABAS BARLOW, C. R. C.

Socius, è Senioribus, S. T. B. 1629.

AΝδρωπος σμικρός, μεγάλη συήματος εικών

Ἡ δὲ βίβλος σμικρή, Ἴπποκράτης μεγάλη.

Ad Momum.

Qui Medicū prodest, delectat & arte Poëta,

Prodeat: Obgannis, Mome? Latere nequit.

ANDREAS HARWARD, C. R. C.

Socius, è Senioribus, S. T. B. 1630.

Ad R. W. Podalirium suum verè

Medico-Poëtam.

D*Aiusque Hippocratèsque; pedes tibi debet uterque.*
Integer hic numeris, motibus ille suis. (quos
Hippocrates gestit te grata voce Poëtam;
Et gestit Darius dicere te Medicum.

RICHARDUS DAY, C. R. C.

Socius, Art. Mr. 1629.

Ad eundem.

H*ippocrati debet Medicorum quicquid ubique est:*
Wiltertone, tibi debet at Hippocrates.

Divinum ô Medicum! Quos visere non potes ipse,
Ipsè datis pedibus mittis ad hos Medicum.

Ad Lectorem.

P*harmaca non profunt, nisi sint demissa per Alvum:*
Faucibus & Stomacho sunt malè grata tamen.

Carmina sed profunt Oculos per, sive per Aures:

Auribus aut Oculis nec malè grata tamen.

Si minus illa placent, R E C I P E hæc. Data Carmina

Apta tuis Oculis, Auribus apta tuis. (profunt

Dulcia qui non vult, æquum est ut gustet amara:

Carmina qui non vult, Pharmaca sæpe bibat.

JOANNES SLOPER, C. R. C.

Socius, Art. Mr. 1631.

Ad

In Wintertonii Metaphrasin. 29

Ad R. W. In editionem libri primi,
Anno 1631, Protrepticon, ut reliquos sex edat.

Vincendus numerus tibi Septenarius: Ergo
Sex reliquos simili conditione liga.

Ad Lectorem.

Quis liber? Hippocratis, Phœbea veste: Meretur
Purpuream Medicus qui dedit illud opus.

Si liber exhibit, cur non simul exeat autor?

Quandoquidem prælum constat utrumque pati.

Postquam sanari se carmine sentiet ætas;

Spreta diu, in pretio fortè poësis erit.

RICHARDUS WILLIAMS, C. R. C.

Socius, Art. M^r. 1631.

In Metaphrasin Wintertonianam.

HÆc ne verba volent, (quando *ἡσέβηστα* feruntur
Omnia) Phœbea compede vincta jacent.

Ad Metaphrasin, de Apho-
rismorum libro.

Hippocrates, Meus est liber hic; Meus, inquit Home-
Quid mirum? Liber hic incipit esse tuus. (rus:

Τῆς ψυχῆς ὀδυνοῖς χυεῖται φάρμακον ἔδεν,
Οὐκέτι ἀλλήδ' ἐπος ταῦτα γὰρ ὅστιν ἐπι.

COLUMBUS WILLIAMSON, C. R. C.

Socius, Art. M^r. 1632.

Πεῖς

Πρὸς τὸν μεταφραστὴν.

Μνημοσύνη φίλη ὡ βραχυτίης, Μέσησιν ἀοιδαί.
Τὸτ' ἔργον Μέσαις, Μνημοσύνη τε φίλον.

Πρὸς τὸν αὐτόν.

Οτ γλυκὺς Ἴπποκράτης, ἀλλ' ὡ ὕμεινός· ἔδωκα
Σὲ δ' ὕμεινὸν ὄμει, κ' γλυκὺν εἶναι ἔπι.
Ἐκ ἧ δὸς ἔξ ἄλλας, μηδ' ἀμφοισβήτεε· πρῶτη
Πάντα διερχομένη πᾶσιν ἀρεσκε βίβλῳ.

GUILIELMUS DAY, C. R. C.

Socius, Art. M^r. 1632.

Ad eundem, In editionem libri primi,

Anno 1631. Protrepticon.

Exilit ante alios liber hic sex fratribus orbis:
His quoque da numeros, ne gemat iste, suos.

Πρὸς τὸν τυχόντα, περὶ τῆς πῶν ἐπιὰ
βιβλίαν ἐκδόσεως.

Ιπποκράτει ἱπτρὸς ἀνὴρ ὥϊξε κλέυθες
Μεσῶν, ἐπὶρῶ γηεσλέφ γε νέθ.

Hippocratis Metamorphosis.

Quem video? Hippocratē Coum? Non prisca Poë-
Vidēre Hippocratem secula; nostra vident: (tama
Nostra vident, & nostra probant; nec nostra probabunt
Sola: probatura & secla futura magis.

GEORGIUS HALL, C. R. C.

Socius, Inceptor in Artibus.

Ad

Ad Lectorem.

Corporis affectus varios data pharmata tollunt:
Mentis & affectus carmina lecta levant.
Sunt Wintertoni data carmina, pharmaca Coi.
Dic, Lector; Quis, te iudice, major erit?

Errat, quisquis ait fieri non posse Poëtam:
Qui mihi non credit, consulat Hippocratem.

THOMAS GOUGE, C. R. C.
Socius, Incept. in Art.

Ad virum honestum, Medicum
doctum, & Poëtam ingeniosum, R. W.

Tria sunt omnia.

Laudabant olim veteres, Dulce, Utile, Honestum:
Hæc Tria dicebant omnia. Tempus ERAT:
Dulce canis, præscribis & Utile, vivis Honestè:
Debentur tribus his omnia. Tempus ERIT.

Ad Lectorem, de Hippocrate

Wintertoniano.

Hippocratis quid sunt Aphorismi? Oracula certè
Nam Phœbi didicit carmina more loqui.

THOMAS CROWCH, C. R. C.
Socius, Incept. in Art.

C

Ad

*Ad R. W. virum doctum & bene
moratum, in primis Philometrum,*

*Hippocratis Medici & Cratippi
Philosophi, studioque & vitæ genere,
emulum.*

H*ippocrates morbos, & morbos arte Cratippus,
(Alter erat Medicus, sed Sophus alter erat)
Ille quidem humores, mores curavit at ille:*

Pharmaca uterque ore aut aure bibenda dedit.

Quem dicam dubito te, Wintertone: Cratippum?

Hippocratem? Neutrum dico, sed Amphoterum;

Amphoterum, Hippocratem Medicumq; Sophumq; Cra-

Unushabes, alter quicquid & alter habet. (tippum:

Æmulus Hippocratis, studio es; vitæque, Cratippi:

Metra placent Medicis, & sua metra Sophis:

Seu tua metra legam scribentis, Scripta, legentis;

Sive bibenda mihi sint tua metra: Placent.

Ad eundem.

Q*uam bene de nobis, mereare, ô publica cura;
Quam bene de Medicis, indicat istud opus.*

GUILLIELMUS SCLATER, C. R. C.
Socius, Inceptor in Art.

*Ad R. W. multis nominibus mihi
longè charissimum,*

Paraphrasis in Hemistich. Horatian.

Nunc est bibendum —

W*intertone, libet tecum potare Salutem:
Te Medico, Hippocratis pocula plena placent.
Nolo*

In Wintertoni Metaphrasin. 33

Nolo merum Hippocratis ducens à nomine nomen,
Melle sed Hippocratis pharmaca mista tuo.
Qui potando optant, adimunt sibi sæpe Salutem:
Metra sed observent si tua, Certa Salus:

Ad eundem, Hippocratis magni
Doctorem, in Arte Poëtica.

Ἰνερῶσιν δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
Solon.

Græca elementa senem legimus didicisse Catonē;
Hippocrates didicit carmina Græca senex.
Græca elementa senem credo didicisse: Poësin
Hippocratem miror sed didicisse senem.
Quem non speremus fieri nunc posse poëtam?
Fac me Discipulum; Tu mihi Doctor eris:

Ad eundem.

Χεῖρ χεῖρα νίπτει.

TE Medicum Hippocrates; Tu, Wintertone, Poë-
Fecisti Hippocratem. Τύς; Τυῖς; pares. (tam

Ἔἰς τὴν Ἰπποκράτους μετεμψύχωσιν,
ἢ τοὶ Οὐιντερτώνος μεταφρασίην.

Οὐιντερτώνιζέμεναι δοκέει μοι ὁ Κωθ,
ἢ φιλό Κωθ ἀνὴρ Ἰπποκρατιζέμεναι.

GRINDALLUS SHEAFE,
C. R. C. Socius, A.B.

Ad R. W. Medico-Poëtam.

P*Harmaca* præscribis, scribis quoq; *Carmina*: utroq;
Nomine, *Mæonio* carmine digna facis.

In Momum.

P*Harmaca* fastidit, fastidit *Carmina* Momus:
Id facit ægrotus *Corpore*, & hoc *Animo*.
Huic, credo, *Stomachus* non pura *bile* laborat:
Invidia nimia est æger & huic *Animus*.

HENRICUS EDMONDES,
C. R. C. Socius, A. B.

In editionem priorem libri primi,
Anno 1631, & posteriorem hanc reliquo-
rum accessione adauctam atq; ornatam.

EXiit primus; Bis tres latuère libelli:
Sæxque sequuturis *Prodromus* unus erat.
Exiit: Placuit. Redit, & sua gaudia narrat:
Adsciscit socios hinc sibi sex alios.

In opusculum Medico-Poëticum.

ARte sua *Hippocrates* ornabat *Apollinis* artem:
Ornatúrque ope nunc artis, *Apollo*, tuæ.

HENRICUS KENT, C. R. C.
Socius, A. B.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ποιητῆς ποιητεῖω, ἡυετῆς ἡυετεῖω,
Ἰστερος ὁ παρτέρος, παρσοβυτέρος ὁ νέος.

Ad

Ad Lectorem.

Qui utrumvis rectè nôrit, ambos noverit.

IN magnum Hippocrates Medicus vel versus Home-
Vel Wintertonus versus in Hippocratem. (rum;

Εἰς Ἴπποκράτιω τὸν πᾶν, ἔ τὸν τῷ πᾶν.

Ο Γράφας ὀλίγες Ἀφορισμέες, πολλὰ διδάξε.
Τὲς δ' ὁ μετρώων χμέτρων πολλαὶ δια βραχέων.

ROBERTUS NEWMAN,
C. R. C. Socius, A. B.

Ad R. W. de Hippocrate suo omnibus
numeris absoluto.

Facta putant numeris qui falsò corpora, verè
Facta putent numeris corpora sana tuis.

Ad Lectorem.

Qui prodest aliis, prodit bene: qui bene prodit,
Optimè & hic vixit; Si bene, qui latuit.

Πρὸς τὸν αὐτόν.

Ο Τιντερπῶνον Μῶμοι, κόνες ὡς, ὑλέεσιν.
Ὅς δ' ἐ, ἀηδῶν ὡς, κέντρον ἀείδει ἔχων.

Ad Medico-Poëtam.

De libro primo reliquis, explorande viæ
causâ, præmissò, Anno 1631.

Primus iter voluit priùs explorare: viámque
Qui faceret reliquis hic tibi Licetor erat.

*De septem libris recens in
lucem editis.*

HOs Septem Græcos Sapientes dicere possim,
Queis mater, cerebri dia Minerva tui.

Τὰ βραχέα, ὀλιγονότα τε καὶ
χαλιέτερα.

—————Χάεις βαυῶσιν ὀπιθεῖ.

Οστέω ἐν Καρύε κείτ' Ἰλιάς, ἔργον Ὀμήρου·
Ἔργον δ' Ἰπποκράτους, ὄστέω ἐν Κεραύε.

HENRICUS WHISTON,
C. R. C. Socius, A. B.

Ad R. W. Medico-Poëtam.

Χάεις χάειν πικτεῖ.

Ιητρον γέννησ' ἰητρός, ἀοιδὸς ἀοιδόν·
Πρῶτα σὲ Ἰπποκράτης, εἶτα σὺ Ἰαποκράτιω.

*Ad eundem, Dialectorum Græcarum
callentissimum.*

Hippocrati Ionio notæ omnes nunc Dialecti,
Attica, Communis, Dorica, & Æolica:
Has tandem didicit, Te, Wintertone, Magistro.
Discipulum ὁ quantum talem habuisse decus!

Οὐκ

Ὀὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ, τὸ εὖ ἀλλ' ἐν τῷ
εὖ, τὸ μέγα.

Παῦρα, μέτρον πολλοῖσι μέτρον, μικρόν, μεγάλοισιν
Ἐν μικρῷ δέ, τὸ εὖ ἐν ᾧ πρὸς εὖ, τὸ μέγα.

THOMAS PAGE, C. R. C.
Socius, A. B.

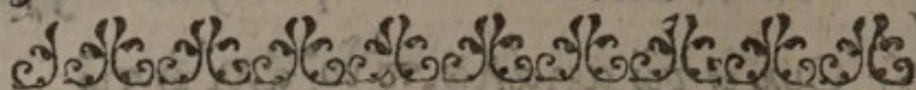

Ad dilectissimum suum R. W.

---Leve fit, quod bene fertur onus.

DEerat adhuc unum: Tantorū exempla sequutus,
Elogio ornaret Præses ut ista suo;
Et stimulos, in Apes, ponens Stimulator, acuto
Ignavum fucos pungeret ense pecus.
Tu tamen interea solamen habeto laborum,
Cui Præses Phœbus, Pieridésque novem.

JOANNES SCLATER, C. R. C.
quondam Socius, S. T. B. 1613.

Carmen Amœbeum

INTER CANDIDUM

LECTOREM

ET

CARMINUM GRÆCORUM

AUTOREM,

Apologeticum:

*Quo ostenditur, Non inanis glorie sed justæ
defensionis causâ ad Doctores & Ma-
gistros utriusque Academię
appellatum.*

L. Quid sibi tanta velint de te præconia, miror:
An tibi quærendi nominis ardor erat?

A. Candide, nullus erat quærendi nominis ardor:
Quæ tamen arte licet, fama tuenda mihi.

L. Fama tuenda quidem. A. Vita mihi charior ipsa.

L. Quid te, quis stimulat? A. Nescio quis, scio quid.

L. Quid? A. Quære ex aliis: Æquum me dicere non
(est.

Imploro justî judicis officium.

Si bene quid merui, Miserere indigna ferentis:

Si malé, Cur lucem carmina nostra vident?

Utilius cæcis latuissent illa tenebris,

Si morum vitiis vita notata foret.

Lector amice, mihi de me nil crede loquenti:

Crede fides quibus est semper habenda. Sat est.

**EPIGRAMMATA
THERAPEUTICA,
Ad malevolorum lecto-
rum ægritudines.**

A R G U M E N T U M
*Epigrammatum dictorum,
Ad Lectorem benevolum.*

Curati septem, curandi sunt mihi septem:
Illi carminibus * hi medicaminibus.
Bis duo tresque etiam curati sunt mihi libri:
Sunt mihi curandi bis duo tresque viri.
Zoilus & Momus, Servilius & Basiliscus,
Porcius & Bibulus, Septimiusque Macer.

* *Penthemimeris.*

*Ad Lectores malevolos,
Epigramma Therapeuticum
Propotismaticum.*

Non lædent Stomachum Therapeutica nostra
bibentis:
Auribus atque oculis sunt magis apta bibi.

Ad

Ad Zoilum Odontalgicum.

Zoile, cur quereris *dentes* tibi sæpe *dolere*?
 Non nisi culpa tua est. Zoile, mitte queri.
 Corruunt *dentes* quæ rodis *carmina*. Parce
Dentibus ergò tuis *carminibus* que meis.

Ad Zoilum Hypermetrum.

Nulla placere tibi clamas mea, Zoile, *metra*:
 Nulla placent? Certè, Zoile, *Hypermeter* es.

Ad Zoilum Misarithmum.

Cur nullo in numero numeri sunt, Zoile, nostri?
 In nullo tecum, Zoile, sum numero.
 Nec sum, nec cupio. Nihil est mihi, Zoile, tecum
 Commune. Est vetus hoc, Πάντα τὰ κοινά, φίλων.

Ad Zoilum

Τὸν φιλόδικον μάλλον ἢ φιλοδίχμον, ἔ
 φιλάργυρον μάλλον ἢ φιλάρετον.

Si tibi nec *numeri* possint nec *metra* placere,
 Es certè injustus: *Justitiæ* hi *Canones*.
 Neglectis *numeris*, neglectis, Zoile, *metris*
Vi facis id quod vis; Zoile, *jure* nihil.
 Sed nec *libra* placet, quamvis cœlestis imago;
 Nec quæ dat certo pondere *cuique suum*:
 Una tamen tibi *libra* placet; nam vera fatebor:
 Non in *ponderibus* *libra*, sed in *numeris*.
 Ergò placent *numeri*. Sed sunt *numeri numerati*:
 Hi *numeri* tecum, Zoile, *pondus* habent.

Ad

Ad Zoilum Cacoſtomachum.

Semper edis; tibi ſemper adeſt nova *Orexis* edenti;
 Aut certè * *canis* eſt illa, vel illa * *bovis*.
 * *κυνορεξία.* * *βελιμια.*

Ad Zoilum Ignavium,

Τὸν φίλαργον μάλλον ἢ φιλέλληνα.

CArminibus quid opus *Græcis*? Cur, quaeso, *Phi-*
Sive Philargus amas dicier, ista rogas? (*Iellen,*
Otia sola placent? *Intelligo.* Jure *Philargus*
Diceris. Agnosco crimen *Homonymiæ.*

Ad Zoilum Philautum,

Τὸν ιδιώτιω μάλλον ἢ πολιτικόν.

Negligis & clamas, *Opus hoc commune,* *Philaute:*
Credo, Philaute. Tibi *propria* sola placent.
Impropriè à multis, *propriè* tu nomen ab uno
Ducis: namque *tibi* consulis, haud *aliis.*

Ad Momum Heautontimorumenon.

Mome *modos,* dic quaeso, *meos* cur carpis iniquus?
Vis me, credo, tuo vivere, *Mome, modo.*
Hoc me posse nego. Dum *carpis, carperis* ipse.
Mome, licet facias quod facis absque *modo.*

Ad Momum Despoticum.

Cur me *immorigerum* clamas *Rurique*; & in *Aula*?
 Non vivo, pudet (ah!) vivere, *more* tuo.

Ad Momum Dacnometrum.

CArmina nostra odisti, & amas tua *Crimina,* *Mome:*
Crimina *deleto,* *Carmina* *scribe* tua.

Sic tu dedisces forsan *malè dicere*, Mome;
 Dedisces primùm tu *malè si facere*:
 Carminaque incipies aliquando aliena *probare*;
 Carmina docta aliis quando *probanda* facis.
Carpere, crede mihi, facile est tibi, carmina scripta:
 Non carpenda, mihi *scribere* difficile est.

Ad Servilium Andrapodum.

A *Speritate* tuas clamas offendier aures,
 Carmina scripta legens *liberiore* modo.
 Qualia, *Servili*, vis carmina? Plena *Gnathone*?
 Qualia tute soles edere, si qua facis?
 Auribus *ipse* licet pergas servire tuorum:
 Haud *mih*i, *Servili*, tam licet esse pio.
 Unius Hippocratis *juravi in verba Magistri*:
 Juravi nunquam velle placere tibi.

Ad Basiliscum Cacophthalmum.

C *Armina* serpentes possunt sopire malignos;
 Nullo sopitum *carmine* lumen habes.
 Aspicias; *Aspectu* vitiantur carmina primo:
 Aut nullus certè, aut tu *Basiliscus* eris.

Ad Porcium Epicureum.

A *Rida* nulla tuo non sunt *ingrata* palato:
 Arida *metra* vocas; *Humida* sola placent,
Humida sola placent, Epicuri de grege *Porci*?
 Quam verè à porci nomine nomen habes!

Ad Bibulum Oenophilum.

N On miror tibi nec *numeros* nec *metra* placere:
 Immemor es *numeri*, dum bibis, atque *metri*.

Ad Macrum Septimium.

E *S Macer* & semper *macer* es, mihi crede, futurus:
 Nam *malè* quod rodis *non bene* digeritur.

Zoilo, Momo, Servilio, Basilisco,
Porcio, Bibulo, Macro,

Τὸ ὑγιαίνειν.

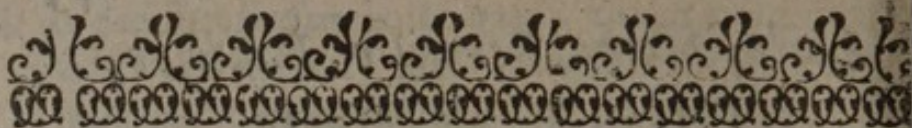
Zoilus & ²Momus, ³Servilius & ⁴Basiliscus,
⁵Porcius & ⁶Bibulus, Septimiúsque ⁷Macer,
Dentibus hic, ²lingua hic, hic ³auribus, hic & ⁴ocellis,
⁵Guttur hic, hic ⁶stomacho, ⁷splene laborat & hic
Hic macer *invidia* est; vomit ⁶ hic *convitia*; bile
⁵ Hic habet impurum guttur, & ⁴hic oculos.
Hic habet offensas *non unctis versibus* aures;
²Hic *lingua*, *semper dentibus* ¹ ille minax.

Phæbe pater, fer opem; si qua est medicabilis arte
Hebdomas hæc: oro, Phæbe pater, fer opem.

Extrahat ¹hic dentes; linguam *præmordeat* ²ille;
Obstruat ³ ille aures; *eruat* ⁴ ille oculos;
Expuat ⁵ ille suam bis tinctam ærugine bilem;
Evomat ⁶ ille suam; *purget* at ⁷ ille nigram.

Aut hac aut nulla est medicabilis hebdomas arte:
Si nullâ; Hoc reliquum est, *Naviget Anticyras.*

Ad

A D

LECTOREM BENEVOLUM,
Excusatio Metaphraseos Poëticae,
A Tempore:

Post acceptum nuntium luctuosissimum Anno 1631,
De morte charissimi fratris mei FRANCISCI
WINTERTONI; qui cum Serenissimæ Reginae
Camera privatae Generosorum etiam tum unus
esset, impetratâ à Regia majestate veniâ, obli-
tus splendoris Aulici, in Castra transit. Is
pro patria mortuus, Custrinae, in finibus Silesiæ,
honorificè, & sicut militem decuit, sepultus est.
Ego frater afflictissimus, desideratissimo fratri,
cum meis Musis domi mœrens, hæc justa solvo.

Qui mea cunque legis, Quo sint ea tempore quære
Condita: Quæsito tempore, tutus ero.

Cur mea sint alterna rogas si carmina, Lector:
Hæc cum scribebam, flebile tempus erat.
Dum fortuna fuit, FUIT (ô utinam foret!) Eheu!
Non est (Me miserum!) frater & alter ego.
Hei mihi! Cur fratrem moribundum visere fratri
Non licuit? Procul (ah!) pro patria occubuit:
Me mea terra tenet: tegit hunc Silesia, terra
Invida, non unquam terra videnda mihi.
Me mare, me tellus; & me super omnia cœlum
A fratre; hæc corpus, dividit hoc animam.

Pars

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΟΝ. 45

Pars animæ melior charo cum fratre recessit:

Parsque meo abrumpi corpore visa mihi.

Vivere vita fuit, fratres dum viximus unâ:

Hoc sine, non vita est vivere; vita, mori.

Quid facerem? Inklusus magis & magis æstuat intus,

Egeritur lacrymis carminibusque dolor.

Sunt Elegi quæcunque legis mea carmina; verba

Singula sunt lacrymæ; conimata, tot gemitus:

His ego sæpe meos soleo lenire dolores,

Dum Musa ad numeros officiosa venit.

Quo magis excuses mea carmina; tristia, flentis:

Condita quo fuerint tempore, Lector, habes.

Δίσιχον εὐκτικόν, ἀποτακτικόν.

Quod reliquū est: Opto profit tibi, Lector, utrumq; ;
Pharmaca sive bibas, *Carmina* sive legas.

RADULPHUS WINTERTON.

FINIS.

